

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 25

Dijous, 29 de juny de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 19, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre el retard en l'aplicació de la justícia (tram. 300-00249/06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política lingüística en l'àmbit del dret i la justícia (tram. 300-00080/06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la lluita contra la pobresa, especialment pel que fa a la renda mínima d'inserció (tram. 300-00202/06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el balanç del Pacte per a l'ocupació (tram. 300-00203/06)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a la coordinació amb altres administracions i amb entitats públiques i privades (tram. 300-00226/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ampliació de les despeses previstes en el pressupost (tram. 302-00039/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació infantil (tram. 302-00040/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència al reequilibrament territorial en relació amb la reforma de la formació professional (tram. 302-00043/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat pública, especialment pel que fa a l'exposició als raigs ultraviolats (tram. 302-00041-06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport sanitari (tram. 302-00042/06)

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i lluita contra les drogues de disseny (tram. 302-00044/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 302-00045/06)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts.

1. Interpellació al Consell Executiu sobre el retard en l'aplicació de la justícia
(tram. 300-00249/06) (punt sisè bis de l'ordre del dia) (10:05)

Formulació: Sr. Masllorens i Escubós (S-CC).

6

Resposta: consellera de Justícia.

7

Rèplica: Sr. Masllorens i Escubós (S-CC).

9

Contrarèplica: consellera de Justícia.

10

2. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística en l'àmbit del dret i la justícia (tram. 300-00080/06) (punt setè de l'ordre del dia) (10:34)

Formulació: Sr. Ridao i Martín (ERC).

10

Resposta: consellera de Justícia.

12

Rèplica: Sr. Ridao i Martín (ERC).

13

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Contrarèplica: consellera de Justícia.

14

3. Interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra la pobresa, especialment pel que fa a la renda mínima d'inserció (tram. 300-00202/06) (punt vuitè de l'ordre del dia) (11:07)

Formulació: Sra. Malla i Escofet (S-CC).

15

Resposta: consellera de Benestar Social.

17

Rèplica: Sra. Malla i Escofet (S-CC).

19

Contrarèplica: consellera de Benestar Social.

20

El president es reincorpora al seu lloc.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre el balanç del Pacte per a l'ocupació
(tram. 300-00203/06) (punt novè de l'ordre del dia) (11:38)

Formulació: Sr. López Bulla (IC-V).

20

Resposta: conseller de Treball.

22

Rèplica: Sr. López Bulla (IC-V).

23

Contrarèplica: conseller de Treball.

23

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a la coordinació amb altres administracions i amb entitats públiques i privades (tram. 300-00226/06) (punt desè de l'ordre del dia) (12:04)

Formulació: Sr. Vendrell i Bayona (P).

24

Resposta: conseller de Cultura.

25

Rèplica: Sr. Vendrell i Bayona (P).

27

Contrarèplica: conseller de Cultura.

27

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ampliació de les despeses previstes en el pressupost (tram. 302-00039/06) (punt onzè de l'ordre del dia) (12:32)

Presentació: Sr. Carnicer i Vidal (S-CC).

28

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. López Bulla.

30

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca.

30

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

31

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Curto i Forés, que demana la retirada del punt núm. 3 de la Moció.

32

Posició del grup presentant: Sr. Carnicer i Vidal (S-CC), que anuncia la retirada del punt núm. 3 de la Moció.

34

Votació dels punts núm. 1 i 2 (13:11): aprovats per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

34

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació infantil (tram. 302-00040/06) (punt dotzè de l'ordre del dia) (13:11)	
<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	34
8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència al reequilibrament territorial en relació amb la reforma de la formació professional (tram. 302-00043/06) (punt tretzè de l'ordre del dia) (13:12)	
<i>Presentació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-V).	34
— <i>Esmenes del G. P. de Convergència i Unió</i> (núm. 1 a 7)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Farguell i Sitges, que anuncia la retirada de les esmenes núm. 1 i 7 i la presentació d'una esmena transaccional relativa als punts núm. 3, 4, 6 i 7.	36
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Huguet i Biosca.	37
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Sánchez-Camacho i Pérez.	38
<i>Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi:</i> Sr. Sans i Pairutó.	40
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-V), que anuncia l'acceptació de les esmenes.	41
<i>Votació del text de la Moció amb totes les esmenes incorporades (14:03):</i> aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció	42
La sessió se suspèn a les dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i nou minuts.	
9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat pública, especialment pel que fa a l'exposició als raigs ultraviolats (tram. 302-00041/06) (punt catorzè de l'ordre del dia) (16:09)	
<i>Presentació:</i> Sra. Mieras i Barceló (S-CC).	42
— <i>Esmenes del G. P. de Convergència i Unió</i> (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Borràs i Solé.	43
— <i>Esmenes del G. P. Popular</i> (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Esteller Ruedas.	44
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds:</i> Sra. Comas d'Argemir i Cendra.	45
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló Valls.	46
<i>Posició del grup presentant:</i> Sra. Mieras i Barceló (S-CC).	46
<i>La Sra. Borràs i Solé (CiU) intervé per contradiccions.</i>	47
<i>La Sra. Mieras i Barceló (S-CC) li respon.</i>	47
<i>Votació dels punts 1, 2, 5 i 7 de la Moció (16:43:32):</i> rebutjats per 61 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	47
<i>Votació dels punts 3, 4 –amb l'esmena núm.1 del G. P. de Convergència i Unió incorporada– i 6 –amb l'esmena núm. 2 del G. P. Popular incorporada– (16:43:56):</i> aprovats per 127 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.	47
10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport sanitari (tram. 302-00042/06) (punt quinze de l'ordre del dia) (16:44)	
<i>Presentació:</i> Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V), que anuncia la presentació d'un text transaccional.	48
— <i>Esmenes del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi</i> (núm. 1 a 7)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Segú i Ferré.	49
— <i>Esmena del G. P. de Convergència i Unió</i> (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Martínez i Barderi.	50
— <i>Esmenes del G. P. Popular</i> (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Esteller Ruedas.	51
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló Valls.	52
<i>Posició del grup presentant:</i> Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).	53
<i>Votació del text transaccional (17:23):</i> aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.	53

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i lluita contra les drogues de disseny (tram. 302-00044/06) (punt setzè de l'ordre del dia) (17:23)

Presentació: Sr. Sirera i Bellés (P), que anuncia la presentació d'un text transaccional. 54

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (núm. 1 a 4)

Torn a favor: Sra. Comas d'Argemir i Cendra. 55

— Esmenes del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi (núm. 1 a 3)

Torn a favor: Sra. Geli i Fàbrega. 56

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 5)

Torn a favor: Sra. Borràs i Solé. 57

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló Valls. 59

Votació del text transaccional (18:04): aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. 59

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 302-00045/06) (punt dissetè de l'ordre del dia) (18:04)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC). 59

— Esmenes del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi (núm. 1 a 7)

Torn a favor: Sr. Galceran i Margarit. 61

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Ribó i Massó. 63

Torn en contra conjunt: Sr. Orriols i Sendra (CiU). 63

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés. 64

Posició del grup presentant: Sr. Ridao i Martín (ERC), que anuncia l'acceptació de dues esmenes transaccionals relatives als punts primer i quart de la Moció. 65

Votació del punt segon del text de la Moció fins al mot «següents» (18:52:24): aprovat per 125 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció. 67

Votació de la lletra a del punt segon, el punt tercer, la lletra b del punt quart del text de la Moció i la resta d'esmenes no transaccionals que han estat acceptades (18:52:58): rebutjats per 63 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció. 67

Votació de l'esmena transaccional al punt primer; el punt segon, llevat de la lletra a; l'esmena transaccional al punt quart, i la lletra a del punt quart (18:53): aprovats per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. 67

La sessió s'aixeca a tres quarts de set de la tarda i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 19.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, i les conselleres de Justícia i de Benestar Social.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió. (*Remor de veus.*)

Fetes ja les salutacions efusives de bon matí, si els sembla, podríem passar ja al segon punt, que és el d'interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre el retard en l'aplicació de la justícia
(tram. 300-00249/06)

La primera, la presenta l'il·lustre senyor diputat Àlex Masllorens, de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el retard en l'aplicació de justícia. Té la paraula.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats presents a la cambra, honorable consellera –primer de tot, bon dia a tothom–, em permetran que insisteixi en una qüestió que ens preocupa a nosaltres –crec que no solament a nosaltres–, i és el fet que entenem que a l'Administració de justícia a Catalunya, i també en el conjunt de l'Estat espanyol, hi ha un autèntic col·lapse; col·lapse que implícitament tothom reconeix i que explícitament ha estat qualificat, per algun jutge amb responsabilitats molt importants, amb adjectius –que podem recordar– com «col·lapse monumental» o com «situació angoixant».

Deixem ara de banda si les llargues esperes afecten realment o no els 700.000 ciutadans i ciutadanes de Catalunya als quals ens hem referit, o si són uns quants menys, però consti que tampoc ningú s'ha atrevit a desmentir-ho taxativament. En qualsevol cas, l'important és el reconeixement que les esperes són llargues, excessivament llargues.

Dimarts vam tenir l'oportunitat d'escoltar en aquesta mateixa cambra, davant la Comissió de Justícia, el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. El senyor Guillem Vidal va fer algunes constatacions que, des del nostre punt de vista, no podem menystenir de cap manera.

Consellera, si prefereixen que obviem l'expressió «llestes d'espera», ho podem fer, no hi ha cap problema, però també és obvi que només amb això no millorarem la situació de la justícia, perquè el nom no fa la cosa. L'Administració de justícia obté un suspens en totes les

enquestes que es fan als ciutadans. La justícia té una imatge pèssima, que molt probablement –i som els primers a dir-ho– no sempre es mereix, però el cert és que el ciutadà no creu en la justícia, i això és el que és autènticament preocupant.

No ens podem limitar a lamentar-nos d'aquesta situació com si no poguéssim canviar-la. L'obligació d'aquest Parlament, dels òrgans de govern del Poder Judicial, i molt especialment del Govern de la Generalitat, és adoptar mesures concretes; mesures que al nostre entendre podrien basar-se en un estudi previ i detallat de la situació real de l'Administració de justícia a Catalunya, a tots els ordres jurisdiccionals, especificant d'una manera comprensible el nombre d'expedients pendents i en curs de tramitació.

Abans-d'ahir mateix, el president del Tribunal Superior de Justícia ens deia també en aquesta cambra que no hauria de ser gens difícil realitzar l'estudi, tenint en compte –va dir– que és perfectament possible quantificar els procediments pendents, separant els que segueixen tràmits normals, els que estan endarrerits i els que estan, simplement, pendents de sentència. El senyor Guillem Vidal fins i tot ens va oferir una fórmula francesa –ja sabem que als francesos els agrada molt inventar termes–, que parla d'«assumptes en estoc»; pot semblar un eufemisme, però ens podem agafar a la idea i, si volen, quantifiquem els assumptes que tenim a Catalunya en estoc.

Com veu, consellera, hi ha bona predisposició per part del Poder Judicial a col·laborar en la quantificació necessària del temps d'espera. No diguin que no es pot fer, com van dir recentment en una comissió de Justícia. Dimarts, el senyor Guillem Vidal recordava com alguns estudis semblants s'han encarregat en altres llocs a una universitat. Hi ha tota una munió llarga de subvencions del Departament de Justícia, quantioses, que podrien, probablement, si no es pot fer directament des del Departament..., podríem fer que altres institucions independents poguessin fer aquest estudi.

L'estudi que nosaltres proposem realitzar –i li recordo que ara ja, segons sembla, amb la col·laboració acceptada del Poder Judicial– creiem que hauria d'especificar també els mitjans personals i materials que manquen per superar el col·lapse. Aquest aspecte concret és de plena competència de la Generalitat i és aquí, per tant, on entenem que hi ha, sobretot, una responsabilitat de govern.

Estem d'acord que cal ampliar les competències de la Generalitat en matèria d'Administració de justícia; tan d'acord que el nostre programa de govern es refereix específicament, com vostè ja sap, a la federalització de la justícia, i també vostè, en alguna de les seves visites a Madrid, ha presentat diverses idees en aquesta línia.

Llàstima, senyora Gispert, que per a algunes qüestions de tanta transcendència, en les quals vostè sap perfectament que podria comptar pràcticament amb el suport de tots els grups d'aquesta cambra, en aquestes qüestions, consellera, és lamentable que no li calgui al seu Govern buscar el consens ni fer-se cap foto amb els altres grups de la cambra; és llàstima, perquè entre tots hauríem d'intentar que el Poder Judicial deixés de ser

l'únic poder que no s'ha adequat encara a l'actual ordenament de l'estat de les autonomies. I abans-d'ahir es va referir també a aquesta qüestió, i d'una manera crítica, el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Però els governs no poden obviar les seves responsabilitats en aquest terreny, i el seu Govern tampoc. Al País Basc, per exemple, la durada mitjana dels judicis civils és la meitat que aquí, i això s'ha aconseguit gràcies a inversions realitzades i, sobretot, per la renovació de les condicions de treball del personal des que es van rebre les transferències. A Catalunya, l'Administració de justícia només rep l'1,36% del pressupost, i vostè sap molt bé que la major part dels països del nostre entorn hi destinen entre un 3% i un 4%. És cert que estem lleugerament per sobre de la mitjana espanyola, i també que hi ha hagut en els darrers anys un augment dels recursos, però aquests són manifestament insuficients, i aquesta és la qüestió important.

Nosaltres considerem que cal un pla de xoc de la justícia a Catalunya, i no el veiem enlloc. No tenim ni tan sols la impressió de veure que per al seu Govern aquest sigui un problema important. I consti, consellera, que quan li dic un pla de xoc de la justícia a Catalunya no pretenc posar sobre la taula aquest pla de xoc de la *señorita Pepis* que ha fet a Madrid el ministre Acebes i que també va ser criticat durament pel president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Però la realitat s'entesta a recordar-nos que el problema hi és i que és molt important. Els jutjats del social, particularment a Barcelona, estan col·lapsats; si hi ha un recurs, un acomiadament pot trobar resolució final després de tres o quatre anys d'haver-se produït. Les sales del contenciós administratiu del Tribunal Superior tarden una mitjana de quatre anys a dictar sentència; un ciutadà que vulgui el divorci en un procés contenciós, si fa apellació, ha d'esperar uns tres anys i mig. En l'àmbit penal, una persona pot passar-se dos anys imputada abans no se li dicti sentència.

Tot això, senyora consellera, resta credibilitat a la justícia, i només pot tenir solució si s'hi posen els mitjans necessaris. Estem parlant de voluntat política, de prioritats; calen mitjans personals. Actualment, a Catalunya un 15% de les places de jutges i magistrats estan cobertes per substituïts, un 25% fora de la ciutat de Barcelona; als jutjats del social aquest percentatge puja al 20%. Pel que fa als secretaris judicials, el percentatge de vacants arriba al 18%, i entre el personal propi de l'oficina judicial –això és més important, perquè és el que depèn directament de la Generalitat: oficials, auxiliars, agents judicials– el 19% de les places estan cobertes per interins o en situació de vacants.

Som la segona comunitat després de Canàries amb més mobilitat del personal de justícia. Amb aquesta situació d'interinatge i de precarietat no es pot administrar una bona justícia al ciutadà, i difícilment una justícia en català, perquè més del 50% del personal són castellanolparlants, però aquesta és una altra qüestió, que, com vostè sap, formarà part d'una interpellació posterior.

Consellera, vostè sap, per exemple, que cada dia hi ha un autocar que va de Saragossa a Lleida al matí i de

Lleida a Saragossa a la tarda, ple de funcionaris que no s'han volgut establir a la ciutat on treballen; prefereixen anar i tornar cada dia. El senyor Guillem Vidal reclamava mesures atractives per aconseguir més estabilitat laboral en el sector, a tots els nivells, i una part d'aquestes mesures les hauria d'implementar, naturalment, qui té les competències plenes en matèria de justícia. Ja sabem que els recursos són limitats, però aquesta limitació de la partida econòmica destinada al personal subaltern contrasta amb l'increment de la partida destinada a alts càrrecs en el Departament de Justícia. Vostè ja sap –i ja li vaig dir en el debat de pressupostos– que la partida d'alts càrrecs de Justícia ha augmentat un 36,6% l'any present.

Per tots aquests motius, honorable consellera, nosaltres creiem que en aquest moment és molt pertinent reclamar l'elaboració de l'estudi que proposem i que el Poder Judicial –hi insisteixo– ja ha dit que veu amb bons ulls, així com la resta de sectors socials, sindicals i professionals. Reclamem també que s'elabori un pla de xoc urgent per reduir els terminis d'espera a l'Administració de justícia i s'estableixi un temps màxim d'espera per a cada un dels ordres jurisdiccionals.

I, finalment, creiem, senyora consellera, que el Govern ha d'explicar l'acció política adreçada a aconseguir els objectius que es consideren prioritaris, així com establir un seguit de mesures encaminades a fomentar, també, aquesta estabilització del personal al servei de la justícia que –hi insisteixo– creiem que és fonamental perquè es pugui administrar una justícia adequada al justiciable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable consellera, té la paraula.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyors diputats, senyores diputades..., senyor diputat, vostè parla de «collapse» o de «situació angosant», i que ho ha dit algun magistrat; deu ser algun, perquè la majoria no parlen ni de collapse, ni de situació angosant, almenys a Catalunya. I l'hi podré demostrar amb xifres, que és de la manera com realment es poden demostrar les coses.

Vostè parla d'esperes llargues normalment a Catalunya, a civil, a penal, a les audiències...; si no hi ha recursos, l'espera és de vuit - deu mesos –vuit - deu mesos–, a excepció del contenciós, que ja s'està solucionant, i a excepció dels jutjats socials, que enguany quedarà resolt.

Vostè diu que la justícia té una imatge pessima: sí, la justícia, no tant l'Administració de justícia, i, a vegades, aquesta imatge, la comporten, doncs, determinats jutges estrella, determinats casos que surten a la televisió, etcètera.

Després vostè demana –i diu que demanarà– un estudi sobre el volum d'assumpes, la incidència... Bé, aquest estudi nosaltres el podem fer en tot allò que és competència nostra; en el que no és competència només podem demanar-lo de fer junt amb el Consell General del Poder Judicial, no amb el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. El que podem fer amb el president del Tribunal Superior de Justícia és mínim. Per què? Perquè les competències en aquesta matèria són del Consejo i, per tant, difícilment podríem arribar a un acord en aquest sentit.

Vostè diu que el pressupost de Justícia és mínim, que s'ha millorat una mica; no: s'ha millorat moltíssim; portem cinc anys que el pressupost de Justícia a Catalunya està incrementant-se, any rere any, un 20%, i, concretament l'any 2000, un 27,8%.

Vostè parla –i ha dit que no en vol continuar parlant, però jo sí que vull dir-l'hi– de 700.000 persones en llista d'espera. Bé, jo crec que no és la manera –i crec que també en Guillem Vidal, el president del Tribunal Superior, ho va dir– d'arribar a la conclusió de si hi han o no hi han llistes d'espera; és millor parlar d'assumpes entrats i d'assumpes pendents. I en aquest sentit li comentaré al llarg de la meua exposició dues jurisdiccions concretes, les que més ens preocupen, perquè les altres –dit pel mateix president del Tribunal Superior– treballen –com ell diu– amb *holgura* i sense problemes; les úniques que fins ara han tingut problemes han estat la contenciosa i la social.

Respecte al que vostè diu dels assumpes, l'activitat de control del nombre d'assumpes que entren en els òrgans judicials i de l'estat de la seva tramitació s'integra plenament dins del Poder Judicial i no pas dins del que diem administració de l'Administració de justícia. Per tant, el Departament no és competent per incidir sobre aquesta matèria; sí que ho és en totes aquelles matèries on tenim competències, i ara li demostraré com hi hem incidit.

Abans de començar amb aquestes incidències clares vull dir que, en la Memòria del president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de l'any 99, ell destaca que s'observa, l'any 99, una millora de la situació de la justícia a Catalunya en les respectives carreres de treball segons les diferents jurisdiccions i que això es deu –i ho repeteix capítol per capítol– a l'increment d'òrgans judicials que s'ha fet en els darrers quatre anys; darrers quatre anys, perquè en els anteriors quatre anys, del 93 al 96, el nombre d'òrgans judicials que es va crear a Catalunya van ser de cinc i en aquell moment li vull recordar que governava, en el Govern central, el PSOE i que, a més a més, no teníem competències.

Li parlaré de la demarcació i planta judicial, i del personal. Malgrat que l'àmbit competencial sobre planta i demarcació és limitat, ja que es redueix a una proposta no vinculant sobre la demarcació i a un informe previ a la creació de nous òrgans –competències que van ser laminades en lleis orgàniques aprovades amb majoria absoluta del PSOE l'any 85 i l'any 88, i que van rebaijar substancialment les competències estatutàries–, en els darrers anys, malgrat tot això, s'ha aconseguit una

participació més activa de la Generalitat en la creació de noves demarcacions i de nous òrgans judicials.

En aquest sentit, des de l'any 99 va modificar-se la llei de planta i demarcació i es van crear per a Catalunya cinc noves demarcacions penals i set socials. Pel que fa a l'any 2000, es crearan vint-i-tres nous òrgans judicials a Catalunya, una secció de l'audiència, set jutjats de primera instància d'instrucció, deu jutjats socials i cinc penals. Fent un repàs al desplegament de la planta judicial de Catalunya, cal remarcar que l'any 96 el nombre d'òrgans era de 402 i que a finals d'aquest any serà de 460. Per tant, en quatre anys s'han creat 58 òrgans judicials –58–; els darrers quatre anys, els que li he dit abans: 5.

I parlant concretament de les dues jurisdiccions que ens poden preocupar: la jurisdicció contenciosa administrativa. Cal esmentar l'impacte positiu que ha tingut en aquest àmbit la creació i posada en funcionament de dinou jutjats unipersonals. Això ha suposat, l'any 99, un descens de la càrrega de treball de la Sala contenciosa de quasi un 50%, i ha suposat, també, que, dels assumpes pendents, en quedessin resolts 4.000. Ja sé que no és suficient, però el mateix president del Tribunal Superior diu que aquí el que falta és més assenyalaments per part dels jutges, no més mitjans. I a nivell de tot l'Estat espanyol, el president del Consell General del Poder Judicial fa dos dies en el Congrés va dir que enguany s'havien resolt 15.000 assumpes pendents en la Sala contenciosa; doncs, d'aquests 15.000, 4.000 només a Catalunya.

Pel que fa a la jurisdicció social, el canvi que es preveu és espectacular, passant de vint-i-sis jutjats a trenta-un, a Barcelona, més set al territori, i això es va plantejar immediatament que els jutjats socials de Barcelona van demanar a la conselleria que intercedís per la creació d'aquests jutjats; n'entren en funcionament tres, ara, en el mes de juny, i la resta, a finals d'any.

Quant als mitjans personals. En matèria de personal funcionari, la Llei orgànica del 85 va optar per un model de cossos nacionals, que en aquell moment no hi havia possibilitat de tenir competències per part de les comunitats autònomes; també se'n va laminar el que diem la clàusula subrogatòria. Fins l'any 94 que no es va reformar la Llei orgànica, no es va acceptar que aquestes competències, incloent els cossos nacionals, poguessin passar a les comunitats autònomes. Són competències compartides i concurrents sobre les quals nosaltres estem reclamant des de fa temps, des del seu moment, des del 96, que siguin competències plenes per part de les comunitats autònomes.

Però, així i tot, vull destacar l'increment sense precedents de la plantilla dels diferents cossos de funcionaris al servei de l'Administració de justícia, que ha passat d'una plantilla orgànica de 5.103 a una plantilla de 5.672 a finals de l'any 2000; és a dir, 569 places de personal creades en quatre anys. Sap quantes se'n van crear del 93 al 96, quan no depenia de nosaltres? 56 places; 56 contra 569. Potser el col·lapse, potser la mala imatge ve d'aquella època, perquè jo li puc assegurar ara que si vostè pregunta als jutges, als magistrats, als advocats, als operadors jurídics, li diran que aquí sí que

es nota que el Govern de Catalunya s'està preocupant de debò de l'Administració de justícia, i l'hi diran tots, perquè les xifres canten: hem creat 58 òrgans, hem contractat 569 persones, i, així i tot, amb competències totalment laminades.

Perspectives de futur. Doncs, estem treballant, com ja vam fer en la legislatura passada, per aconseguir competències plenes en matèria de personal, i, a més a més, ho vam fer no només a proposta del Govern, sinó a proposta del Parlament de Catalunya, i en aquesta legislatura ho seguirem fent.

Jo crec que fins aquí li he parlat dels dos temes que, sense tenir competències plenes, hem fet molt més del que previsiblement es podria fer. En la propera intervenció meva li parlaré d'allò que hem fet en competències plenes que tenim.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., consellera, bé, jo li agraeixo algunes dades que dóna, sobretot referint-se a la millora de l'Administració de justícia, que és cert, diguem, que en línies generals, probablement, es podria dir que hi ha hagut una lleugera millora –jo també ho he dit– relacionada probablement amb el lleugeríssim augment que hi ha, presupostari, però jo insisteixo: Catalunya destina a l'Administració de justícia l'1,36%, i els països de l'entorn, un 3 o un 4% del pressupost. Per tant, pot ser que anem millorant; també seria discutible, sobretot perquè aquesta imatge de la justícia que millora tant és una imatge que és perfectament endogàmica; caldria veure fins a quin punt aquesta és la percepció que té també el carrer respecte de la millora de la justícia i la percepció que té la gent, sobretot, que està en aquests estocs que ens deia el senyor Guillem Vidal, el qual tant estem citant avui.

En tot cas, jo sé que hi ha un problema de competències, ho sé perfectament. Miri, això és una còpia del web de Justícia, del seu Departament, un web molt interessant, i, entre altres coses, el primer que fan és explicar quines són les competències que té el Departament de Justícia i la Generalitat, en matèria de competències. Això ho sabem tots, però també és veritat que amb les competències es pot anar al límit o no anar-hi, i, per tant, tots els professionals de la justícia, els jutges, el mateix president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha dit que val la pena anar-hi i ha fet l'oferta –a vostè suposo que li deuen haver explicat, perquè a més ha sortit publicat– de fer un fòrum en el qual hi hagi els tres poders de Catalunya i en el qual podrem analitzar quins són els problemes i quines són les competències que podem portar fins al límit, i això seria interessant –com li he dit, consellera– que ho féssim entre totes les forces d'aquest Parlament i no solament el seu Govern.

Per tant, és probable que anem una mica millor, no li dic que no, però hi ha unes qüestions concretes que hem posat sobre la taula i que no tenen resposta. Miri: jutjats de primera instància; només a Barcelona hi ha quasi 40.000 assumptes que estan en estoc, i els jutges han de veure, cada un, 858 assumptes per any. Això està molt per sobre del que determina el Llibre blanc de la justícia i el que hem de fer no és dir solament si anem una mica millor que fa uns anys o no anem una mica millor, sinó intentar posar solució a això i que els jutjats hagin de veure menys casos.

I aquí hi ha una qüestió molt important de competències que s'han d'aplicar. No li he citat, per exemple, tot el tema de la seguretat de les persones en els jutjats –també s'hi va referir el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya–, que per una discussió competencial entre el Govern central i el Govern de la Generalitat moltes vegades queda desatesa, aquesta seguretat o, a vegades, es dóna a empreses de seguretat privada.

Escolti'm, d'acord, pot ser que hàgim millorat en algunes qüestions; el que és important és saber quins resultats concrets està oferint aquesta millora, i també seria bo que aquests resultats no es determinessin només a partir de l'opinió d'alguns jutges, que és una opinió molt respectable, sinó també d'alguna opinió externa.

Per això, senyora consellera, davant de la Comissió de Justícia, i avui, aquí, una altra vegada, i amb la Moció subsegüent que presentarem, els estem reclamant que hi hagi un estudi objectiu de quin és l'estoc real i amb determinació per als diversos jutjats, de quina és la determinació real dels casos que hi ha per resoldre a Catalunya. Jo crec que si això és veritat haurem de demanar al Consell General del Poder Judicial el seu suport, però, de moment, un digne representant del Poder Judicial com és el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ja ha dit que està disposat a col·laborar en aquest estudi.

Jo no veig quin és el problema per fer aquest estudi. Analitzar quina és la situació ara, no fa uns anys, sinó ara, en aquest moment, i de quina manera es poden aplicar unes mesures concretes de personal, per exemple, d'estabilització de personal –li recordo que, després de Canàries, som la segona comunitat amb menys estabilitat en el personal de justícia–, de quina manera, treballant totes aquestes qüestions, que sí que són competència de la Generalitat de Catalunya, podem millorar l'Administració de justícia, i que no solament els jutges tinguin la percepció que la justícia funcioni millor, sinó que la tinguem tots els ciutadans, senyora consellera, i que aquest estudi objectiu que estem demanant d'una vegada el puguem fer sense l'oposició del Grup que dóna suport al Govern i tinguem les dades concretes en una data concreta, fer la fotografia per saber quines són exactament les causes que estan pendents.

En el jutjat social vostè diu que s'arreglarà aquest any. Jo crec que això ja es va dir en anys anteriors. No dubto que si s'obren nous jutjats probablement s'agilitarà la justícia, però, en tot cas, el que hem de veure és quin és el resultat final, si la justícia s'administra correctament,

si és equitativa i si la gent té la percepció que per un acomiadament...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Masllorens i Escubós

...deixa d'haver-se d'esperar tres anys i mig per a tenir un resultat i el té immediatament, perquè això afecta molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable consellera, té la paraula.

La consellera de Justícia

Miri, senyor diputat, anar al límit en competències és el que estem fent des de l'any 84 –84–, quan ja reclamàvem les competències en matèria de justícia, i durant sis anys no vam poder tenir cap ni mica de competències perquè el Govern central d'aquell moment no veia en absolut que la justícia pogués estar dins de l'estat de les autonomies.

Vam aconseguir les primeres competències l'any 90; les segones, l'any 94; les terceres, l'any 96. Mai s'ha vist una història de competències transferides com aquesta de la justícia. Vostè parla i proposa un fòrum per tractar els temes de la justícia. Hi estic totalment d'acord. Des del centre d'estudis del Departament, de fòrums d'aquests, n'hem fet cada any, i ens hem preocupat amb els diferents poders per poder parlar de tot allò que sigui necessari per a millorar la justícia; per tant, estic oberta que això es pugui fer.

Vostè parla, concretament, dels jutjats de primera instància de Barcelona. Jo li llegiré el que diu el senyor Guillem Vidal en la seva Memòria, i diu que «l'entrada en funcionament, l'1 de desembre del 99, dels jutjats 56 al 59, representarà un important *alivio* en la sobrecàrrega competencial dels òrgans de primera instància». Però no parla d'estoc aquí, en parla en el jutjats socials, però aquí no en parla, d'estoc; per tant, si no parla d'estoc no hi ha tan problema. I li poso només aquest exemple.

Després, el president del Tribunal Superior, entre les coses que diu que funcionen o que podrien funcionar millor..., és el tema de seguretat. Però, què ha fet el Departament? Ha fet i ha presentat un pla de seguretat a quatre anys, començant ja l'any 2000. En aquest moment no hi ha cap òrgan judicial a Catalunya que tingui necessitat de seguretat i que no tingui aquesta seguretat. I el que no és possible és que aquesta seguretat estigui sempre portada per policia o per mossos d'esquadra, i quan no ha estat possible el que hem fet és posar mesures de seguretat privada.

Els jutjats socials. No hem dit cada any que s'arreglaria, perquè des de fa tres anys ha començat el problema; fins fa tres anys, el problema no existia –els jutjats so-

cials funcionaven molt bé, amb urgència i amb qualitat–; és fa tres anys quan ho vam demanar, i immediatament amb la Llei de planta i demarcació el que vam fer és crear les demarcacions socials, i es van crear set demarcacions socials i cinc jutjats socials a Barcelona, que segur que resoldrà totalment aquest estoc de quinze mil assumptes que té.

Vostè parla de canviar la imatge de la justícia; nosaltres també, lògicament, i per això hem fet no un pla de xoc, sinó una reforma absoluta de l'Administració de justícia a Catalunya, una reforma absoluta que en allò que tenim competències plenes només cal passejar-se per Catalunya per veure els canvis que s'han fet en els edificis judicials –una renovació absoluta dels edificis judicials.

I en el tema d'informàtica és la comunitat autònoma que millor informatitzats té els seus jutjats, i en aquest moment informatitzem les fiscalies. I és el Govern de l'Estat el que ens està demanant el programa de fiscalies per poder-lo informatitzar arreu de tot l'Estat, i això en competències plenes. I en competències compartides com les de personal, hem fet el que ja li he dit: 570 funcionaris contra 56, quan durant quatre anys de qui depenia l'Administració de justícia de Catalunya era del Govern de l'Estat.

Què podem fer més? El que estem dient: competències plenes en matèria de personal, amb això, segur que no hi haurà la mobilitat que a Catalunya hi ha. Ara, això es podia haver resolt amb la Llei del 85, i no es va poder resoldre pel PSOE en el moment que governava amb majoria absoluta; es va mig arreglar el 94, i jo espero que en aquesta legislatura s'arregli definitivament i amb això puguem resoldre la mobilitat que hi ha a Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia (tram. 300-00080/06)

El punt setè de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia. La presenta Esquerra Republicana de Catalunya i té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, és tradició del nostre Grup Parlamentari que a l'inici de cada legislatura presenta una interpellació sobre política lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia.

De fet, en la passada legislatura es va iniciar, també, amb una interpellació, el maig de l'any 96, que va donar lloc a una moció, la Moció 12/5, que va constituir –jo ho crec– un itinerari molt important, un bagatge molt interessant, i que, de fet, ha prefigurat l'actuació del Govern en aquests quatre anys en matèria de polí-

tica lingüística, fins al punt que un dels elements que contenia aquella Moció era la informació periòdica a aquest Parlament cada sis mesos amb relació a la situació de la llengua en l'àmbit del dret i de la justícia a Catalunya.

Aquella interpellació i aquella Moció, honorable consellera, venia precedida per unes jornades, en aquell cas organitzades per l'associació Judges per a la Democràcia, unes jornades sobre l'Administració de justícia i sobre l'evolució, també, de la situació del català que, en aquell cas i en aquell context, evidenciava un estat molt lamentable.

Quatre anys més tard, en aquesta sisena legislatura, el juny de l'any 2000, el punt de partida ineludible és un altre: una nova llei de política lingüística; quatre anys d'esforços que nosaltres volem reconèixer públicament des d'aquesta tribuna; quatre anys, també, d'una sensibilitat demostrada per part del Departament de Justícia com no havia estat mai. Però si, desgraciadament, l'any 1996 lamentàvem, després de tres anys d'aplicació del programa de normalització lingüística, de l'octubre de l'any 93, que, per exemple, l'ús del català no arribava al 5% del total d'actuacions judicials, l'any 2000 el balanç, el punt de partida obligat en aquest cas és un altre document: l'Informe sobre política lingüística que es va fer públic fa molts pocs dies, el 6 de juny passat, que ses senyories coneixen perfectament, i que revela, desgraciadament, que el coneixement del català entre el personal al servei de l'Administració de justícia ha baixat i ha baixat respecte, fins i tot, d'anys immediatament anteriors. Per tant, anem a menys en això.

Una dada objectiva i estadística d'aquest Informe: s'ha triplicat el nombre d'empleats que desconeixen el català; el percentatge dels qui no l'entenen ha passat del 3,1% de l'any 98 –percentatge idèntic al de l'any 1997– al 8,34% de l'any 1999. I algú dirà, i jo crec que en bona lògica, que és conseqüència de l'increment del nombre de funcionaris que han obtingut el trasllat a Catalunya; efectivament, això és així. Dit sigui de pas: això posa en relleu, una altra vegada, aquesta necessitat tan exigida, tan reclamada, per nosaltres, de crear aquest cos específic depenent de la Generalitat. Però el cert és que, sigui com sigui, aquesta evolució negativa ha repercutit –està repercutint– de manera molt negativa en la disponibilitat lingüística teòrica i real de l'oficina judicial a Catalunya.

Altres exemples, a part d'aquest indicador, n'hi ha molts en aquest Informe, però n'hi ha un, també, molt revelador: el 86% dels jutges a Catalunya no redacten mai una sola resolució en català, ja no una sentència, sinó ni tan sols una trista providència, no? Per tant, la conclusió és que, malgrat tot, estem on érem, i tinc, fins i tot, la temptació de dir que estem pitjor que on érem ara fa un any o fa un parell d'anys, i, per tant, que la gran assignatura pendent continua essent la plena normalització de l'ús del català, que no només està sota mínims, sinó que gairebé, diguem-ne, no es correspon amb la realitat sociolingüística d'un país en què el 73% de la població parla perfectament el català i el 93% assegura que l'entén, i que l'entén perfectament.

No és la meua intenció esmerçar el poc temps de què dispojo analitzant les causes que són prou sabudes de tothom, tant la inèrcia de funcionament d'una organització atàvica, tradicional, l'excessiva mobilitat del personal a que ja m'he referit, i, fins i tot, el desconeixement o la manca de voluntat i predisposició de bona part dels operadors jurídics que intervenen en el món de la justícia i del dret. Això és així, ja ho sabem, però no ens podem resignar, honorable consellera. Els ciutadans tenen, tenim uns drets lingüístics que consisteixen en la facultat de poder escollir la llengua en què volem relacionar-nos amb la justícia i en les nostres relacions juridicoprivades i, per tant, alguna cosa hi hem de fer.

I, efectivament, perquè aquests drets puguin ser exercits calen, evidentment, actituds favorables, una col·laboració del justiciable, dels operadors jurídics; però calen, també, recursos pressupostaris. L'any 99, la liquidació del pressupost ens diu que es van gastar 185,3 milions, pràcticament destinat, tot ell, a la xarxa de dinamitzadors lingüístics. Ens sembla que la provisió de mitjans materials i personals no ha estat tota la que caldria, no ha estat tota la que es podria haver fet.

I, sobretot, calen, a més de recursos pressupostaris, materials i personals, sobretot calen instruments jurídics. Cal un marc legal, ja no afavoridor, un marc legal equilibrador, un marc legal just. I això jo crec que és el més important, el més vital, perquè fa molts pocs dies alguns diputats d'aquesta cambra –el senyor Masllorens, el senyor Ferrer, que estan seguint, també, aquesta interpellació– vam anar al Congrés dels Diputats i allà, amb els vots en contra del Partit Popular i, per cert, l'abstenció –jo diria– inexplicable d'Izquierda Unida, no va prosperar una proposició no de llei d'aquest Parlament que pretenia una cosa tan simple com és dotar de contingut la clàusula subrogatòria que incorpora l'article 18.1 de l'Estatut, i, per tant, dotar de més atribucions les poques competències en matèria d'Administració de justícia. Plantejàvem la creació de cossos autonòmics de funcionaris judicials, una alternativa, val a dir, constitucionalment admissible i possible –ho ha dit el Tribunal Constitucional–; plantejàvem l'atribució a la Generalitat de quelcom tan senzill i tan obvi com és el ple control de l'oficina judicial per a simplificar i dotar d'operativitat les actuals atribucions en matèria de personal, pel que fa al desenvolupament reglamentari del seu estatut, del seu règim jurídic, aspectes com la formació, com la jornada, com l'horari en règim disciplinari, i, evidentment, també, com no, l'acreditació del coneixement lingüístic necessari.

Aquest no és un tema fàcil. Evidentment, quan parlem d'això ens hem de transportar necessàriament a una problemàtica molt més àmplia –i no tinc temps de parlar-ne gaire– i més feixuga com és la necessària descentralització d'un poder de l'Estat, el Poder Judicial, l'únic poder de l'Estat que no s'ajusta a l'actual model d'organització de l'Estat, el model de l'Estat de les autonomies, i que es manté com un autèntic residu de caràcter centralista.

Però això, honorable consellera, no pot ser, no ha de servir d'excusa, o almenys totalment, perquè és necessari desplegar i incrementar els esforços per fer possi-

ble aquesta cohabitació normal, pacífica i igualitària en les dues llengües oficials a Catalunya, començant per la *inajornable* reforma del concepte idiomàtic discriminatori que incorporen dos preceptes de la Llei orgànica del poder judicial, el 231 i el 341.

El 231 reconeix –com tothom sap– el dret de jutges, fiscals i resta de funcionaris a la utilització de l'idioma cooficial respecte de la comunitat autònoma, si és que no hi ha indefensió. És un precepte reformat, però que després d'una recent sentència del Constitucional ha implicat una clara involució respecte a una reforma que va ser positiva, i, per tant, continua essent un precepte atemptatori contra el principi d'igualtat, atemptatori contra la doble oficialitat vigent a Catalunya, perquè el que ha de tenir dret a escollir no és el funcionari públic, sinó que és, en definitiva, el justiciable, l'usuari, el ciutadà. La consellera ho sap, i fins i tot el seu Departament ha elaborat un estudi crític sobre la Llei orgànica del poder judicial, i mirin si ho sap que el seu Grup Parlamentari Català al Congrés ha presentat una iniciativa partidària en aquest sentit que nosaltres hauríem preferit que, en compliment de les resolucions d'aquest Parlament, l'hagués iniciada i empresa el mateix Parlament de Catalunya. De fet, la nostra moció anirà en aquest sentit: que sigui el Parlament, que sigui la màxima institució d'autogovern qui traslladi aquesta reforma.

Un altre precepte, segurament el precepte més estellar, el 341, el més estellar i el més calamitos: és incompreensible que s'exigeixi el català al mosso d'esquadra de la porta –dit sigui amb el màxim respecte–, com a funcionari públic que és, i no s'exigeixi a un jutge o a un fiscal o a un secretari, i per extensió a la resta del personal administratiu. Hi ha sentències del Tribunal Constitucional –la 56/90, de 29 de març; la 275/94, de 24 de desembre– que estableixen de forma molt clara el coneixement de la llengua pròpia com a requisit ineludible per a l'accés a la funció pública. Doncs, per què no ho fem extensiu, en aquest cas, a un altre tipus de personal, com són els jutges i magistrats? Pensem que en aquests moments només el 15% de les places judicials són ocupades per gent d'aquí; per tant, aquesta dificultat no s'arregla només generant jutges autòctons, sinó operant les reformes legals necessàries. Un 35% d'aquests jutges fa més de tres anys que són aquí i diuen encara que no l'entenen, el català. És acceptable, per tant, que no es conegui un dels elements, un dels aspectes fonamentals perquè un jutge conegui la realitat que l'envolta?

Gràcies, senyor president. De moment ho deixo aquí; continuaré en el torn de rèplica.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyors diputats, senyores diputades... Senyor diputat, com vostè ja ha dit i vostè sap, un dels objectius prioritaris del Govern ha estat i continua essent assolir l'ús normal

del català a l'Administració de justícia. Però no és una tasca gens fàcil; fa vint anys que ho estem intentant. I estic absolutament d'acord que algunes de les mesures que s'han de prendre són les que vostè ha dit. Però hem de seguir treballant dins del que podem fer, i en aquest sentit hem dut a terme tot un seguit de mesures, tant des de l'impuls de diferents iniciatives legislatives com des de l'aplicació del Pla de normalització lingüística, amb projectes «novedosos».

Una de les vies –que vostè ja ha dit– va ser la presentació per part del Govern del Projecte de resolució pel qual s'acordava presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats una proposició de llei orgànica, que va finalitzar amb l'aprovació d'una resolució del Parlament de Catalunya i que –jo diria que per desgràcia– va caure just fa dos setmanes. I dic «per desgràcia» perquè el partit del Govern va tenir l'oportunitat de dir que, com que estaven disposats a treballar sobre el pacte per la justícia, era inoportú plantejar aquest tema en aquell moment. Jo confio que, realment, dins d'aquesta legislatura, això pugui resoldre's, perquè es podran resoldre dues coses alhora: les competències plenes en matèria de personal, que és el que nosaltres estem exigint i requerint des de fa quatre anys, i el coneixement del català com a requisit per part dels funcionaris, d'una banda, i dels jutges i fiscals, d'una altra.

Recentment, i a partir de la creació l'any 99 de la Comissió de coordinació de les comunitats autònomes amb competències en matèria de justícia, també hem encetat una nova via d'actuació, i en la reunió que vam tenir a València el propassat 2 de juny vam acordar de fer arribar al ministre de Justícia la necessitat que per treballar en un pacte d'estat per a la reforma de la justícia comptés absolutament amb les comunitats autònomes amb experiència i amb competència. I en aquest mateix acord vam acordar tot un seguit de mesures, en les quals estava la de promoure les modificacions legislatives necessàries per garantir el lliure exercici dels drets lingüístics dels ciutadans en les seves relacions amb l'Administració de justícia en aquelles comunitats amb llengua pròpia. En aquesta Comissió hi són València, el País Basc, Galícia i Catalunya; tots, amb colors diferents, van aprovar aquesta recomanació i aquest acord per traslladar-lo al ministre de Justícia.

Així mateix, en una entrevista que vaig tenir amb el ministre de Justícia li vaig traslladar, juntament amb altres propostes per territorialitzar la justícia, i dins del marc del pacte de reforma de la justícia, la necessitat de possibilitar la creació de cossos autonòmics de funcionaris, així com el requisit del coneixement del català, tant pel que fa als funcionaris com pel que fa a jutges i magistrats i fiscals. En aquest punt, totalment d'acord amb les reformes dels articles 231 i 341, i també en aquest sentit li puc dir que vaig traslladar al ministre les reformes que nosaltres consideràvem que havien de tenir aquests dos articles.

Quant al foment de l'ús del català a les oficines judicials, complementaré algunes dades de les que vostè té. És cert que tenim ara més funcionaris que diuen que no l'entenen, però és per l'increment, per l'increment de places, que, com he dit en la interpellació anterior, hi havien cinc-cents funcionaris més i escaig, i en aquest

moment –any 99– podem dir que 413 han dit que no l'entenen. Però, en canvi, tenim dades positives, positives quant al coneixement, no quant a l'ús: hi ha un 40% que diu que l'entén, el parla i l'escriu, i un 30% que l'entén, el parla, però no l'escriu. Per tant, podríem dir perfectament que un 70% dels funcionaris de l'Administració de justícia de Catalunya, si tinguessin voluntat, podrien exercir les seves funcions com a funcionaris en català. Val a dir que aquest nombre de funcionaris que l'entenen, el parlen i l'escriuen augmenta dia a dia, fruit de l'assistència als cursos de català i de la tasca constant dels dinamitzadors lingüístics.

Cal destacar que, per exemple, l'any 99 es van organitzar noranta-sis cursos de català dels nivells A, B, C i D; que s'ha continuat amb el servei d'autoaprenentatge, i que, a banda d'aquests cursos de llengua catalana, també s'han ofert als funcionaris judicials vint-i-dos cursos de llenguatge jurídic, en el qual s'han inscrit, l'any 99, 543 alumnes, i l'han aprovat 465. Aquest curs servirà de preparació per a la obtenció d'un nou certificat que està preparant la Junta Permanent de Català, adreçat exclusivament als funcionaris judicials i que tindrà el nivell J. Amb això li vull dir que cinc-cents funcionaris tenen ja o podran tenir ja el nivell J. N'hi han vuit-cents o nou-cents que tenen el nivell D, altres que tenen el nivell C; per tant, saben i coneixen el català, el que passa és que no l'utilitzen. I aquí sí que estic amb el que vostè ha dit: o ara en aquest moment ja endeguem una reforma legislativa en la qual, igual que altres funcionaris autonòmics, se'ls pugui exigir l'ús del català en la seva funció, o seguirem tenint molts funcionaris amb grans coneixements de català que els serviran per a la seva carrera administrativa, però no serviran per atendre en català el ciutadà que ho desitgi.

Respecte al coneixement o a l'ús del català per part dels jutges, en aquest moment un 82% –va variant d'any en any, eh?: un any és un 84, un altre un 82...–, en aquest moment hi ha un 82% que mai han elaborat una sentència o una resolució en català, i, en canvi, tenim un 17% que sí que dicta les seves sentències en català, o sempre o a vegades. Com es pot resoldre? Doncs, de la mateixa manera. D'una banda, modificant el 341 de la Llei orgànica; d'una altra, potenciant les beques. Fa quatre dies hem atorgat vuitanta beques, i puc dir que de les beques atorgades el 97 ja tenim nou jutges exercint a Catalunya, del 98 en tenim tres, i en aquest moment en tenim quinze que han aprovat el primer examen de la darrera oposició. De mica en mica, podem anar tenint jutges que, sent de Catalunya, poden exercir a Catalunya i poden fer ús de la llengua pròpia de Catalunya. Però, a més a més, es requereix aquesta modificació, la modificació que nosaltres ja hem plantejat respecte que en el moment en què concursin, si volen concursar per a una plaça de Catalunya, tinguin el coneixement del català com a requisit.

Altres recursos, projectes que estem fent des de la conselleria. S'ha creat en aquest any una bústia de correcció entre els funcionaris i els dinamitzadors, de manera que quan un funcionari redacta un nou document en català el pugui enviar al seu dinamitzador perquè l'hi revisi i l'hi torni ja introduït i esmenat. L'activació d'aquesta bústia a tots els partits judicials de Catalunya

esperem que contribuirà a l'augment dels documents elaborats pels mateixos funcionaris.

Continuem amb l'edició i difusió de textos legals, manuals i diccionaris jurídics en llengua catalana, i en aquest moment estem treballant en el concurs que per a l'any 2000 farem, junt amb el Departament de Cultura, per a aquest objectiu.

També hem col·laborat amb el Termcat en la fixació de la terminologia catalana, que enguany ha cristallitzat en l'edició del vocabulari de dret penal i penitenciari, que incorpora prop de tres mil termes jurídics dels àmbits esmentats, i durem a terme una edició electrònica d'aquest vocabulari, que es podrà consultar a la pàgina web del Departament de Justícia.

En aquest moment ja s'està treballant amb el Termcat en una edició del futur vocabulari civil, que per la seva complexitat i l'elevat nombre de termes jurídics probablement no el podrem tenir enllestit fins el 2003.

I, finalment, tenim el Pla pilot de funcionament en català de quaranta oficines judicials a Catalunya, que en la meua intervenció posterior li comentaré com està en aquest moment.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, honorable consellera, senyores i senyors diputats, bé, el propòsit de la interpellació –ho he dit d'entrada– era que, davant d'aquesta situació precària encara actual, que amenaça de perpetuar-se indefinidament, haviem de fer més coses, no? Vostè ha citat aquella iniciativa desgraciada –desgraciada pel seu desenllaç al Parlament espanyol–, que va ser jutjada d'«extemporània i diacrònica» –exactament recordo la citació literal per part del diputat del Partit Popular al Congrés. Jo ja li anuncio d'entrada que la nostra intenció és tornar a la càrrega i que el Parlament torni a plantejar aquest requisit del català per al personal orgànic i la reivindicació de plenes competències. Per tant, la moció incorporarà un punt perquè, ja que en aquesta legislatura serà possible tornar a plantejar aquest aspecte, doncs, ho tornem a fer, i amb al consens d'aquesta institució.

Cal buscar altres palliatius. La reforma que li he plantejat del 231 i del 341, lògicament, també s'ha de plantejar. Buscarem la fórmula, jo crec, més idònia: si cercar un termini d'un any, com en el seu dia es va plantejar, per al personal de l'ensenyament, o la proposta que en alguna ocasió he sentit i que he llegit del Departament, del requisit o l'exigència del català en els concursos de trasllat... Jo crec que una solució intermèdia pot ser satisfactòria i prudent, i, per tant, jo –i això sí que li vull dir molt clarament des d'aquesta tribuna, i queda en el *Diari de Sessions*– l'emplaço que aquesta iniciativa legislativa en cap cas –en cap cas–, ni que sigui amb la reforma d'una llei orgànica a Madrid, no li asseguro..., sigui una iniciativa d'aquest Parlament de

Catalunya, i és per això que aquesta iniciativa tindrà la força necessària.

Ara, hi ha coses que sí que li vull dir molt clarament; no depenen tampoc del marc legal ni de la voluntat de ningú, depenen també d'uns certs encert i oportunitat del seu Govern. Miri, em vull referir al conveni de col·laboració entre el Consejo i el Govern de la Generalitat, del 25 de febrer de 1998. Quina ironia quan en un informe del seu propi Departament deia que vostè s'oposava «de manera enèrgica però respectuosa al plantejament de la regulació del coneixement de la llengua per part dels jutges» que plantejava el Consejo, i després, al cap de quatre dies, vostès signen a bombo i platerets en el Palau de la Generalitat un reglament de coneixement de les llengües oficials de l'Estat que planteja el coneixement del català únicament com a mèrit preferent. Però això no és el més problemàtic, el més problemàtic és que aquest Reglament premia només amb tres anys d'antiguitat quan el Reglament de l'any 1991 impugnats ho feia amb sis anys, és a dir, hi ha una involució tan clara que, sense plantejar el coneixement del català com un requisit, encara rebaixa, fins i tot, la gratificació als jutges. I vostès, després d'haver dit i reiterat que s'hi oposen acaben signant i, a més a més, li van donar una difusió i una projecció com si fos una cosa de l'altre món –francament jo vaig sentir vergonya, de debò.

Per cert, com està la Comissió de seguiment d'aquell conveni famós?, perquè el conveni incorpora..., i ens deien dels col·legis d'advocats que en cap moment se'ls ha convocat a cap reunió de seguiment –jo l'hi deixo dit.

Experiències amb el tema immersió. Ha parlat de la prova pilot dels quaranta jutjats que nosaltres considerem que és molt positiva; ho ha dit reiteradament aquests dies. Creiem que la catalanització dels jutjats en aquests últims anys a tot nivell –a nivell de capacitació, de formació del personal– ha estat molt positiva, no ha generat rebuig ni indefensió, no ha calgut, tampoc, un esforç suplementari per part del personal al servei de la justícia –més enllà de l'assistència dels cursos, com és lògic i normal– i, fins i tot, han tingut un efecte positiu, un efecte multiplicador en altres òrgans judicials i en altres operadors jurídics que han vist, per exemple, com en rebre el document en català, doncs, al seu torn també ho feien, no?, i, per tant, desfent el tòpic una mica, fins i tot, del retard i l'alentiment en l'Administració de justícia.

Ara, assignatures pendents: el foment del coneixement del dret civil en llengua catalana ha fracassat a l'Escola Judicial –aquest és un punt que la Moció incorporarà; les dades estadístiques vostè les coneix perfectament–; el programa de normalització lingüística i el nombre de dinamitzadors, 43, un menys que anys anteriors, ens sembla insuficient; un aspecte que ha funcionat molt bé és la informatització: el sistema Themis 2 està implantat a tot arreu, però l'hem de potenciar, l'hem d'incrementar. Però hi ha un element, com és l'edició i difusió de textos legals i diccionaris jurídics, on la precarietat és absoluta, la manca de versions catalanes de les lleis és un handicap que dificulta enormement la normalització lingüística, el fet que un estudiant qualsevol de dret, o un advocat o un jutge, no pu-

gui treballar amb la versió catalana de les lleis és un problema ben evident. El tema del BOE va ser un avenç però, escolti'm, que hàgim de redactar aquí la versió catalana, l'hàgim d'enviar a Madrid, que un traductor jurat se l'hagi de mirar, ens l'hagi de tornar i es publiqui al cap d'un mes fins i tot atempta contra el principi de seguretat jurídica, no? I el tema notaris i registres –i acabo, senyor president– és un tema empantanat, el seu traspàs a la Comissió Mixta; fins i tot hem tingut un seriós correctiu, desgraciadament, per part del Constitucional en els conflictes de competència que hem interposat contra el Reglament del Registre Mercantil, els requeriments successius d'incompetència, fins i tot en el contenciós administratiu.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Hi ha una dada positiva: el Decret 204/98, de 30 de juliol, sobre l'ús del català en els documents notariais, que ens ha permès avançar molt, però les dades, tanmateix, des de l'any 1998 fins a l'any 1999 no denoten un increment..., experimentem un creixement, pel que fa als documents en català, passem a 89.710, un increment...

El vicepresident primer

Senyor...

El Sr. Ridao i Martín

Acabo, senyor president...

El vicepresident primer

Senyor Ridao... Gràcies.

El Sr. Ridao i Martín

...del 39%, però, tanmateix, són molts els documents que cada any es fan a les notaries i, per tant, estem molt lluny encara d'arribar a la plena normalitat. La nostra moció també incorporarà alguna referència a aquesta qüestió en concret.

Gràcies, senyor president, per la seva bondat i la seva paciència; honorable consellera, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, respecte al nivell B..., no, el Reglament de coneixement del català signat és en desenvolupament de la Llei orgànica actual i, en definitiva, era donar un pas molt pobre, molt petit, però era un pas perquè aquells jutges i magistrats que poguessin treure's el nivell B poguessin tenir una puntuació superior per als seus concursos. Jo crec que era un reglament que lògicament s'havia..., es va aprovar, havíem d'assumir-lo perquè no teníem una altra solució i, en definitiva, no obsta a seguir re-

querint la necessitat que aquest coneixement no sigui com a mèrit, com diu la Llei, sinó com a requisit.

Una cosa és la firma d'aquest Reglament i una altra la Comissió de seguiment del Consell de Normalització Lingüística en l'àmbit jurídic. Aquesta Comissió s'ha de reunir; és cert que durant l'any 1999, doncs, no hem tingut ocasió de reunir-nos, entre altres coses perquè en ampliar la seva presència a tot l'àmbit jurídic –notarial, registres...– va costar molt aconseguir els membres d'aquesta Comissió, però dins d'aquest any 2000 ens reunirem.

Vostè també comenta sobre el foment del dret civil en l'Escola Judicial. Bé, en aquest Reglament de coneixement de la llengua també estava el coneixement del dret. Jo sí que li puc dir que enguany, en el curs 1999-2000, ja hi han dues universitats, l'Autònoma i la de Barcelona, més la UOC, que estan impartint un curs de cent vint hores sobre dret civil català en el qual estan inscrits uns vuitanta magistrats. Jo crec que això ha estat positiu, perquè en saber, d'alguna manera, que això els significava punts en la seva carrera hi ha hagut un increment important de magistrats que s'han apuntat a aquests cursos i, per tant, crec que això ha estat positiu.

A l'Escola Judicial, mentre no puguem incidir en els temaris de les oposicions, difícilment podrem tenir el coneixement del dret; sí, el coneixement de la llengua, i, en aquest cas, també li puc dir que, de la segona promoció que avui ja està exercint a Catalunya, dels trenta jutges que van escollir Catalunya, el 70% tenia el nivell B per poder tenir un punt més a l'hora de reclamar els destins; per tant, de mica en mica, alguna cosa estem aconseguint, però estic d'acord amb vostè que el que hem de fer, en aquest moment ja, és endegar la proposta de reformes amb més profunditat.

Respecte al Pla de normalització de quaranta jutjats a Catalunya. La posada en marxa d'aquesta experiència pretén demostrar que un jutjat a Catalunya pot treballar íntegrament en català. Les dades que li he dit abans ho abonen; què diuen?, que el 35% de les oficines de Catalunya podrien fer-ho tot en català; què diuen, també?, que el 70% dels funcionaris el coneixen, l'entenen, i el 40% l'escrui. Per tant, és possible fer-ho i creiem que és un pas important a fer per demostrar que això és possible i perquè sigui una mica com una taca d'oli: si som capaços d'això tirar-ho endavant i que en sis mesos això pugui ser un èxit, és molt probable que d'aquí a un any, d'aquí a dos anys puguem parlar ja no de quaranta sinó de vuitanta o de cent seixanta jutjats que ho puguin fer tot en català.

En aquest moment, de totes les propostes rebudes, tenim ja vint-i-tres confirmacions d'oficines judicials a Catalunya que accepten les condicions per entrar en aquest Pla de quaranta jutjats durant sis mesos, i en tenim cinquanta-dos pendents de confirmar; per tant, confio que en quinze, vint dies tinguem ja els «quaranta principals» –com en dic jo– i que, a més a més, durant el mes de juliol, durant el mes d'agost i durant el mes de setembre hi hagin cinc jutjats arreu de Catalunya que facin una mica de banc de dades, de proves, per poder

preveure aquelles dificultats que puguem tenir a l'hora de plantejar aquesta normalització en els quaranta.

Durant el semestre en el qual aquests jutjats treballaran han de comprometre's, amb la col·laboració dels nostres..., dels operadors jurídics, a redactar tota la documentació que generin en català, tant dels nous assumptes com dels existents en tramitació, si no és que alguna de les parts, en algun procediment, al·legui desconeixement de la llengua, i cada mes faran un recompte de tots els documents generats per l'oficina i al final de l'experiència tindran l'obligació de presentar un informe valoratiu amb conclusions. Sobre la base d'aquest informe el Departament de Justícia reforçarà o iniciarà les actuacions de normalització que contribueixin de manera més clara a fer del català una llengua d'ús habitual dins de l'Administració de justícia.

Sóc conscient que avançar en la normalització d'aquest àmbit no és una tasca fàcil i que el camí és llarg, però seguirem treballant, seguirem treballant junt amb els operadors jurídics, amb els jutges, fiscals, els funcionaris, amb els advocats, procuradors i amb tots vostès, perquè, en definitiva, la societat catalana mereix que el català sigui una llengua d'ús habitual en l'Administració de justícia a Catalunya i això és el que seguirem treballant en aquesta legislatura.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra la pobresa, especialment pel que fa a la renda mínima d'inserció (tram. 300-00202/06)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra la pobresa, especialment pel que fa a la renda mínima d'inserció. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Malla.

La Sra. Malla i Escofet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors i senyores diputats, sé molt bé que el tema de la pobresa no és una competència exclusiva del Departament de Benestar Social, però com que l'ús i el costum ha fet que tots els grups socials que tenen unes determinades carències ja siguin físiques, psíquiques, econòmiques o socials depenguin d'aquest Departament, em dirigeixo especialment a l'honorable consellera de Benestar Social perquè prengui en consideració la preocupació del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi per la situació de les persones que han de viure amb unes assignacions que no els permeten tenir una vida digna.

És evident que Catalunya diem que cada dia és un país més ric, però també és evident que hi ha pobres; hi ha molts pobres que no tenen cap ajut periòdic, però també hi ha molts ciutadans que estan en situació de pobre-

sa tot i ser beneficiaris de pensions contributives o no contributives o de rendes mínimes d'inserció.

Aquesta interpellació té en compte especialment dos d'aquests col·lectius: un, el que formen les persones que reben una pensió no contributiva, i l'altre, el format pels beneficiaris de les rendes mínimes d'inserció. Aquests col·lectius viuen en el que jo anomenaria la pobresa consensuada, i ho dic perquè des de les instàncies elegides democràticament, tant a Catalunya com a l'Estat espanyol, hem acordat que aquestes persones visquin en la pobresa.

Examinem algunes dades: primer, la renda mínima d'inserció. El dia 31 de desembre de 1999 a Catalunya hi havien 9.690 expedients vigents de la renda mínima d'inserció. L'import econòmic de la renda mínima d'inserció per a una persona que viu sola és de 47.500 pessetes, que equival a 1.580 pessetes per persona i dia –per persona; si són dues persones i cap d'elles treballa, reben unes 54.000 pessetes, que equival a unes 900 pessetes per persona; si són tres, l'equivalent per persona són 658 pessetes, i així va baixant cada una de les persones que s'augmenta en el nombre de persones a una família. Creuen, senyores i senyors diputats, que una família pot viure amb aquestes quantitats? Com poden fer front a l'alimentació dels fills, a l'educació dels fills, a preparar-se per al món del treball, a pagar el 40% de farmàcia? Com poden tenir accés a un habitatge digne? Podem demanar a la gent que faci miracles?

I, si parlem de pensions no contributives, creuen que una persona que visqui sola pot viure dignament amb 40.260 pessetes, que és l'import de la pensió no contributiva? A Catalunya hi ha 30.390 persones titulars d'una pensió no contributiva de jubilació i 26.571 persones titulars d'una pensió no contributiva per invalidesa.

Cada dia hi ha més persones joves, malaltes, que tenen dret a una pensió no contributiva; pensem en les persones malaltes de sida que no es moren, afortunadament, i tenen dret a una pensió no contributiva, i són persones joves que volen refer la seva vida i que s'esforcen per reinserir-se a la societat i els és molt difícil.

Aquests col·lectius, joves i pobres, tenen també el greu problema de l'habitatge. Ja s'ha parlat, altres vegades, en aquesta cambra del problema de l'habitatge per a persones amb recursos mòdics, però per a aquestes persones de les quals avui ens ocupem és un problema insoluble. No podem parlar d'integració a la vida normal si manca un element tan fonamental com és l'habitatge.

És urgent analitzar les polítiques socials que desenvolupem i que analitzem, també, si ajudem la gent a ser autònoms o si els donem ajudes per anar vivint.

Un estudi fet per Caritas ja fa algun temps ens deia que a Catalunya el 47% de les famílies pobres anaven als serveis socials, al voltant d'unes vuitanta mil famílies, i demanaven ajuda; la majoria tenien menys de quaranta-cinc anys, els caps de família. Dels problemes que plantejaven als serveis socials, només el 13% trobaven una solució satisfactòria; la meitat de les demandes se

solucionaven parcialment, i l'altra meitat no tenien cap solució.

És cert –jo ho he sentit a dir moltes vegades– que a casa nostra ningú es mor de gana, però pensin, senyores i senyors diputats, que es reparteix molt menjar. La Creu Roja, l'any 1999, va repartir 2.991 tones de menjar a 130.848 persones. Avui es reparteix molt més menjar que fa deu anys, i això cada any augmenta. És ben cert que hi han contribuït els excedents d'aliments, els bancs d'aliments, que, ben dit també, les persones que donen aliments..., quasi són caducats, i també els fan un rebut, i això desgrava les persones que fan la donació. Però també han de pensar que és que hi ha clients, i l'existència d'aquests clients indica que hi ha moltes necessitats, i també que cal considerar que això contribueix molt a crear dependències i molt poc a la promoció personal.

Jo penso que cal analitzar el cost que representa fer front a les necessitats vitals, les individuals i les familiars, i ho dic perquè al començament de l'any, el mes de gener, o el mes de febrer, més ben dit, jo vaig intentar que es pogués aprovar fer un estudi sobre el que es necessitava per viure, i no me'n vaig sortir, perquè vaig veure que encara que ho proposéssim, doncs, no ens en sortiríem, perquè algun grup em va dir que no. Per tant, jo crec que això s'ha de fer: el cost necessari per viure, què necessitem per viure?

Cal comptabilitzar els recursos de què disposem, cal buscar alternatives que facin possible la reducció gradual de la pobresa i cal que ho fem com a administradors dels béns socials, amb sentit de justícia i equitat. Jo penso que cal que treballem amb visió de futur, que replantegem el que fem i, sense tancar cap porta, mirem si és possible obrir-ne d'altres que siguin més eficaces, que responguin als objectius que ens proposem. Cal adaptar els mitjans als objectius; altrament, no ens en sortirem.

I, honorable consellera, jo no voldria entrar en el que s'ha fet i s'ha deixat de fer. Jo penso que s'han fet coses quantitativament i qualitativament molt vàlides en matèria de pobresa, i només cal dir..., a mi m'ha semblat sempre, que sóc una treballadora del camp social, que la Llei general de sanitat ha sigut una cosa molt important, la Llei 14/1986; la Llei reguladora del dret a l'educació, també, la Llei orgànica 8/1985, i la Llei de la renda mínima d'inserció, de 1996, van ser, vertaderament, moments d'un salt qualitatiu i quantitatiu quant a la pobresa. Per tant, nosaltres el que demanem és posar-nos en el moment present; em sembla que el bon polític és el que analitza el moment present i dóna resposta a les necessitats i projecta per al futur. Jo crec que és això el que nosaltres volem demanar.

I per aquests motius li volem demanar, honorable consellera, que, donada l'experiència que ja tenim a Catalunya en el camp social, revisem les mesures que hem adoptat i repensem si avui són les correctes. Que tinguem gosadia i, sobretot, que tots plegats ens sentim responsables de les desigualtats existents a Catalunya i que assumim que cal establir prioritats en política, tenint present que la justícia i l'equitat són els valors que ens han de guiar. Els pobres no ens poden servir només

per a les campanyes electorals, de dir que augmentarem les pensions a les persones grans. Es necessiten actualment més diners, i si volem treballar seriosament en aquest camp en necessitaríem més; de moment, dic «actualment», perquè estic convençuda que un bon treball preventiu i educatiu amb les famílies pobres, que són les que tenen més fills, i molts més que les famílies normals, ha de repercutir en primer lloc en bé de les mateixes famílies, però després també serà un bé per a la societat i, a la llarga, un estalvi important. Intervenir a temps és la millor inversió que es pot fer en el camp social.

Jo sé, honorable consellera, que el seu Departament treballa en aquestes qüestions, que revisen el Pla de lluita contra la pobresa i l'exclusió, que estudien el Programa de la renda mínima d'inserció i que segurament es dirà que l'any 2001 augmentarà el pressupost, eh? Però el meu Grup Parlamentari demana un nou replan-tejament, la nostra pretensió és que és un tema important i que no siguem mesquins en aquest tema. Es tracta de mantenir o no moltes persones en un estat de pobresa i precarietat, i voldria concretar aquesta interpellació en dos punts.

Primer. Com veu, honorable consellera, la situació d'aquestes persones? En les condicions actuals no es pot fer reinserció. Els treballadors socials es converteixen en dispensadors de recursos i no poden fer la seva funció de diagnòstic, de tractament social, de reinserció a la vida normal. És necessari i urgent garantir mitjans econòmics com a drets universals perquè la reinserció sigui possible; altrament, la pobresa es perpetua, es rejoyeneix i augmenta. Cal adequar els mitjans als objectius que pretenem i incrementar les rendes de les famílies més pobres, directament o amb prestacions finalistes: beques de menjador, ajuts per lloguer, passis per a transports públics, etcètera. No cal modificar les lleis potser, però sí que cal modificar la voluntat política per tal que això sigui possible, i ens hi hem d'implicar tots: el Consell Executiu, amb la dedicació de recursos; els departaments, amb els plans de lluita contra la pobresa, que avui s'han de repensar, perquè la realitat, avui, és diferent, i també el Parlament ens hi hem d'implicar, no podem oblidar que aquesta realitat..., no podem oblidar això quan discutim els pressupostos.

Senyora consellera, això és urgent, i ho hem de fer. Jo no voldria que fos veritat el que diu el germà Adrià, que és una figura, en el món de la pobresa, molt important aquí a casa nostra; ell diu que «els pobres potser serveixen perquè els professionals tinguin feina». Diu això..., a mi m'ha molestat sempre molt que ho digui, perquè sóc d'aquest camp, però és veritat que moltes vegades els donem moltes croses, molts professionals perquè els ajudin, però no els deixem anar a plaça. I amb això em sembla que no hi ha manera de poder tenir una inserció a la vida normal.

El vicepresident primer

Senyora Malla, se li ha acabat ja el seu temps...

La Sra. Malla i Escofet

Acabo, senyor president; un moment només.

I la segona qüestió es refereix a l'habitatge: què es pensa fer, senyora consellera, a part de destinar 150 milions per pagar els lloguers endarrerits en aquests sectors de la població?

(Veus de «Molt bé».)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Malla. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable consellera de Benestar Social, senyora Irene Rigau.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president; gràcies, senyora diputada. Senyors i senyores diputats, en primer lloc m'agradaria dir que em plau respondre aquesta interpellació sobre la pobresa en una setmana en la qual el Govern juntament amb l'Ajuntament de Sant Adrià i la Diputació de Barcelona han publicitat una important actuació que té per objectiu la lluita contra la pobresa i l'exclusió social; suposo que han endevinat que estic parlant del Pla de transformació de la Mina. Així, doncs, aquesta setmana hem presentat el Consorci per desenvolupar aquest Pla, com una eina de ruptura dels mecanismes que provoquen la reproducció i consolidació de la pobresa, i l'hem presentada com una aposta contra l'escepticisme, com una aposta contra la fatalitat. Però permetin-me que em circumscriui al text de la interpellació que se m'ha presentat, que s'ha presentat al Govern.

Com molt bé sap la senyora diputada, però també ho haig d'explicar a la resta de la cambra, el Pla integral de lluita contra la pobresa i l'exclusió social va néixer i va ser aprovat l'any 1995 pel Govern de la Generalitat, amb l'objectiu de promoure la disposició de recursos per cobrir de manera autònoma les necessitats bàsiques de les persones. L'òrgan que duu a terme el seguiment i la coordinació de l'esmentat Pla és la Comissió Interdepartamental, en què intervenen diferents departaments de la Generalitat, com la mateixa diputada ha assenyalat, i hi ha un comitè de seguiment, en el qual participen diverses entitats d'iniciativa social, ens locals, sindicats, etcètera.

D'aquest Pla ja es disposa de dos informes: un que es va fer l'any 1997 i un que vam presentar precisament abans d'ahir al comitè de seguiment i a la Comissió Interdepartamental. És, doncs, un moment oportú per respondre també a aquesta interpellació, perquè, com vostès saben –i així en la Proposició de llei que vam presentar tots els grups també es marcava un termini–, nosaltres tenim prevista la propera tardor l'avaluació dels cinc anys d'existència d'aquest Pla.

Ara bé, de l'informe que abans d'ahir vam presentar, ja es posen de manifest dues qüestions. Una, un bloc de programes que es consolida, que és el bloc de l'RMI, els plans de desenvolupament comunitari, el Pla d'habitatge, programes de garantia social. Permetin-me que faci una breu anotació a la qüestió de l'habitatge, i recordar que entre el 1996 i el 1999 52.608 famílies, amb ingressos inferiors a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, han accedit a habitatges de pro-

moció pública i protecció oficial. Més endavant, si cal, puc ampliar les dades relatives a l'habitatge.

Però parlàvem que hi havien uns programes que s'havien consolidat i uns altres programes que s'havien incorporat al Pla de lluita contra la vellesa. D'aquests que es van incorporar voldria assenyalar els provinents del Departament de Justícia, o el programa Òmnia i el Pla d'inserció sociolaboral de les persones amb disminució. Però és veritat que cal avaluar aquest Pla i és un moment oportú, perquè el context econòmic i social en el qual es va aprovar el Pla s'ha modificat substancialment en aquests cinc anys. En aquella primera fase, la confluència de diferents factors –reforma laboral, modificacions de l'estructura familiar, encariment de l'habitatge, etcètera– va incrementar notablement les situacions de risc social.

Un bon exemple de les conseqüències dels fets esmentats és l'evolució de la demanda de la renda mínima d'inserció: des de l'any 1994 es produeix un creixement constant d'aquesta demanda, fins al 96, data en què es va arribar al sostre històric. Precisament això demostra que al voltant d'un terç del total de la demanda l'efectuaven persones el problema de les quals era estrictament laboral, i a partir del 1997 la demanda de l'RMI ha anat decreixent progressivament fins a l'actualitat, coincidint amb una reducció de les persones que sol·liciten la renda mínima d'inserció per motius estrictament laborals, que ara únicament suposa el 14%. Aquest exemple posa de manifest que és probable que calgui retenir o reordenar el contingut del Pla, considerant les notables modificacions de la situació social i econòmica del país.

A la compareixença de fa unes setmanes ja vaig enumerar les orientacions de futur en l'àmbit de la lluita contra la pobresa, i en aquest apartat vaig anunciar l'avaluació de l'aplicació del Pla integral, com també abans he comentat; per tant, no m'hi estendré més, perquè en la formulació de la seva interpellació se'ns demanava que féssim un èmfasi especial en la renda mínima d'inserció.

Com vostès saben, la renda mínima d'inserció és un dels eixos vertebradors del Pla de la lluita contra la pobresa i l'exclusió social; és un programa interdepartamental que va ser creat l'any 90 –per tant, ara farà deu anys– i que va ser consolidat l'any 97, mitjançant la Llei 10, llei que va permetre consolidar definitivament el seu caràcter universal i ampliar notablement la seva capacitat protectora. Creiem que per aquestes raons i en bona mesura la renda mínima ha contribuït a la constatable reducció de les situacions d'extrema pobresa a Catalunya proporcionant a tots els beneficiaris un nivell d'ingressos bàsic i regular. Permetin-me que amb objectivitat i sense cofoisme descrigui quins són els beneficiaris de la renda mínima, quin és el seu perfil.

La principal característica del col·lectiu que s'hi acull és l'heterogeneïtat, i en destaquen les persones amb problemes sociosanitaris, amb un 40%, i les de dificultat d'inserció laboral, com hem dit abans, d'un 14%. Un altre grup preocupant que està en el perfil de la demanda registrada són les mares soles amb fills a càrrec, que suposen el 20% del total; la resta de la població acollida

presenta normalment problemes de marginació social severa, dels quals destacàrem les persones sense llar, que signifiquen aproximadament un 5% de la demanda. Pel que fa al gènere, les dones tornen a representar gairebé un 64% del total de la demanda, i aquesta també és una dada preocupant, perquè torna a incrementar-se de quatre punts amb relació a l'any anterior, la situació de la dona. Pel que fa a l'edat, quines són les edats majoritàries a la renda mínima d'inserció? Entre vint-i-sis i cinquanta-vuit anys hi trobem la immensa majoria. Amb relació al tipus de família, cal assenyalar que aproximadament un 40% és de caràcter monoparental, un 20% són famílies nuclears i un 40% són persones soles. I des d'una perspectiva territorial cal assenyalar que el 78,4 del total de la demanda correspon a la demarcació territorial de Barcelona, el 8% a la de Girona, el 4,6 a la de Lleida i el 9% a la demarcació de Tarragona.

Però jo voldria destacar un altre indicador que crec que és molt important i que la senyora diputada també hi ha fet referència però que no sé si el coneix amb detall, que és l'evolució de l'índex d'inserció laboral obtingut. Aquest índex ha anat creixent molt aquests darrers anys: si el 98 era un 36%, en aquest primer semestre del 2000 estem a un 46,5.

I també hi ha uns altres indicadors que crec que cal valorar positivament, que són els nivells de formació d'adults assolits, perquè, sens dubte, sense aquesta formació, no hi ha la possibilitat de promocionar-se, la possibilitat d'inserir-se. Van ser 6.437 persones les que es van acollir a les diverses actuacions.

Què percep? Vostè ho ha recordat: les prestacions econòmiques de la renda mínima tenen dues parts: la prestació bàsica i els complements per a membres addicionals. El que sí que li puc dir –i ho repeteixo: «amb objectivitat però sense cofoisme»– és que la mitjana mensual de les famílies monoparentals i nuclears beneficiades en aquests moments està en les 60.205 pessetes. Aquí voldríem destacar que el Decret que va crear o l'Ordre que va crear la convocatòria d'ajuts a les famílies de zero a tres, d'ofici, assignava a les famílies acollides a l'RMI l'atorgament d'aquest benefici; per tant, aquí –en aquests moments– li puc assenyalar que hi ha hagut 1.247 sol·licituds provinents de la PIRMI, que, automàticament, els donarà unes 60.000 pessetes anuals per al tema de suport.

El que sí que també vull destacar és l'evolució de recursos destinats a la PIRMI: si l'any 1992 estava a 1.158, l'any 1999 estava a 5.700, i aquí a ningú li escapa que aquesta és una decisió purament autonòmica, perquè vostè ha parlat de dos tipus de prestacions: una, que és de caràcter estatal, i l'altra, que és l'autonòmica.

I el nombre de beneficiaris? El nombre de beneficiaris, l'any 1992, eren 7.862; el 1996, 21.000; el 1999, van ser 20.000. Però també voldria assenyalar unes millores en la gestió que s'han fet, perquè, aquest proper mes de setembre, estarem en condicions de rebre les sol·licituds directament des dels serveis socials per via electrònica i, en aquest sentit, també vull assenyalar que estem fent proves experimentals amb l'Ajuntament de Barcelona per poder implementar aquest nou sistema i

donar un millor servei i agilitar la tramitació i l'atorgament.

Per tant, el meu balanç ha de ser positiu, sens dubte, i manifestar la voluntat de mantenir i reforçar el paper de la renda mínima en la lluita contra la pobresa, superant les lògiques assistencials, i deixar per al mes de novembre, quan hàgim d'explicar a la Comissió de Política Social amb més detall l'avaluació que al respecte n'hauem fet.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Malla.

La Sra. Malla i Escofet

Bé, senyora consellera, l'anàlisi que vostè m'ha fet m'ha semblat molt exhaustiva; concretament, la coneixia, està escrita i la podem conèixer tots, però jo, vertaderament, no li parlava d'això; precisament, li volia parlar d'una altra cosa: era d'un nou replantejament, d'un replantejament diferent, perquè, en el moment que es va fer allò de la renda mínima d'inserció, jo penso que va tenir, va ser un moment important. Actualment, això ja ha passat i, si vostè parla amb els treballadors socials d'atenció primària de molts ajuntaments de Catalunya, li diran que estan cansats de ser repartidors d'ajudes, perquè, encara que tinguin 60.000 pessetes..., honorable consellera, amb 60.000 pessetes no anem enlloc, ni vostè ni jo, eh? És impossible. Vull dir que a mi em sembla que el gran problema que tenim és que tenim dues mesures: la nostra i la dels pobres. Això és així, eh? Ells han de passar com sigui i nosaltres passem d'una altra manera, eh? Jo voldria dir: si guem capaços de recomençar, de replantejar... Pensin que hi ha un problema molt greu: el problema que tenim actualment és que hi ha la immigració; la immigració ens ocupa a tots. Els immigrants no són gent exclosa, no són gent de renda mínima d'inserció, però aniran engruixint aquest col·lectiu, i aquest col·lectiu sempre és el que ens descuidem. I els asseguro que és el col·lectiu..., busquem a vegades la immigració i es diu que són els que tenen més fills; els que tenen més fills també són els pobres i, a aquests, nosaltres no els ajudem en absolut.

Ja fa molts anys que es va començar la renda mínima d'inserció i, actualment, ens ho hem de replantejar. Pensin que, en altres llocs, com, per exemple, Madrid..., la comunitat de Madrid té uns plans de pobresa, uns plans de lluita per als transeïants molt més avançats que nosaltres; havíem sigut la comunitat més avançada; actualment no ho som. Tinguem el coratge de replantejar-nos-ho tot; tinguem el coratge de parlar amb els treballadors socials que treballen cada dia amb els problemes socials; tinguem aquest coratge; fem-ho de nou. Això és el que nosaltres els volem demanar; no n'hi ha prou a replantejar el que fem, a dir que hi ha més inserció. Per què hi ha més inserció? Perquè..., com es mesura la inserció? Quan una persona acaba una època de formació, va a un treball; encara que sigui temporal, es compta com una persona de reinserció; encara que si-

gui una ETT, encara que hi sigui tres mesos, es compta com una persona que ha fet reinserció, i això no és la vertadera reinserció. Jo penso que ho hem de mirar d'una manera molt objectiva, i jo comprenc que m'apassiono quan parlo d'aquest tema perquè crec que és una tema de justícia o injustícia.

Fa un temps, aquí parlava l'il·lustre diputat Joan Surroca que s'havia de parlar de valors, aquí. I penso que avui parlem de valors, i parlar de valors es parlar de justícia, d'equitat i de prendre consciència que a Catalunya no podem permetre que la nostra societat vagi d'aquesta manera. Hem de tenir el coratge de replantejar-nos-ho de nou; no podem continuar igual. I, en el moment que es va fer, va estar bé, però actualment no és el moment de fer-ho així. Ens ho hem de replantejar, honorable consellera, i ens tindrà sempre al seu costat per fer un replantejament de nou i de començar a veure què és el que es necessita per viure, que és el que se'm va negar a fer aquí. Jo vaig demanar una comissió, simplement – simplement – per veure què es necessita per poder viure, una persona, una família – i això és impossible.

Hi ha un altre aspecte que m'agradaria dir-li, que és el problema de l'habitatge. Mirin: aquestes persones no poden tenir un habitatge, no el poden tenir. Per què no el poden tenir? Perquè no hi ha ningú que els el llogui, eh? No poden anar a ningú que els llogui un pis perquè no tenen un contracte fix, no tenen unes condicions. Com podem integrar això? Què es pensa fer per a l'habitatge? Jo crec, honorable consellera, que s'ha de pensar molt, que és un dret constitucional, que és un element indispensable per a la integració social i que correspon, principalment, als poders públics la solució d'aquest problema, i nosaltres instem el Consell Executiu a crear i a impulsar un parc d'habitatges de lloguer per a les persones en procés de reinserció social.

És veritat que el pressupost d'ajuda a l'habitatge ha passat de 84 milions a 150, però permeti'm que li digui que, quan jo estava a Caritas en donaven 170, de milions, per habitatge, i era Caritas Diocesana de Barcelona, eh? Vull dir que no és molt 150 milions per pagar lloguers. Les coses han canviat: abans, una persona que tenia un desnonament podia tenir-lo tres vegades i després..., l'avisaven tres vegades i, una vegada pagat el desnonament, podia tornar a la casa i podia tenir-ne un altre. Actualment, s'avisava dues vegades i, una vegada una persona ha pagat el desnonament que tenia, al segon ja se n'ha d'anar al carrer. On ha d'anar, aquesta persona? On ha d'anar? Aquest és el greu problema. I, això, nosaltres demanem, honorable consellera, que també ho treballin.

Ens tindrà al seu costat perquè hi ha experiències a Catalunya molt vàlides en aquest tema. Hi ha hagut experiències molt importants, i a mi em sembla que, tot això, ho hauríem d'estudiar i treballar-ho.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de la cambra.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Malla. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, em sembla molt correcte que s'apassioni perquè, realment, és un tema que a tots ens arriba a l'ànima, i més vostè, que ho coneix tan directament. Ara, jo també li haig de dir una cosa: vostè em demana que hi hagi un nou replantejament, i a mi em sembla bé, però la Proposició no de llei que van presentar tots els Grups va marcar-nos, per període, fins al 30 de novembre, per explicar-los l'avaluació del Pla, i, per tant, nosaltres mateixos –el nostre Grup, també–, ens vam comprometre a portar aquest nou replantejament derivat de l'avaluació del Pla. Per tant, jo ja sé que hi ha hagut aquesta interpellació entremig, quan ja havíem acordat aquest termini; per tant, jo crec que, això, ho hem de tenir present perquè jo crec que no em corresponia, tal com vaig anunciar a la compareixença i en aquesta Proposició no de llei que vam acordar, avui fer aquest balanç i presentar un nou replantejament.

De totes maneres, torno a recollir la seva demanda perquè em sembla que és lògic. Nosaltres ho hem dit a l'exposició: durant aquests cinc anys, han canviat moltes coses i, si parlem de garantir una societat incloent, que tothom hi tingui cabuda, evidentment, hem de tenir actuació i sensibilitat profunda per aquests temes.

Ho repeteixo: el compromís del Govern, per exemple, amb la Mina, a través de molts milers de milions globals, doncs, demostra aquesta sensibilitat; crec que no en té cap dubte. A partir d'aquí, sí que li vull dir que, lògicament, hem d'intensificar l'actuació política, però molt sovint intensificar no vol dir modificar i, per tant, jo penso que arribarem a l'acord que hem d'intensificar i, potser, canviar algun dels instruments.

Amb relació a la immigració: és lògic, aquest, nosaltres, també és un tema que tenim en estudi i que afecta..., ja n'hi ha d'immigrants acollits a la renda mínima d'inserció i a altres ajuts. Ara, el que hem de fer és estudiar tot l'abast d'aquesta mesura.

Vostè em parla de la xifra; és veritat, però també vostè sap que un 60% compatibilitza amb altres ajuts; per tant, quan vostè diu que caldria conèixer què es necessita per viure hem de tenir clar que, a part de la renda mínima, hi ha els ajuts de menjador, hi ha els ajuts d'altres qüestions, perquè, si no, certament, les coses no lligarien.

Amb relació a l'habitatge. En aquests moments, a través de la Direcció General de Serveis Comunitaris, hem encarregat un estudi d'habitatge social, precisament, per veure, entre altres coses, quins seran els efectes de l'aplicació definitiva de la LAU, perquè ens consta que els desnonaments han creat una situació i, per tant, estem seguint molt de prop tot aquest tema. Quan tinguem aquest estudi, amb molt de gust l'explicarem. Em consta, també, que hi ha alguna altra entitat important al país que també està estudiant aquestes qüestions.

Hem parlat d'habitatge, i jo també m'he compromès a parlar-ne més. I voldria repetir una xifra i complementar-ne d'altres. Jo he dit –i crec que és bo retenir-ho– que, entre el 96 i el 99, 52.608 famílies es van poder acollir a habitatges de promoció pública i protecció oficial. Ara bé, també cal destacar l'increment dels ajuts

per a habitatges i, en aquest sentit, haig de parlar de 6.700 ajuts que preveu el nou Pla, i la construcció d'habitatges de lloguer per a perceptors de rendes baixes, i per aquest concepte estan previstos 2.000 habitatges. En el conjunt de les diverses actuacions –entenem per actuacions: promoció del sòl, promoció pública en centres històrics, lloguers, compra, rehabilitació– preveiem 89.000 actuacions en total; a part, hi ha els ajuts a llogaters, però, certament, és un quantia que, si vol, concret: en aquests moments, 2.146 ajuts per un valor, el 99, de 2.544 milions. Però el que és important destacar és el conjunt de les 89.000 actuacions, que, ben segur, han de representar una millora en l'accés a l'habitatge a les persones amb dificultat d'ingressos.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, estic totalment d'acord –i així també ho va acceptar el nostre Grup– que s'ha d'avaluar el Pla i que li podrem presentar a la Comissió les conclusions a què hàgim arribat. Però una conclusió també es pot prendre avui, almenys per part de nosaltres: que la reducció de les situacions d'extrema pobresa, que els índexs d'inserció laboral, el percentatge de persones que han obtingut formació i la reducció de l'absentisme escolar i de l'atenció a les 1.800 persones que fan tractaments derivats de la drogodependència avalen, fins ara, la implementació de la renda mínima d'inserció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el balanç del Pacte per a l'ocupació (tram. 300-00203/06)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el balanç del Pacte per a l'ocupació. La presenta Iniciativa per Catalunya - Verds i, per expressar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, amb aquesta interpellació, estimat conseller, intento dues coses: la primera, saber quines han estat les raons de l'incompliment del Pacte per a l'ocupació per part del Govern de la Generalitat, i no tant en clau per fer història sinó per enllaçar amb el que és la segona intenció, és a dir, proposar una important iniciativa en l'univers de les relacions sociolaborals a Catalunya.

Saber les raons que han portat a un incompliment compulsiu de l'acord és un deute que tenen vostès amb les organitzacions firmants, amb aquesta cambra, amb la societat catalana –amb les organitzacions firmants, també–, i haig de dir-li, senyor conseller, que fins que no tinguem complida informació amb relació al que estem plantejant, el meu Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds, tindrà una certa crisi de confiança amb les propostes que vinguin de la Conselleria.

La seva compareixença en comissió, amb un cert nombre de compromisos, no ens va tranquil·litzar, atès que no va dir, no va explicitar per què ha fallat clamorosament l'acció del Govern en tot l'itinerari del pacte que ja està acabat.

Senyories, com vostès saben, el pacte s'articulava a l'entorn dels següents objectius: nous filons d'ocupació, línies de finançament per a inversions creadores de llocs de treball, la reducció i reordenació del temps de treball i la posada en funcionament d'una arquitectura institucional de participació dels agents que van firmar l'acord, l'Observatori del Mercat de Treball i d'altres.

Senyor conseller, és necessari que digui per què els nous filons segueixen submergits, pràcticament inexistents. També ens ha de dir per què les orientacions del Llibre blanc sobre els filons d'ocupació romanen inaplicades. Digui, també, per què els crèdits de l'Institut Català de Finances només han cobert la creació de 600 llocs de treball, i també ens ha de dir per què les mesures de reordenació i reducció del temps de treball solament –atorgades en aquesta direcció– han arribat a només 200 treballadors. I també ens ha de dir per què encara resten nonats els instituts que s'aprovaren al seu dia, ja sigui en seu parlamentària o ja sigui al moment de la firma del Pacte per a l'ocupació. També ens ha de dir, estimat conseller, si el Govern –en la inaplicació del Pacte– té responsabilitats compartides amb el Foment del Treball Nacional en aquesta seqüència d'incompliments compulsius. I també ens ha de dir si hi ha responsabilitats compartides amb les caixes, tret de Caja Madrid, en la no menor inaplicació de tot allò que estipulava el Pacte.

En tot cas, compartides o no, volem saber les raons d'allò que diu el bolero: «Lo que pudo haber sido y no fue». Les raons són de desídia? Volem saber si les raons vénen, possiblement, del fet de considerar la qüestió social com la ventafocs de l'acció del Govern, que jo no aplicaria, en aquest cas, a la conselleria, però, essencialment, volem saber-ho per motius estrictament de futur, d'un futur immediat que exigeix la negociació tripartida –sindicats, empresaris i Govern català– perquè queden moltes, moltes coses velles i noves per fer.

Coses velles: aquelles que no s'han posat en marxa en el ja vell Pacte per a l'ocupació i que són ineludibles, on es posarà de manifest, o no, la capacitat de lideratge polític i institucional de la conselleria, un lideratge –cregui'm– que considero necessari; de l'absència de lideratge, la gent no en treu res en concret.

De les coses noves que queden per fer, en parlaré ara mateix, i entro en la segona part que motiva aquesta interpellació, no menys important que la primera. Senyor conseller, vostè coneix la rica i fecunda tradició contractual que existeix a Catalunya, almenys des del 1977. Tota ella ha anat configurant una important xarxa, que és el marc català de relacions laborals –no autàrquic, no «ensimismat»; ans al contrari: extravertit. Doncs bé, és el moment de donar-li una empenta institucional en una nova direcció. M'explico: la innovació tecnològica és un territori que necessita, també, ser l'objecte d'un procés de negociació entre les parts; més encara: el moviment dels treballadors necessita ser sub-

jecte de plena ciutadania social en tot allò que fa referència a la innovació tecnològica. Li plantejo, doncs, la gran oportunitat de liderar la proposta d'un pacte social per a la innovació tecnològica, que sigui capaç d'abordar les emergències de la tècnica i la ciència en el centre de treball.

Els protagonistes de l'acord serien els sindicats confederals, l'empresariat orgànic, diguem-ne, i l'Administració. I això requereix una proposta valenta, de gran coratge polític i cultural per part de la conselleria i, a títol de continguts indicatius, podrien ser aquests: u, la innovació tecnològica pròpiament dita; segon, la formació i el reciclatge, simètric amb aquesta innovació tecnològica, amb especial atenció a la dona, que s'està desenganxant una mica d'aquest territori de la innovació tecnològica –molt–; tercer: la creació de llocs de treball en totes les categories assalariades, capaç d'enfrontar-se als perills reals de la manca de professionals, com ja ho indiquen diversos estudis al respecte i de la qual vam parlar l'altre dia, i, quart, l'establiment de vincles i compatibilitats entre la flexibilitat dels sistemes d'organització del treball i la protecció i seguretat de la gent que treballa i vol treballar.

Afortunadament, tenim a Catalunya les bases materials i culturals per endegar un procés d'aquest calibre. També tenim la tradició normalitzada d'unes pràctiques negociadores –tripartides, unes, amb l'Administració; bipartides, químicament pures, unes altres, que permeten fer aquest salt de nova qualitat. I, si m'ho permet, li diré que el nou Cidem –bé, em refereixo a la innovació terminològica que vam fer l'altre dia– pot jugar un paper inestimable en aquesta direcció. Tot això, de cara a la modernització de les estructures productives i de serveis al nostre país.

La meta definitiva seria: més benestar de les persones i l'eficiència de les empreses. En aquest sentit, Catalunya seria, una vegada més, un visible i important punt de referència en aquest escenari de les relacions en el món del treball, a l'Estat espanyol i a Europa.

Senyor conseller, abordi de manera urgent els assumptes que resten pendents del Pacte per a l'ocupació com un darrer i modest –però necessari– intent de solucionar els vells problemes i, també, que colideri amb els agents socials un projecte nou de llarg itinerari, que és aquest pacte per a la innovació tecnològica que li plantejo. És convenient, senyor conseller, que la conselleria tingui més protagonisme amb relació a les emergències de les societats contemporànies, les emergències de la innovació tecnològica, les necessitats que comporta aquesta innovació, la compatibilitat en aquesta innovació i els desitjos vells i nous de les persones; en definitiva, és el moment de donar una nova empenta, i això està a les seves mans. I presumeixo que vol una nova empenta capaç d'intervenir, al meu entendre, eficaçment, en aquesta fase simultània de reestructuració i innovació.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor conseller té la paraula.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Senyor president, il·lustres diputades i diputats, em centraré en els dos temes que l'il·lustre diputat ha plantejat: el tema de la situació, o el balanç del Pacte per a l'ocupació –si bé no comparteixo la seva idea d'incompliment amb relació a aquest pacte, com després exposaré–, i també faré algunes referències a aquesta iniciativa que avui ens han llançat i que vull dir que coincideix absolutament amb les sensibilitats del Govern per tot el que fa a l'impuls de les noves tecnologies, l'impuls de la innovació tecnològica o el tractament de diferents col·lectius, com poden ser les dones, que han sorgit en la seva intervenció.

El Pacte per a l'ocupació a Catalunya, per la seva pròpia naturalesa, ha de ser valorat positivament. Vostè, senyor López Bulla, ha dedicat tants esforços al llarg de la seva vida a l'acció sindical que sap prou bé quines són les raons; significa que, mitjançant la seva signatura, el conjunt dels agents socials –els representants dels treballadors, dels empresaris i del Govern de la Generalitat– hem estat capaços, tots conjuntament, d'assolir una consciència de voluntat i d'objectius. Per obtenir aquesta fita històrica, la negociació va ser intensa i totes les parts van haver de fer esforços molt importants per trobar punts d'entesa. Posteriorment, en ocasions, per desenvolupar el contingut del pacte, ha calgut una activitat periòdica força complexa de diàleg i de negociació que calia plasmar en acords. Tot plegat ha desembocat en un clima de cohesió en les relacions laborals, que –n'estic convençut– els senyors i les senyores diputats valoren prou bé.

Ara bé, el Pacte per a l'ocupació –cito textualment– està en vigor «per als exercicis 1998, 1999 i 2000». Passat aquest període, és a dir, amb posterioritat al 31 de desembre, és quan correspondrà valorar el desenvolupament i els resultats obtinguts en el diferents punts objecte d'acord. Dit això, el parer del Govern de la Generalitat és que, com vostès ja saben, el creixement econòmic sostenible, la concertació social i l'execució de polítiques actives d'ocupació constitueixen els tres elements imprescindibles per al manteniment i la millora de la competitivitat a les empreses i, conseqüentment, per a la creació d'un major nombre de llocs de treball i de més qualitat.

Des d'aquesta perspectiva, el Pacte per a l'ocupació ha estat i és una eina útil per rebaixar el nivell d'atur que ens trobàvem quan es va signar. Les darreres dades, publicades el mes de maig, ens mostren que l'atur a Catalunya s'ha situat per sota del 6%, com vostès saben –al 5,9–, qüestió que no passava des de feia més de dues dècades, amb una diferència: que ara tenim 400.000 persones més –o gairebé 400.000 persones més– treballant. Aquest reducció igualment ha estat possible, entre d'altres factors, gràcies a l'acompliment de mesures concretes que contempla el contingut del Pacte.

En definitiva, fins al dia d'avui –perquè, la valoració, torno a reiterar-ho, l'hauré de fer a partir del dia 31 de desembre–, la valoració que fem des del Govern de l'aplicació del Pacte per a l'ocupació de Catalunya és positiva. Val a dir, però, que hi ha determinades qüestions sobre les quals podríem avançar més encara –ara i en el futur–, i en aquesta línia està, per exemple, les idees que l'il·lustre diputat ens ha dit amb relació a qüestions com: com podem fer, dins, per exemple, de la formació –i després m'hi referiré–, entrar encara més les qüestions de la innovació tecnològica.

D'altra banda, entre els participants del Pacte, la percepció de la velocitat amb què s'està aplicant és diferent, potser; fins i tot, fins a cert punt, aquesta diversitat de visions és comprensible. Les meves properes paraules, les dedicaré a fer una repassada dels punts del Pacte, tal com ha suggerit l'il·lustre diputat.

De l'anàlisi, forçosament provisional –hi insisteixo–, en el dia d'avui s'extreu, d'una banda, que bona part de les mesures previstes en aquest Pacte per a l'ocupació han tingut un elevat grau de compliment i, de l'altra, que s'estan fent tots els esforços possibles des del Govern de la Generalitat per tal que, a la seva finalització, es produeixi el màxim grau de satisfacció possible per a totes les parts signants.

Repasada sumària: l'il·lustre diputat ha fet referència al que s'anomenen els nous filons d'ocupació; en aquest punt, considerem que no han estat submergits els nous filons per a l'ocupació.

S'ha elaborat el Llibre blanc sobre nous filons d'ocupació, i només resten pendents les aportacions dels agents socials sobre les conclusions; en el moment que estiguin fetes, el Llibre blanc es publicarà. A més a més, durant els exercicis 1999 i 2000, en l'àmbit del Consell de Treball, s'ha consensuat i s'ha tractat dues ordres per a l'aplicació amb relació als nous filons d'ocupació.

Quant a les línies de finançament per a inversions creadores de llocs de treball, hi havia un compromís per part del Govern de la Generalitat d'obrir dues línies: una línia, amb l'Institut Català de Finances –que es va obrir– de 25.000 milions de pessetes–, i una altra línia, amb l'Institut Català de Crèdit Agrari, de 2.500 milions de pessetes. Aquestes dues línies estaven dirigides a les petites i mitjanes empreses de Catalunya per fomentar la inversió creadora de llocs de treball, i les dues línies van ser obertes i estan obertes. Ara bé, potser per causa de la bona evolució econòmica –especialment en aquesta matèria– no s'ha arribat a fer un ús d'acord amb les previsions que tots els signants compartíem, però la possibilitat de fer-ho hi és, perquè la Generalitat ha obert aquestes línies.

Amb relació a la reordenació i reducció del temps de treball, el Govern va aprovar el Decret que regula els incentius per a la creació d'ocupació, per mitjà de la reducció dels temps de treball, i ara han de ser els agents socials, empresaris i representants dels treballadors els que de manera voluntària arribin als diferents acords.

Pel que fa a la fase de mesures i programes per a l'ocupació, hem de recordar que el Govern de la Gene-

ralitat de Catalunya, amb les línies que comprèn aquest punt i amb les accions realitzades, recull les directrius aprovades a la reunió extraordinària del Consell Europeu de Luxemburg, el novembre de 1997. En compliment de les seves conclusions, es van establir diverses línies d'actuació, amb una previsió mínima de 583.986 beneficiaris al llarg de la durada del pacte. No entraré en la llista exhaustiva de mesures i programes, però el que sí que faré i el que puc dir és comentar que durant els dos primers anys de durada del pacte el nombre total de beneficiaris aturats ha estat de 840.121 i el de beneficiaris ocupats ha estat de 231.924. És a dir, cal assenyalar que en aquests dos anys i escaig de l'aplicació del Pacte per a l'ocupació hem superat amb escreix el llindar de les previsions inicials sobre el nombre d'accions a beneficiaris.

El tema del Consell Català de la Formació Professional i la interrelació dels tres subsistemes de formació professional. Ja va ser aprovat el Decret de regulació del Consell Català de la Formació Professional; també s'ha constituït el grup de treball que ha d'elaborar el pla general de formació professional a Catalunya. Malgrat això, és cert que manca encara la constitució efectiva d'aquest Consell, però crec que estarà d'acord amb mi que aquesta situació no és imputable a la manca de voluntat del Govern únicament i exclusivament. De tota manera, com ja van manifestar el Departament d'Ensenyament i el Departament de Treball en el seu moment en aquesta cambra, pensem instituir en un breu termini de temps aquest Consell.

I, relacionat amb el tema de les noves tecnologies, val a dir que el Pla general de la formació professional de Catalunya, que és una de les funcions que ha d'impulsar el Consell Català de la Formació Professional, ha d'integrar els tres subsistemes de formació, i això permetrà que tots els ciutadans, és a dir, els que estan estudiant, els ocupats i els aturats, que en el seu conjunt tinguin una formació encara millor i, per exemple, hi pugui haver una immersió en tot el que signifiquen les noves tecnologies, per incrementar la riquesa, anar cap a un grau més alt d'igualtat i, a més a més, assolir la cohesió social.

Molt breument: tema de l'Observatori del Mercat de Treball. En el tema de l'Observatori del Mercat de Treball, a la meua compareixença ja vaig fer referència que a finals d'aquest any nosaltres podrem tenir les primeres fases de l'Observatori del Mercat de Treball i l'any 2001 els resultats amb relació a aquest.

I mesos locals d'ocupació, que és un altre dels temes...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Tindrà una segona oportunitat, eh?

El conseller de Treball

Moltes gràcies. Només –si em permet només trenta segons– dir-li que, com he dit en el meu començament, entenem que bona part de les mesures previstes en els pactes han tingut un nivell elevat i que després s'estan fent tots els esforços possibles per part del Govern de la Generalitat per tal que la seva finalització es produ-

eixi amb el més elevat grau de satisfacció possible per totes les parts signants.

Moltes gràcies; moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat...

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats... Senyor conseller, vull agrair-li les referències afectuoses que ha fet a la meua persona, i a continuació li diré que no estem parlant de l'evolució de la situació econòmica; la coneixem, l'hem valorada. Estem parlant de *pacta sunt servanda*, estem parlant si l'acord, aquest Pacte, té un nivell suficient d'aplicació. I aquí, evidentment, discrepem radicalment.

Vostè ha fet ara un cert «guinyo» als agents dient que perceben un grau important d'aplicació de l'acord. No és això el que ha dit el senyor Álvarez, quan va dir que la firma de l'acord s'ha convertit en un moment de fotogènia per al Govern de la Generalitat, ni és això tampoc el que han dit públicament els dirigents sindicals. I, com que els coneixem, sabem que no tenen una relació, diríem, estranya mentalment: parlen davant de qualsevol amb els mateixos arguments, tant davant de la Generalitat, del conseller, com dels mitjans de comunicació.

Estimat conseller, m'ha satisfet una certa explicació seva quan diu: «Falta temps per complir el Pacte, perquè no s'ha acabat.» És obvi que s'acaba. Vull entendre amb això que durant aquests mesos vostès posaran el que s'ha de posar sobre la taula per exigir a les caixes que posin els calerons a què es van comprometre? Tinc aquest optimisme, i possiblement jo, amb el meu caràcter tan *metomentodo*, doncs, he exagerat una mica. Però és possible, és possible que en aquests mesos les caixes posin davant de la taula els diners, els milions que falten, menys Caja Madrid? Ho celebraria.

En qualsevol cas, en allò que fa referència a l'arquitectura institucional, vostè ens va dir aquí, en una interpellació d'un servidor, que el Consell de Treball, Econòmic i Social començaria funcionar a principis d'any. Doncs bé, el diapasó sembla que s'ha allargat massa.

I acabo amb un prec que jo estic segur que vostè correspondrà, i és que a la seva segona intervenció em dirà el què, quina opinió li mereix aquesta proposta, perquè vós colidreu un nou projecte contractual, un nou pacte d'intervenció en les qüestions de la innovació tecnològica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Treball

Il·lustre diputat, potser jo el que he fet en la meua primera intervenció és no explicar-me prou bé. Jo el que

he dit és quina és la valoració que fa el Govern respecte a l'assoliment del Pacte; he dit que nosaltres valorem molt positivament, el Pacte, com s'ha desenvolupat fins ara, i hem reconegut que falta puntualitzar alguns aspectes del Pacte i que hi ha temps fins al 31 de desembre.

Amb relació al tema concret que ha dit dels diners, les línies estan obertes: tant la línia de l'ICF com la línia de l'Institut Català Agrari, els 25.000 milions i els 2.500 milions de pessetes. I torno a repetir el que he dit en la meua intervenció: són ara els agents socials els que han d'aprofitar aquestes línies, i, clar, no és pot responsabilitzar el Govern que no es faci ús d'unes línies que ha estat precisament el Govern el que les ha posat a disposició dels agents socials i ha fet els esforços.

Sobre la qüestió del «guinyo» als agents socials, en la meua intervenció he dit que el que podem tenir tots és diferents visions de la velocitat a què va el Pacte, i en aquest punt de vista també he assenyalat que serà precisament amb posterioritat al 31 de desembre que tots haurem de fer el balanç final d'aquest Pacte.

Sobre la qüestió més concreta que vostè ha plantejat, dir dues coses. Primer, el Govern comparteix la sensibilitat que vostè té sobre aquest tema, i no dubti que, com moltes altres vegades, impulsarà els processos i les mesures per millorar l'àmbit que ha exposat. I, evidentment, això sembla que respon a la seva pregunta.

A més a més, pensem que, quan tinguem el Consell Català de la Formació Professional constituït i l'Observatori del Mercat de Treball, comptarem amb dues eines molt importants, precisament, per poder incidir encara més en el tema de la innovació tecnològica i la seva adequació amb relació al mercat de treball.

I finalment, com poden comprendre, tots els signants estem interessats en el compliment del Pacte per a l'ocupació, perquè ens permetrà de mantenir el clima de cohesió social i garantir un major nombre de llocs de treball i de més qualitat. I, ho torno a repetir, ja sé que no estem parlant de la situació econòmica –ho he dit–, hi han diferents factors que han ajudat a aquesta situació econòmica: evidentment, el creixement econòmic; en segon lloc, la cohesió social, i tercer, les polítiques actives. Però el Pacte per a la ocupació precisament ha facilitat, és una eina més que ha facilitat trobar-nos en aquesta situació.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a la coordinació amb altres administracions i amb entitats públiques i privades (tram. 300-00226/06)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a la coordinació amb altres administra-

cions i amb entitats públiques i privades. La presenta el Grup Popular, i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... En primer lloc, senyor conseller, en presentar aquesta interpellació un tenia dubtes, potser, de la figura parlamentària. Jo crec que no és tracta tant –o almenys aquesta seria la meua intenció– d'interpellar el Govern en el sentit clàssic, sinó d'obrir un diàleg, un intercanvi d'impressions, sobre el que està passant a la cultura catalana.

Fa uns dies, va sortir publicada a la premsa una carta oberta, un document, firmat per moltes entitats, en el qual es qüestionava, es posava en dubte, es deia, home, que potser això de la cultura, la cultura a Catalunya, no acabava de funcionar. Jo no cauré en la temptació de dir si aquesta carta oberta és veritat o no és veritat, no vull anar tampoc per aquí, perquè un tampoc és un expert en temes culturals, és una persona, màxim, un mica llegida, i espero que una mica entesa. Però sí que és veritat que quan una sèrie d'entitats –i aquest cop eren moltes; no era allò només del Fèlix de Azúa, fa molts anys, amb l'article «Titànic», ni altres petites històries individuals, que eren molt fàcils de desmentir i potser molt fàcils de satanitzar–, quan una sèrie d'entitats que abracen tots els colors, quan una sèrie de persones individuals es sumen en aquesta carta oberta, cada u dient-hi la seva, potser fins i tot contradictoris, però cada u dient-hi la seva i tots posant en dubte alguna part de la cultura del nostre país, alguna cosa de veritat hi deu haver, o almenys alguna cosa que ens faci reflexionar una mica.

Espero, ja l'hi anuncio, senyor conseller, espero que vostè tampoc caigui en la temptació de dir que tot això no és veritat, perquè aleshores estariem perduts i aniríem malament. Home, jo crec que potser sí –i s'ha de reconèixer– que, una mica, en el document, a la carta oberta, potser s'exagera; no ho nego. Però, és clar, l'exageració parteix d'una base, alguna cosa hi ha que es pugui exagerar. I tampoc nego que potser a la carta oberta hi hagi algun sentit d'arcàdia, de temps passat, que tots tenim la sensació que, en fi, abans érem millors i que ara som pitjors. Potser hi és, però, fins i tot en el temps passat, jo almenys, sincerament, prefereixo la Cúpula del Coliseu amb el Ricard Salvat, que no pas el Teatre Lliure; crec que era més referent cultural per a Catalunya allò petit que no això tan gros.

I, potser, també hi ha –tampoc ho nego, perquè això de la cultura tots tenim el vici de patrimonitzar-la– una mica el sentit patrimonialista d'això que se'n diu «el progressisme», i de dir: «escolti'm, nosaltres érem els cultes, els altres no; per tant, això, tot va malament, perquè nosaltres no hi som». Potser hi és tot això, però –hi insisteixo– hi ha alguna cosa que ens hauria de fer reflexionar.

I el primer que em preocupa, que em preocupa molt, personalment..., i un es pregunta què hauria passat si trenta entitats, quinze, vint o vint-i-cinc –m'és exactament igual–, relacionades amb el sector elèctric, per dir alguna cosa, haguessin fet un document que digués que

les línies d'alta tensió de Catalunya no funcionaven. Què hauria passat en un debat parlamentari? Hauria comparegut el conseller a la Comissió? En fi, haurien passat bastantes coses.

Aquí hi han una pila d'entitats que diuen que això de la cultura no funciona, i uns diem que no tenen raó, el senyor Mascarell, per cert, diu que la culpa és dels altres –en això som uns grans especialistes–, però procurem, tots, passar-hi de puntetes, no fos cas que ens féssim mal i no fos cas que, en aquest vici que hem agafat tots de patrimonialitzar cada u la cultura segons ens interessa, poguessin començar a demonitzar-nos.

Crec que se n'ha de parlar. I en aquesta carta oberta diuen, parlen que fan falta més diners –deu ser veritat–, més recursos o millor gestió. I aquí hi ha un primer problema o un altre problema que jo també considero que és important. Miri, segurament el mecenatge –i un dia d'aquests ho comentàvem, no?– abans el feien els privats, no?, i els privats han deixat de ser mecenes, i ara, potser, el mecenatge, el Govern, els governs de torn, han agafat aquest vici de dir: «No, escolti'm, els mecenes hem de ser nosaltres.» I, aleshores, estem perduts, i estem perduts perquè la cultura és crítica, la cultura és lliure, i als governs, a cap govern no li interessa una cultura crítica ni lliure, li interessa una cultura de casa i domesticada. I en la mesura que el Govern, d'una manera o d'una altra, comença a fer de mecenes ell i no de potenciar el mecenatge, intenta que la cultura sigui de casa i domesticada, i, aleshores, la cultura baixa; això no falla.

Parlen de diàleg. Potser sí que n'ha faltat, de diàleg, i ho he dit abans en anteriors petites alarmes que han sorgit. Miri, jo crec que no és un problema de llengua. No és un problema que ara entrem si el problema de la cultura a Catalunya és un problema de català o castellà: és un problema de política cultural; encara que la féssim en castellà tindríem els mateixos problemes: és un problema de política cultural. Segurament és veritat, jo tampoc tinc per què negar-ho, que deu ser un tema molt més general, que això passa a tot arreu, però és que, a mi, em preocupa casa meua.

L'altre dia, mirant per la televisió –no recordo si era TV3 o una altra– un altre cop la pel·lícula aquella *Wolf*, no?, aquella del llop, aquell pobre senyor que es torna llop, ell també ho deia al començament, deia: «Això *del arte es...*, *el arte...*»; em sembla que ho deia en català –devia ser TV3, no?–: «l'art...» –perquè, si no, ho hauria dit en anglès– «l'art ja no està de moda; ara el que està de moda són els rànquings de vendes, ara el que està de moda és el màrqueting, ara el que està de moda és...»

Bé. No és un problema només d'aquí, és un problema de molts més llocs. Però és que nosaltres estem aquí, i aquesta ciutat i aquest país en algun moment de la seva història, i no fa massa anys, havia sigut referent cultural. Això és una cosa que mai se sap què vol dir, però, com a mínim, vol dir que era un mirall a on algú o alguns s'hi podien mirar i tenien ganes de veure'l. I avui no és referent cultural: avui és referent històric, avui tenim turistes que vénen a veure allò que vam ser –i, home, això està molt bé, dona negoci–, però hem

perdut el caràcter de referent. I hem perdut el caràcter de referent, segurament –i ho sento–, per una política cultural massa dirigida fruit de la temptació de qualsevol govern de controlar la cultura quan ell fa de mecenes i hem perdut el referent, potser, també, per un sentiment d'autocomplaença, que estem molt contents de nosaltres mateixos i molt satisfets. Ho diré d'una manera molt cafre, potser no toca dir-ho aquí, però jo ho diré així: la nostra ciutat és la millor del món i –perdoni'm el masclisme– les nostres dones són les més boniques i és el lloc on és menja més bé, però un dia d'aquests vindrà algú, se'ns quedarà la dona, se'ns quedarà el menjar i ens comprarà la ciutat, i aleshores haurem estat molt satisfets de nosaltres mateixos, però hem deixat de ser allò que en algun moment de la història fórem.

I aquest crec que és el tema que algú ha intentat dir, recordant arcàdies –insisteixo que no ho nego–, exagerant potser –insisteixo que no ho nego–, però és un tema que considero que ens hauríem de plantejar seriósament pel bé de la nostra cultura, pel bé del nostre país i pel bé de continuar sent un referent, pel bé de continuar sent un lloc de diàleg i pel bé de continuar sent un lloc d'encontre de cultures, que és el que et permet generar nova cultura, com aquest país havia estat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Vendrell, miri jo estic d'acord amb vostè que és molt positiu el diàleg que s'ha produït en la societat en els darrers dies, el diàleg que avui planteja aquí en aquest Parlament. Em sembla que és el lloc adequat, també, per fer-ho. I estic d'acord amb vostè que no hem d'entrar si és cent per cent veritat o no aquest manifest, que em sembla positiu en molts aspectes. Primerament és un debat en la societat i en els mitjans de comunicació, i la cultura necessita presència en els mitjans de comunicació. És important que la societat civil, que sempre ha sigut decisiva en aquest país en la lluita cultural, es torni a implicar d'una forma clara i que vulgui fer-ho des del diàleg. Per tant, jo diria que hi han elements molt positius en aquest debat que s'està produint.

Estic d'acord amb vostè que no hem de caure en el cofoisme, però també seria un error caure en el pessimisme. I quan parlem de la potència o no cultural del país, jo crec que sense que els vulgui –els vulgui, a tots vostès– omplir-los de dades, sí que crec que és important situar quin és el moment, en aquests moments, que té la nostra cultura en el nostre país. I és evident que, per exemple, a nivell d'infraestructures s'ha fet un esforç molt important: biblioteques, 876; sales de cinema, 628; museus, 102; 147, teatres; més de 180 galeries d'art; 500 llibreries; 6.500 punts de venda de llibres. Hi ha hagut un esforç important en el terreny de les infra-

estructures, i això és una tasca de tota la iniciativa privada, però, també, del conjunt d'institucions: diputacions, ajuntaments, l'Estat, el Govern de la Generalitat.

També en aquesta reflexió, en aquest diàleg que vostè planteja, senyor diputat, m'agradaria també una miqueta analitzar la cultura una miqueta sectorialment, i, per exemple, vostè parlava de referents. Deia, vostè, que hem perdut, que ja no som un referent. Home, jo diria que, per exemple, en una àrea com és el teatre som un referent en aquests moments en el conjunt de l'Estat espanyol, i això tant per al nivell de la creació d'aquest teatre... —concretament l'any passat es van presentar 455 obres a Barcelona, de les quals 350 eren produccions catalanes.

El teatre català està treballant i està difonent les seves produccions a l'Estat espanyol i a fora d'Espanya. En els premis Max, organitzats per la SGAE, que es van celebrar a Sevilla, dels vint-i-cinc premis, dinou es van fer a productors, a creadors, del teatre i la dansa de Catalunya.

El consum de teatre, que és un altre factor a analitzar, s'està consolidant i des del gran salt que és va produir en el 97 ens estem estabilitzant al voltant de 2 milions d'espectadors amb un creixement molt important en el conjunt de Catalunya, que ha crescut un 6,5%. I això és gràcies, evidentment, a molta gent, a l'esforç de les institucions, a l'esforç de les iniciatives privades, del talent del nostre país, però, també, d'una política concreta d'ajuda en tots els sectors: en la creació, en la producció i en la difusió per part del Govern de Catalunya.

Si entrem en el terreny de la música, dades molt recents publicades aquests dies... La SGAE, les seves dades diuen que l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya ha sigut l'orquestra que ha tingut més espectadors de la música del nostre país. També en el terreny de les infraestructures estem ampliant el Palau de la Música, i hem inaugurat dues grans infraestructures: l'Auditori i el Gran Teatre del Liceu. També en el terreny de la difusió, la música clàssica ha tingut 611.000 assistents i la música moderna més de 3.400.000 espectadors.

Per analitzar, també, l'interès del país en aquesta àrea, la mitjana de despesa per habitant a Catalunya en el terreny de la música clàssica. Segons dades també de la SGAE, els catalans ens hem gastat 202 pessetes per habitant en música clàssica —la mitjana de l'Estat espanyol ha estat de 109—, i en música moderna ens hem gastat 589 pessetes, els catalans, i 272, la resta d'Espanya.

També els nostres grups estan actuant més i més en l'estranger —intèrprets, orquestres, grups. I, concretament, un país que aquests dies hem posat com a referència de potència cultural —és el gran client europeu de la nostra cultura, tant en el terreny de teatre com en el terreny de la música— ens compra el 25% de la producció que es fa a Catalunya.

Un altre sector que cada vegada té més importància: l'audiovisual. Catalunya és el país d'Europa amb la ràtio més alta de consum de cinema. Ens agrada el ci-

nema, als catalans; concretament, 28 milions d'espectadors ha tingut el cinema. Em dirà vostè —i s'ha dit aquests dies en la premsa—: «És un consum de producte exterior.» Cert: el 80% del producte que es consumeix a Europa és americà. A Espanya, que tenim un bon nivell de cinema en l'àmbit espanyol, és només el 13% del consum que es fa a Espanya; per tant, més del 80% és de consum americà. Però, dit això, a Catalunya, en el terreny de l'audiovisual estem bé; en el sector de l'animació, la nostra indústria de l'animació és la primera d'Espanya i la segona d'Europa; en el terreny, per exemple, de la televisió, Catalunya és el primer productor de canals temàtics i a Catalunya hi han les empreses més importants en el terreny de programes d'entreteniment. I, concretament, en el terreny del cinema, l'any 99, es van produir setze llargmetratges, i, per fer una comparació amb països del nostre entorn, que, a més a més, ara s'han fet famosos a l'Eurocopa, Noruega n'ha produït quinze i Portugal n'ha produït catorze —ho dic per comparar-nos amb països del mateix entorn de població i del nostre entorn europeu, i poso un país del nord i un país del sud.

Per altra banda, el nivell de la qualitat és alt; potser el que ens falta és que aquest producte arribi a més gent i arribi a més mercats. I aquest és el repte del cinema, i per això estem fent coses en la línia de donar suport a la producció, a la difusió i també a aquesta difusió exterior. I, en aquest sentit, l'Institut d'Indústries Culturals ha de ser una eina decisiva en aquesta línia. Però —ho repeteixo— el nivell de la qualitat és alta, les nostres pel·lícules, per exemple, han sigut les úniques presents al Festival de Cinema de Berlín, amb tres pel·lícules, i una d'elles premiada, i al darrer Festival de Cannes, també, dues pel·lícules industrialment catalanes han estat presents en aquest festival, i la pel·lícula *Kràmpack*, d'en Cesc Gay, ha tingut un premi.

Com li deia, això no vol dir que el cinema..., jo crec que és dels grans reptes que tenim plantejats, però que entenem que aquest repte s'està assumint i que s'estan prenent mesures com són les línies de crèdit que ha obert l'Institut Català de Finances, de l'ordre de 5.000 milions de pessetes. D'aquests 5.000 milions ja s'han esmerçat en crèdits més de 2.000 milions de pessetes. I, en aquest sentit, la nostra aposta per aquest sector és clara, perquè entenem que l'audiovisual és un sector transversal que, a més a més, potencia no només el sector en si mateix, sinó el sector de la música, el sector de la paraula, etcètera.

Les nostres ajudes en aquest sector han d'estar en tota la línia de la cadena de valor des del desenvolupament dels projectes —hem de desenvolupar més projectes— fins a l'exhibició. En aquest sentit és molt positiu, també, que una empresa, molt potent a Catalunya, s'ha estat transformant en una de les primeres distribuïdores del país amb una clara presència amb sales, que és un altre factor important en el terreny del cinema, però també hem de potenciar la difusió a Espanya, a Europa i al món.

I, en aquest sentit, és molt important, i aquí vostès ens poden ajudar molt clarament —i quan dic «vostès», vull dir el Partit Popular, que està governant l'Estat— en el sentit que aquests diners que les televisions públiques

de l'Estat estan aportant al món del cinema –3.000 milions de pessetes– siguin diners que ajudin, també, aquesta indústria catalana i que complementin l'esforç que està fent Televisió de Catalunya en aquesta línia.

Passem a un altre sector, que és el del llibre. Som la primera indústria del país en el sector del llibre, el 59% de la facturació que es fa a Espanya són empreses catalanes; el 51% de les exportacions d'aquest sector es fan, també, a Catalunya. El nivell creatiu de la nostra literatura està creixent. L'altre dia *La Vanguardia*, obria tot un reportatge, tot un treball sobre la poesia, i deia que la poesia a Catalunya va bé; un gran creador en el nostre país totalment consolidat deia que el nivell de la nostra literatura era comparable amb l'entorn europeu.

A partir de polítiques de suport a aquesta creació en el nostre país, hem passat..., l'any passat es van publicar 19.000 títols; d'aquests 19.000, més de 7.000 –7.800 exactament– eren de producció catalana i eren de literatura catalana. Això ha sigut gràcies a una política de suport genèric, també de suport a la creació, i també fem un suport a la indústria en castellà amb tota la política de compres de les biblioteques. Per altra banda –li deia abans el nombre de biblioteques–, és molt positiu també el factor que l'assistència a les biblioteques ha crescut un 11% en el darrer any.

Tot això no vol dir que ho tinguem tot resolt; estic d'acord amb vostè que els reptes són importants; la globalització, els nous mercats, la competitivitat internacional, tot això fa que la cultura tingui d'assumir nous reptes i per això ens hem de dotar de nous instruments que, en els cinc minuts finals, intentaré plantejar-li, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Home, que no anava a parlar de xifres, ja ho sabia, però a mi em dona la sensació que hem barrejat peres amb pomes, és a dir, aquí no parlem..., crec que el debat no era tant quina quantitat, sinó que el debat era quina qualitat, que el debat era de referent i que potser estem confonent cultura amb oci. I jo ja sé que de l'oci cultural em ve cultura, no seré jo qui ho negaré, que sempre he explicat –i no tinc cap mania a dir-ho– que vaig començar a llegir –allò de debò, seriosament– als quinze anys, quan un tenia el vici d'anar darrere una noia –que, per cert, era rossa i no sé què se n'ha fet–, i com que ella anava a la biblioteca perquè n'era treballadora i un havia d'anar allà i, mira, s'havia de distreure..., i així va començar a llegir; llavors, no ho negaré jo, precisament, però també al mateix temps, senyor conseller, de les xifres... Miri, jo prefereixo més un *Novecento* que quatre-centes pèl·lícules, i no diré títols; jo prefereixo molt més una *Muntanya màgica* que no quatre-cents llibres, i no diré títols. Estem parlant de referents, no estem parlant de quantitats.

El teatre català o el teatre fet a Catalunya, i no els citaré massa coses..., sí, però és que potser resulta que

són..., que són Els Joglars o Els Comediants, o d'altres, que no, precisament, estan amb el sistema, que diguem, no?

Aleshores, parlem de referents –i amb referent hem perdut– i no confonguem temes. I l'hi he dit abans; he dit que és un defecte que pot tenir qualsevol govern –qualsevol–: no confonguem política cultural amb gestió cultural; gestió cultural és la capacitat, la voluntat d'intervenir –ja que jo faig de mecenes, oriento–; no: el que hem de fer és polítiques en favor de la cultura, el que hem de fer és donar marcs en favor de la cultura, el que hem de fer és potenciar que la societat torni a jugar a la cultura; no necessàriament que nosaltres siguem els que auspicem una cultura, perquè qualsevol govern, senyor conseller, farà aquella que l'interessa, i és lògic: per això paga.

Tenim un repte –vostè n'ha dit alguna cosa, amb xifres, i jo, doncs, com que no sóc el conseller de Cultura, no sé si les xifres són veritat o no són veritat, pressuposo que sí, però, vull dir, no en tinc més a mà, no?–, jo crec que tenim un repte, un repte important que és els continguts culturals en les noves tecnologies. I aquí tenim un repte que hi hem de jugar, i tenim un mercat que és el natural, i que és el mercat de l'Amèrica llatina –ho vulguem reconèixer o no, ens agradi o no–, i per jugar en aquest mercat, que és el nostre mercat natural, hem de jugar d'una manera determinada, i: o acceptem aquesta realitat o continuarem perdent pistonada a ser referents, a ser creadors de debò.

No es tracta de fer més indústries culturals. Escolti'm, l'hi deia el dia de la seva compareixença –crec que ho deia més o menys–; miri, li deia més o menys així: si el senyor Miró nasqués ara –si nasqués ara–, pobre senyor, no tindria temps de pintar, perquè entre tanta instància, tanta gestió, tanta subvenció, tant tràmit, no li quedaria ni temps per fer quadres; hem organitzat el marc tan ben organitzat que no queda temps de pintar. I té raó, vostè, que és un problema de tots: és un problema de l'Administració central, diguem-ho així, del Govern central –potser falten més recursos i més diners, i és veritat–; és un problema de l'Administració autonòmica –també hem de plantejar-nos criteris–; és un problema de l'empresa privada.

Jo només li vull fer una proposta que, com que passaran uns mesos, vagi a saber si s'haurà de fer amb moció o no, però almenys la vull fer aquí. Fa anys un conseller de Cultura va intentar fer un pacte per a la cultura; han passat anys, potser seria bo que ens ho tornéssim a plantejar, perquè aquell pacte era necessari i seria el moment de tornar-lo a fer.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats..., senyor Vendrell, miri, jo li he parlat de consum, de difusió, però també li he parlat de qualitat cre-

ativa i de referents, i li he dit que el teatre era un referent, que en el sector del llibre també som un referent, però, així i tot, vostè em demanava polítiques. Jo comparteixo amb vostè que la política que hem portat a terme, que estem portant a terme i que hem de seguir profunditzant és una política de diàleg amb les institucions, amb pacte cultural o sense..., sinó diàleg amb les institucions –s'està produint, un diàleg amb els agents culturals s'està produint.

Hem de potenciar la creació de qualitat –s'està potenciant–, però també hem de potenciar les indústries culturals, perquè abastar aquests nous mercats que vostè plantejava –jo crec que Catalunya ha de ser un referent en el món hispànic i europeu, estic cent per cent d'acord amb vostè–, això necessita indústries potents. I també hem de potenciar una política clara de difusió, al nostre país i a l'exterior, i aquí, vostès..., no és només un tema de diners.

Li parlaré un moment de diners. Segur que falten diners en el món de la cultura, però entre tots plegats som la comunitat que posa més diners en la cultura, per sobre de 88.000 milions de pessetes –això només les institucions; aquí hi hem d'afegir la gran tasca que estan fent les fundacions privades, les caixes i la societat privada–, però necessitem més diners. Però, a vegades, una forma d'aportar diners al sistema és –i vostès poden col·laborar molt en aquest tema–, ho ha dit vostè abans, la llei de mecenatge. El Grup de Convergència i Unió ja ha presentat un projecte de llei en el Parlament, i vostès, la ministra, l'altre dia, amb gran satisfacció, a partir..., després d'un bon diàleg que vam tenir a Madrid va parlar que vol tirar endavant una nova llei de mecenatge i de fundacions. Això són diners per a la cultura; també una nova política fiscal que pugui reduir l'IVA en el terreny de la cultura, també en el terreny de l'esport, i altres iniciatives, que n'hem parlat en aquest Parlament, com seria..., que és una cosa que les companyies asseguradores i mútues hi estan d'acord, que és que una part dels seus coeficients de caixa tècnics puguin estar invertits en art; això ajudaria clarament.

I hi ha una cosa on vostès poden ajudar molt i que afavoriria molt aquesta indústria i aquesta difusió, que és el tema de les televisions. Estem davant d'una concessió de noves llicències; seria molt positiu que es descentralitzessin aquestes llicències i que no ens trobéssim que tot el sector de televisió estigués centralitzat a Madrid, i en això vostès poden fer coses. I, a més, és molt positiu que, en aquests moments, en el país hi han empresaris, hi han empreses del món de la cultura, del món editorial que com a la resta del món estan ampliant el seu camp de difusió en el terreny del multimèdia, en el terreny de la Internet i també volen entrar en el terreny de la comunicació. Està en les seves mans que la televisió també arribi..., que una televisió amb voluntat de difusió a tot l'Estat estigui situada a Catalunya pot ajudar molt en el terreny de la cultura.

Escolti, nosaltres volem seguir sent un referent per a Espanya i també per al món hispànic, i també per a Europa, i això necessita aquest esforç de diàleg que jo crec que s'està produint. Aquest diàleg no només es produeix casualment, sinó que estem compartint la gestió d'infraestructures culturals, en el conjunt del

país, un conjunt d'institucions; s'estan prenent mesures en aquests moments amb més institucions, i el diàleg està obert i és constant, de la mateixa manera que està establint un conjunt de taules, de consells, etcètera, on participen els sectors.

Amb tot això jo crec que no hem de caure en el cofoisme; no tot està resolt. Els reptes són molt importants, són difícils, hi han sectors que ho tenen més clarament superat, altres no, però és evident que la voluntat d'aquest Govern és que la cultura segueixi sent una prioritat i que tornem a recuperar, si és que l'hem perdut, aquest referent que sempre la cultura ha tingut per a tot..., vaja, per a tot Espanya i per a tot el món.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ampliació de les despeses previstes en el pressupost (tram. 302-00039/06)

L'onze punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ampliació de les despeses previstes en el pressupost. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i l'exposa l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar aquesta interpellació..., aquesta Moció subsegüent a la interpellació que vam substanciar en el passat plenari. Segurament, les senyores i els senyors diputats recordaran quina era l'essència de la interpellació que nosaltres vam presentar, que era una mica plantejar en la cambra un tema que ens semblava important, que era quins són els límits que el Govern ha de respectar en el moment d'efectuar les seves modificacions del pressupost; quins són els límits, quin és el punt en què el Govern no pot anar més enllà del que un consideraria normal, que cal acceptar i és normal en totes les gestions pressupostàries, i que el Govern tinguí una certa capacitat d'adequar el pressupost, una mica, a fets que es poden anar succeint en el dia a dia, però entenem que aquestes adaptacions han de tindre el seu límit, i, en realitat, nosaltres el que ens plantejàvem és que, amb la darrera actuació del Govern, amb l'actuació amb què va aprovar un programa addicional de 32.000 milions de pessetes l'endemà mateix que s'havia aprovat el pressupost, el Govern havia ultrapassat aquests límits.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

No n'hi havia cap raó. El conseller, l'honorable conseller no va ser capaç de posar sobre la taula cap raó que justificués el perquè aquests 32.000 milions no s'havien incorporat en el pressupost inicial o el perquè aquests 32.000 milions no responien a esmenes que

havien presentat els grups de l'oposició i que havien estat rebutjades pels vots de la majoria de Convergència i Unió i el Partit Popular; el conseller va ser incapaç, en la interpellació, de posar sobre la taula cap element que ens permetés dir, justificar el perquè s'havia pres aquest tipus d'actuació.

Miri, els fets, de vegades, donen la raó i permeten fer comparacions. Posteriorment a la interpellació hi ha hagut uns aiguats a Catalunya que han provocat un nivell de destrosses importants en moltes ciutats i en moltes comarques del nostre país. Si d'aquells fets se n'hagués derivat algun tipus de crèdit extraordinari, nosaltres ho entendríem; si d'aquest fet el Govern n'hagués explicat, d'alguna manera –miri, escolti, haig d'acudir a determinades inversions, a determinades actuacions que no tenia previstes i això exigeix una aportació de fons addicionals–, això, ho entendríem, perquè forma part de la lògica. Poder el que hem de lamentar és que, en canvi, el Govern no ha pres cap actitud d'aquest tipus, i segurament..., i esperem que, en el moment que correspongui, el Govern també prengui actuacions addicionals en aquest cas, perquè són importants; que és pugui arribar a resoldre els problemes derivats d'aquests esdeveniments incontrolats; però, en canvi, en el moment que –l'endemà del pressupost– pren aquests tipus d'actuacions, hi ha una discordança, un desequilibri important entre un tipus d'actuació i l'altre.

I, finalment, els efectes financers de l'operació, doncs, aquests sí que van quedar clars. Mirin, el conseller va admetre que aquests 32.000 milions eren més endeutament i, en tot cas, doncs, tornem a batre el rècord de l'endeutament. Per cert, deixi'm fer un parèntesi en el tema de l'endeutament: seria bo que el conseller –que ara no hi és, però que estic segur que el senyor Curto, que és el que probablement actuarà com a contradictor, l'hi traslladarà–, a més de passar-li, al president de la Generalitat, els informes d'Standard & Poor's que va fer servir ahir vespre, també li passés els informes del Banc d'Espanya, i llavors l'honorable president, el molt honorable president, s'hauria estalviat de dir algunes coses que són totalment inexactes. No es pot dir que Catalunya té un endeutament inferior al de Galícia o Navarra, i, si no, mirin les dades del Banc d'Espanya. Seria bo que actualitzés la informació el conseller a l'honorable president, i tots plegats aniríem una mica més bé.

Bé, aquests eren els arguments que nosaltres fèiem servir en la presentació de la interpellació, i, en el moment de plantejar la Moció, ens plantejàvem, una mica, quin era el camí que podríem seguir en la Moció, i, de fet, hi havia dues alternatives: una mica, l'alternativa de dir: «Anem a estripar, anem a replantejar, anem a fer algun tipus d'alternativa que fos més radical, o anem a cercar una alternativa constructiva, una alternativa que permetés que fets com els que ens van succeir amb aquest suplement de crèdit, de 32.000 milions, no tornessin a succeir.» Finalment, hem optat per aquesta segona alternativa i, llavors, la nostra Moció, senyores i senyors diputats, senyor president, té tres punts.

Un primer punt en el qual diem: «Instem el Consell Executiu a no aprovar cap ampliació o modificació del

Pressupost de la Generalitat que impliqui un increment del deute net.» Per tant, aquesta sí que és una proposta concreta, que vol situar on nosaltres entenem que hi ha un dels límits –no l'únic però sí un dels límits– en el qual el Govern no pot ultrapassar les seves modificacions pressupostàries; pot, d'acord amb la llei, canviar diners d'una partida a una altra –en això, no hi tenim res a dir–, però, quan aquestes modificacions pressupostàries impliquen un increment del deute net aprovat per aquest Parlament, el Govern ha de demanar permís, autorització a aquest Parlament. Ha de tramitar el corresponent expedient de modificació de crèdits i de crèdit extraordinari, en tot cas, davant d'aquesta cambra. Ens sembla que aquest seria, una mica, el punt on podríem situar l'element d'equilibri en aquest sentit.

Un segon aspecte és que ja que el Govern, en tot cas, sí que ha tirat endavant aquest expedient extraordinari, ja que el Govern ha efectuat aquesta aprovació d'aquests 32.000 milions, com a mínim, que n'informi al Parlament. És clar, és lamentable veure com, d'una operació que incrementa en un 50% l'endeutament del Govern, previst per a l'any 2000, aquest Parlament no en té cap coneixement; és lamentable veure com hi ha quantitat de rodes de premsa, com hi ha quantitat d'informació que es trasllada als mitjans de comunicació –cosa que ens sembla bé; no és que ens sembli que no ho hagin de fer, i ens sembla que ja està bé que ho facin–, però també haurien d'informar-ne aquest Parlament. Aquest Parlament, a hores d'ara, no té, oficialment, cap tipus d'informació sobre què ha fet el Govern amb aquests 32.000 milions.

Per tant, la segona proposta és dir-li: «Escolti'm: com a mínim, expliqui'm que han fet; expliqui'm què han fet i expliqui'm com això modifica els pressupostos que, en el seu moment, va aprovar el Parlament, i a partir d'aquí ja veurem quin tipus d'iniciatives els grups de la cambra poden considerar més adients.»

I una tercera reflexió, que és una reflexió que vol anar més enllà, i jo puc acceptar que és una que potser no encaixa totalment en el contingut de la interpellació, però, en tot cas, sí que ens sembla una reflexió important, des del punt de vista d'avançar amb criteris del que ha de ser una Administració econòmica i financera, una mica més racional o molt més racional de la que en aquest moment està portant el Govern de Convergència i Unió. Seria bo que, quan plantegem els temes d'inversió, quan plantegem els temes d'endeutament, tinguéssim un cert pla plurianual, una certa programació plurianual que ens permetés veure com evolucionaran les operacions de capital i financeres, tant des del punt de vista dels ingressos com des del punt de vista de les despeses. Només en aquest encaix plurianual, segur que les nostres actuacions, les nostres propostes poden tenir un sentit molt més adient, perquè un pot optar per incrementar la inversió en un any i reduir-la en un altre, i que això li porti un cert desfasament financer, però, en un còmput d'uns quatre o cinc anys, aquests elements quedin compensats. Solament, per tant, tenir aquest punt de vista, aquesta presentació global ens semblaria, a nosaltres, important, també, per encaixar el que cada cop és més important, com és analitzar la

política econòmica, en general, però financera, en particular, del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carnicer. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció; per tant, poden intervenir, ara, els grups per fixar la seva posició. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya -Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Luis López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, pel que sembla, la retòrica parlamentària té les seves claus i els seus simbolismes. Dic això perquè a una interpellació tan mesurada, de construcció sòbria, com les que acostuma a utilitzar l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer, l'honorable conseller Artur Mas va contestar, l'altre dia, com és habitual en aquests casos –simbòlics i retòrics–, amb un «no acabo d'entendre del tot la seva intervenció», encara que és sabut, crec, que el senyor conseller ha entès perfectament allò que va manifestar l'interpellant, perquè és obvi que el senyor Mas no és, en aquest cas, un indocumentat –almenys en aquesta ocasió aquesta no és una hipòtesi viable. L'interpellant parlava de coses i de fets concrets que també a nosaltres ens van colpir, però el conseller no entén que, quatre dies després –quatre dies, senyories– de l'aprovació de la llei, s'anunciï un important paquet d'actuacions addicionals, no contemplades inicialment en el pressupost, amb un import global de 32.000 milions de pessetes. Més encara: el senyor conseller tampoc entén que l'oposició li digui –i de manera argumentada– per què aquestes o similars inversions –proposades, en alguns casos, per l'oposició– no varen ser acceptades, ja sigui en comissió, al seu dia, o ja sigui aquí, al Ple.

La tesi que o bé es tracta d'una improvisació *in extremis*, o bé d'una jugada tan barroera contra l'oposició, no és en absolut un judici d'intencions; ans al contrari: crec jo que és un argument que explica un fet insòlit, perquè, pensant-ho amb una certa calma, no és solament això, és a dir, ni una improvisació ni una jugada barroera; coses d'aquest calibre no s'improvisen, encara que, si fos així, la nostra crisi de confiança seria encara més profunda. Tampoc és tan sols una jugada barroera contra l'oposició o solament contra l'oposició, sinó –ho penso– contra tota aquesta cambra. És, crec, sobretot, un acte de discrecionalitat autoritària, que posa en entredit totes les senyories, perquè en un moment determinat voten aplicant la teologia del corró contra les propostes nostres, de l'oposició, i, quatre dies més tard, apareix el Màgic Andreu que fa de les seves.

Tanmateix, l'honorable conseller Mas, ens ofereix una explicació una mica sorprenent, però que pot ser plausible, quan afirma una veritat a mitges i diu: perquè estar en l'oposició comporta això: comporta perdre esmenes. Cregui'm: no ho trec de context, perquè no vull estar a l'altura de la intencionada pobresa argumental del senyor Mas, perquè estar a l'oposició

comporta això: comporta perdre esmenes. Nosaltres, senyoria, sabem què significa estar a l'oposició, però sabem que el fet distintiu de l'oposició no és perdre esmenes; això n'és una conseqüència –una de tantes però no la fonamental– d'estar a l'oposició. Però sembla que el senyor Conseller desconeix aquesta qüestió, la qual cosa comporta una interpretació, penso jo –ho dic amb tot el respecte–, poc virtuosa de les normes democràtiques.

Estar a l'oposició no comporta això, no comporta perdre esmenes; ni estar al Govern comporta refusar esmenes que, després, seran vampiritzades grotescament –quatre dies més tard, senyories. I és que era massa evident que les inversions aprovades eren raquítiques –ho dèiem nosaltres, ho deien els analistes econòmics, ho deia tothom.

El que és curiós és la línia argumental, també emprada pel senyor conseller –«això, ho hem fet en benefici de la ciutadania»– quatre dies més tard. Doncs, bé, jo afirmo que aquí ningú té el monopoli –ningú, ningú; ni aquí, ni aquí– de parlar en benefici de la ciutadania. De manera que nosaltres donarem suport a la Moció de l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer, tot esperant una profunda correcció de vells hàbits –d'aquests–, tot esperant un més acurat respecte a la dignitat d'aquest Parlament i tot esperant unes regles de joc que impedeixin aquesta discrecionalitat autoritària.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. La Moció del diputat senyor Martí Carnicer tindrà el nostre ple suport perquè veure com, pocs dies després d'haver passat per aquesta cambra uns pressupostos que vam discutir entre tots, apareixien, per art d'encantament, 32.000 milions més de pessetes per a noves inversions és un fet insòlit. De fet, és la modificació, *de facto*, del pressupost aprovat aquí pocs dies després; és una autèntica pressa de pèl al Parlament i, com preguntava el diputat Martí Carnicer, no s'entén, no hi ha explicacions plausibles per entendre quins fets extraordinaris justificaven aquesta decisió, quines raons; en definitiva, per què, quatre dies abans, s'havia votat en contra una sèrie d'esmenes i, al cap de pocs dies, algunes d'aquestes esmenes apareixien en un paquet de nova inversió. Improvisació o estratègia premeditada? Doncs, possiblement, totes dues coses. La resposta del senyor Mas al senyor Martí Carnicer, l'altre dia, no s'aguantava per enlloc; és evident que hi ha uns determinats instruments que es poden utilitzar legalment i s'utilitzen quan cal. Cal utilitzar-los quatre dies després d'haver aprovat un pressupost aquí i haver discutit, dies i dies, el que hauria de ser la tasca de govern al llarg de l'any? Crec que això és l'insòlit, el calendari és l'insòlit. Hi havia una oposició disposada a negociar, i parla una persona que va

intentar-ho en alguns àmbits. Es va dir: «El pressupost està exhaurit; no hi ha marge de maniobra» –paraules textuales–, en la recta final d'una pseudonegociació que no va existir, en realitat, perquè, en la pràctica, es va entretenir quan estava ja, realment, pactat tot només amb un dels partits de l'oposició presents en aquesta cambra.

Què va passar, doncs? Doncs, probablement, que el preu que va pagar Convergència i Unió pel suport del Partit Popular al pressupost va mostrar-se més elevat del que es pensava. El Partit Popular va tenir l'habilitat –i en això se'ls ha de felicitar– d'aconseguir presentar com a seves, fins i tot, propostes que estaven incloses en el paquet de govern, i els va permetre aparèixer com a exploradors regalant mirallets en territori apatxe, per tot el territori. Suposo que l'impacte visual, des de Convergència i Unió, de l'efecte de l'explorador regalant mirallets pel territori apatxe va ser de terror: immediatament ens traïem de la màniga 32.000 milions suplementaris perquè els caps de tribu de les conselleries distribueixin una mica i així compensem l'efecte de l'explorador repartint mirallets. Crec que això és l'explicació estricta del que ha passat aquest any, i, com que, francament, un creu que la utilització partidista i tacticista del Parlament és menysvalorar, és utilitzar aquesta cambra com a joguina de partit i no com a instrument de control i impuls, que és el que ha de ser, per això, per aquesta raó de fons, a part de les raons tècniques concretes i funcionals que presenta el senyor Martí i Carnicer, farem el gest de donar ple suport a aquesta proposició.

Entenem, doncs, que no hi ha cap argumentació per part del Govern d'haver fet aquesta operació i, sobre-tot, que, a hores d'ara, no es voti a favor d'aquesta moció del senyor Carnicer, que demana que, almenys, se'ns donin explicacions d'aquesta jugada de màgia que es va fer quatre dies després d'haver aprovat el pressupost, en clar detriment de les funcions d'aquest Parlament.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialistes ens presenta una moció amb tres punts que fa referència al que, durant, també, aquests dies se n'ha parlat, que és l'endeutament. En primer lloc, des del Grup Popular, voldríem reconèixer, malgrat les discrepàncies, al senyor Martí Carnicer, perquè abans hi ha fet referència en la seva intervenció, quan ha parlat del que ahir va ser una pregunta de l'il·lustre diputat senyor Josep Curto al molt honorable president de la Generalitat, quan feia referència a l'endeutament de la Comunitat de Galícia... És a dir, creiem que s'ha de ser rigorós, sobre-tot per part del president de la Generalitat, quan es fan

certes afirmacions, o, en tot cas, no fer-les si no es coneix la xifra o si es desconeix aquesta xifra.

Les dades sobre endeutament no deixen de ser un debat, un debat que es va continuant, un debat que, potser més que a la cambra, és als mitjans de comunicació; un debat que es parla de quin és l'endeutament que publica la Generalitat de Catalunya, de quin és l'endeutament que també publica el Banc d'Espanya i les diferències entre unes xifres i les altres.

Aquests dies també hem assistit al que alguns mitjans de comunicació parlen: que, a la Unió Europea, el nou sistema europeu de comptes nacionals i regionals, el SEC 95, diu el que hauran de fer les diferents comunitats autònomes –també els estats– pel que fa referència als endeutaments de les empreses públiques que tinguin uns ingressos propis, o que els seus ingressos propis no arribin al 50%. I aquí ens afectarà, sens dubte, empreses públiques: ens afectarà GISA i ens afectarà REGSA, entre d'altres. És a dir, el que fins ara ha estat una possibilitat per part del Govern, es diu, per fer inversió, d'augmentar endeutament en empreses públiques molt aviat, o ja, per dir-ho d'alguna manera, no podrà derivar-se en aquestes empreses públiques.

Ahir mateix, nosaltres parlàvem, també –la pregunta que va formular l'il·lustre diputat senyor Josep Curto–, de la gestió, perquè parlar de més endeutament o parlar que l'endeutament creixi respecte a uns pressupostos que s'han aprovat fa poques setmanes, sens dubte, pot ser per dos motius. El motiu que hem vist o l'explicació que hem vist per part del Govern, concretament, per part de l'honorable conseller, senyor Artur Mas, són projectes encarregats a GISA i projectes encarregats a Incasol, i ho hem vist, també, en diferents mitjans de comunicació. És a dir, pocs dies després de l'aprovació dels pressupostos, ens trobem amb una ampliació, modificació, etcètera. Sí que és veritat, i ho deia el conseller en la seva interpellació, en les seves paraules, que aquí hi ha uns instruments, i que aquests instruments són els que marquen els pressupostos de la Generalitat i que, amb aquests instruments, el Govern de la Generalitat –i també les seves empreses públiques– té una capacitat d'endeutament, té una capacitat per a fer-ho, i, d'alguna manera, qui li dóna recolzament a poder fer això és el mateix Parlament, aprovant el que és la Llei de pressupostos.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

L'altre aspecte és –i em permetrà la paraula, honorable conseller, ja que vostè està aquí, en aquesta Moció– si és..., o té prou moralitat, malgrat que hi hagi la possibilitat, com té la Llei de pressupostos, de fer, al cap de quatre dies d'haver aprovat uns pressupostos, aquesta modificació –emprant aquesta paraula– de 32.000 milions de pessetes. Però això té una arrel d'un problema: l'arrel del problema són uns pressupostos prorrogats. Si no hi hagués hagut uns pressupostos prorrogats, probablement, no hauríem hagut d'assistir al que hem vist en un dels plantejaments que ha fet la Moció que ha presentat l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

Un dels punts d'aquesta Moció fa referència –el tercer dels punts d'aquesta Moció– a incloure la documentació que acompanya el Projecte de Llei de pressupostos

del que són programacions plurianuals, i suposo que ens fa referència al que són els plans econòmics i financers de les empreses GISA i REGSA, principalment. També s'ha de dir una cosa, que és que tots els diputats tenim accés a aquests plans plurianuals. Però seria bo, també, que en el futur, d'alguna manera, tinguem documentacions i puguem veure quines són les obres que en el futur ha de desenvolupar el Govern, quines són les obres que està complint, aquelles obres que no està complint i les diferents desviacions que es puguin donar en cada moment.

Tampoc ens ha d'estranyar i tampoc ens estranya, al Grup Popular –i suposo que no estranya a cap dels grups de la cambra; tampoc al Grup proposant d'aquesta Moció, el Grup Socialistes–, que hi hagi modificacions. Si parlem de modificacions, l'any 1999, si recordo bé la xifra, són 360.000 milions de pessetes, les modificacions pressupostàries, perquè un dels punts, el primer punt de la Moció, sí que parla d'endeutament net, però també fa una referència general al que són les modificacions. Tampoc ens ha d'estranyar –tampoc ens ha d'estranyar– quan un dels instruments, que és el pressupost, té el que són uns romanents de crèdits, uns romanents de partides, que passen, evidentment, d'un any a l'altre. No ens ha d'estranyar que hi hagin aquestes modificacions pressupostàries.

Però sí que volem tornar a recordar aspectes que nosaltres hi hem fet referència en el debat de pressupostos i que hi hem fet referència en diferents posicionaments quan es parla de temes econòmics del Govern de la Generalitat. El primer, un aspecte de gestió, de gestió econòmica. El segon, tenir objectius, i, un dels objectius, ahir l'apuntàvem, també, el Grup Popular, que és aquest dèficit zero per al proper exercici 2001. Els altres objectius és que s'estigui plenament pel davall dels llindars del que són els acords amb el Consell Econòmic i Financer, malgrat que en alguns moments –i parlo més de la història de la passada legislatura– i en algun mes puntual fins i tot s'hagi sobrepassat el que eren aquests llindars marcats pel Consell Econòmic i Financer i que s'hagin hagut de fer algunes operacions per després tornar a recuperar..., i, a trenta-u de desembre, poder quadrar el que són totes les dades per presentar-nos i poder aprovar, per poder passar el que és l'examen, per dir-ho d'alguna manera, quant als acords assolits.

També cal dir que un dels aspectes que nosaltres hem criticat més d'una ocasió, el que fa referència als plans econòmics i financers i, concretament, els de l'empresa pública GISA, és que no lliguen en el temps pel que fa a l'aprovació dels pressupostos en aquest Parlament. És a dir, depèn de com li va, al Govern, en el seu moment; depèn de com li va, també, a l'empresa pública GISA –i creiem que no serà pas per distreure l'atenció de les diputades i diputats d'aquesta cambra–, no s'aproven els plans econòmics i financers, o s'aproven els plans econòmics i financers –perdó– en un moment en què després no quadren amb el que és el mateix annex d'inversions reals que es presenta en aquest Parlament pel que fa referència a aquestes empreses públiques.

Això, d'alguna manera, distorsiona, i distorsiona molt quan, després, les diputades i diputats fem l'anàlisi de totes aquelles obres que, dia rere dia, doncs, GISA va executant o va licitant o va, fins i tot, proposant projectes.

Hi ha un altre aspecte important relacionat amb la gestió i també relacionat amb la inversió, que, segons es diu, segons ens hem assabentat, és un endeutament o un deute que es tindrà pel que és inversió. Però nosaltres tornem a posar sobre la taula el que ha passat amb la inversió de l'any 95 a l'any 99. El Govern de la Generalitat, del que tenia pressupostat de l'any 95 a l'any 99, ha deixat d'invertir 65.000 milions de pessetes, i, quan es fan reivindicacions d'obres, reivindicacions justes, i es vol arribar a un nivell d'obres, també, per part d'altres administracions, com és l'Administració de l'Estat, en funció del que és la població de Catalunya, també s'ha de ser coherent, per part del Govern de la Generalitat; s'ha d'invertir el que es té pressupostat i hi ha diferents exemples i exemples prou clars, exemples com són els plans comarcals de muntanya, que diferents diputades i diferents diputats hem comentat aquí en aquesta tribuna del Parlament.

Quant a aquesta Moció presentada pel Grup Parlamentari socialista, amb aquests tres punts que ens han proposat, nosaltres hem volgut fer aquest posicionament referent al que són les modificacions, referent al que és l'endeutament, referent al que és la gestió, referent, també, al que són objectius per al futur, com són els del dèficit, i referent, també, al que és l'endeutament i els instruments que té el Govern de la Generalitat amb la Llei de pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Fabregat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació que dona peu a la Moció que avui debatam en el Ple d'aquest Parlament naix com a reacció a una iniciativa del Govern que, pel que es va explicar per part del senyor Martí Carnicer en el moment de la interpellació i una mica en l'explicació que avui ha fet de la Moció, diríem que el va agafar una mica per sorpresa, a ell i al seu Grup, sobretot, també, pensant en la singularitat d'aquesta actuació, és a dir, una actuació atípica, perquè no s'havia produït altres anys i, pràcticament, mai –almenys, sobretot, en l'aspecte temporal.

De totes maneres, el que realment hem de discutir és el que significa aquesta actuació; és a dir, el nostre Grup, amb la interpellació i el debat que es va produir en el seu moment amb el conseller, nosaltres hem de donar suport a les explicacions que en el seu moment va donar el conseller; nosaltres creiem en la bondat de la iniciativa, perquè, en definitiva, és una iniciativa que està motivada, en primer lloc, per les característiques de les actuacions, és a dir, unes prioritats que són innegables, prioritats que, fins i tot, el Grup proposant de la inici-

ativa –i, avui, de la Moció– les havia defensat en el debat pressupostari; per tant, parlar de vuitanta actuacions en obres de carreteres per Catalunya, d'actuacions per substituir barracons en centres d'ensenyament, per dur a terme reformes i ampliacions en vuit hospitals de l'Institut Català de la Salut, dedicar unes partides importants per a l'atenció a la gent gran, construint una sèrie de residències i casals cívics i aplicar una sèrie de mesures en benefici de la seguretat dels ciutadans, com són les millores en parcs de bombers, entenem que els objectius i les característiques d'aquestes actuacions tenen, creiem, una bondat innegable i una prioritat també innegable.

En segon lloc –i així ho va dir el conseller i nosaltres ho ratifiquem–, és una actuació que es va prendre en base a la més estricta legalitat. Sap vostè, senyor Martí Carnicer (*remor de veus*), i totes les diputades i tots els diputats, que, el dia 22 de maig, més ben dit, el mes de maig, quan vam aprovar el pressupost, perquè la publicació va ser el dia 22 de maig, per a l'exercici del 2000, aprovàvem unes limitacions, uns límits, uns sostres a l'endeutament tant de l'Administració central de la Generalitat com de les empreses i organismes autònoms. I aquestes limitacions no s'han superat; per tant, estem actuant dins de la més estricta legalitat.

I, en segon lloc, aquesta actuació s'emmarca dins del més estricte exercici de les competències que té el mateix Govern; per tant, el Govern ha actuat d'acord amb les seves competències, amb les seves facultats i d'acord amb els límits que el mateix Parlament li va marcar uns mesos abans.

És cert que aquest pressupost, el pressupost de l'any 2000, també té una certa singularitat i ningú ho pot negar; és un pressupost que es va presentar a finals de març, que es va debatre el mes d'abril i que es va aprovar el mes de maig; per tant, un pressupost singular que, evidentment, no es dona habitualment, i, per tant, el fet que el mes de juny el Govern prengui la decisió de dur a terme una sèrie d'actuacions importants..., si el pressupost hagués estat aprovat el mes de desembre, potser s'haurien interpretat amb més normalitat.

Però, en definitiva, al final, com he dit abans, creiem, el nostre Grup, que ha estat una decisió del Govern, que l'ha pres perquè la podia prendre des del punt de vista de la legalitat i perquè no ha superat en cap moment els límits d'endeutament que el mateix Parlament li havia marcat.

I avui, a la vista de la proposta que fa el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, una Moció que planteja tres propostes, el nostre posicionament serà el següent tenint en compte cada una de les característiques de les tres propostes.

La primera diu: «No aprovar cap ampliació o modificació del pressupost de la Generalitat que impliqui un increment de l'endeutament net previst en els estats d'ingressos i despeses.» Bé, senyor Martí Carnicer, això és una voluntat implícita del Govern; el Govern no hi té cap interès, ni s'ho ha plantejat en cap moment, a superar els límits d'endeutament que marca el mateix Parlament a través de la Llei pressupostària, però, en tot cas, no tenim cap interès a superar aquest endeutament

net, i, per tant, si coincidís la voluntat del Govern, encara que vostès puguin interpretar que amb aquests 32.000 milions de pessetes, realment, hi ha un increment de l'endeutament, hi ha un increment respecte al nominal...

El president

Senyor diputat, esperi's un segon; ja l'avisaré. (*Pausa.*) Moltes gràcies, pot continuar.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president.

...hi ha un increment de l'endeutament nominal, que es va aprovar amb els pressupostos, però és evident que estem i ens quedem dins dels límits que el mateix pressupost marcava.

Per tant, no tenim cap inconvenient a, aquesta proposta que coincideix plenament amb la voluntat del Govern de la Generalitat, assumir-la, perquè entenem que és el que s'ha estat fent fins ara i el que es pensa continuar fent.

El segon punt diu: «Trametre al Parlament la documentació necessària per a conèixer l'efecte o el pressupost que al final quedarà modificat amb aquests 32.000 milions de pessetes.» Jo li podria dir, senyor Martí Carnicer –i vostè d'aquest tema n'entén–: si vostè agafa el pressupost, el pressupost consolidat, el que vam aprovar aquí, i, simplement, les actuacions que són de tothom conegudes, les suma al pressupost que vostè ja té, li sortirà el nou pressupost consolidat d'una forma automàtica, és a dir, sense ni utilitzar la màquina de calcular, de sumar i restar; simplement, afegint al pressupost de GISA i a l'Institut Català del Sòl aquelles actuacions corresponents a aquests departaments o a aquestes empreses i tindrà el pressupost consolidat.

Però el nostre Grup és absolutament respectuós amb l'actuació del Govern i, sobretot, amb la transparència, que no ha volgut amagar mai en les seves actuacions. No té cap inconvenient, el nostre Grup, que el Govern faci arribar al Parlament allò que ja ha anunciat que vol fer i, per tant, presentar al Parlament el pressupost modificat per aquests 32.000 milions de pessetes que –ho torno a dir– li seria molt fàcil, a vostè mateix i a qualsevol diputat, fer-ho sense més problemes.

Per tant, aquests dos punts, que creiem que són els dos que fan referència a la preocupació i a la interpellació, el nostre Grup podrà votar-li a favor si a canvi vostè, senyor Martí Carnicer, retira el punt número 3 de la Moció, simplement perquè entenem que és un tema que vostè planteja que no té res a veure amb el fons de la interpellació ni amb la finalitat última que es va derivar de la discussió en la interpellació, ni amb les diferents exposicions de motius que avui s'han fet en el debat de la Moció; es tracta, en tot cas, que el Parlament conegui, en el moment que té el coneixement del projecte de llei dels pressupostos de cada any, la relació de les actuacions plurianuals que estan previstes en els diferents plans econòmics i financers, i, per tant, amb la planificació que tot Govern ha de tenir.

Nosaltres entenem que aquestes planificacions, aquestes plurianualitats en determinades despeses i ingressos formen part de la gestió ordinària de qualsevol Govern, que, efectivament –com ha dit el senyor Fabregat–, es pot conèixer perfectament per part de tots els diputats quins són aquests compromisos de plurianualitat en la despesa i en els ingressos, i, per tant, entenem, des del nostre punt de vista, que això afecta estrictament la capacitat de gestió del mateix Govern. Per tant, nosaltres entenem que no té res a veure amb el fons de la interpellació i, per tant, si vostès estiguessin disposats a retirar aquest punt de l'ordre del dia, el nostre Grup donaria suport als altres dos punts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Malgrat que potser fins i tot el tercer punt podria anar endavant vistes les manifestacions dels altres grups, la reflexió que nosaltres volem fer amb relació a la petició que ha fet el senyor Curto és que segurament l'important és que aquesta cambra adopti una resolució per unanimitat, una resolució que permeti essencialment dues coses: una, dir que no es pot tornar a repetir una operació com la que s'ha fet amb els 32.000 milions de pessetes; amb l'aprovació de la primera part de la Moció, no es pot tornar a repetir, perquè significa un increment de l'endeutament, i, per tant, que hi hagi una manifestació del Parlament que digui que no es pot tornar a fer una operació com aquesta per unanimitat del Parlament a nosaltres ens sembla important. I una segona: una certa reparació d'aquest Parlament, que li diu, al Govern, que comuniqui allò que ha fet pel seu compte.

Repeteixo que, potser, fins i tot, podria ser possible aprovar el tercer punt, però derivat de la importància simbòlica que ens sembla això, nosaltres retirem aquest tercer punt a favor de la unanimitat del conjunt de la Moció.

El president

Moltes gràcies. Per tant, passem a votar el text de la Moció excepte el tercer punt.

Comença la votació.

Aquest text ha estat aprovat per la unanimitat dels presents, amb 130 vots.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació infantil (tram. 302-00040/06) (retirada)

La següent Moció ha estat retirada; el punt dotzè.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència al reequilibrament territorial en relació amb la reforma de la formació professional (tram. 302-00043/06)

Passem, per tant, al punt tretzè, que és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència al reequilibrament territorial en relació amb la reforma de la formació professional. La presenta Iniciativa per Catalunya - Verds i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada. (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, si ens permeten començarem aquest punt de l'ordre del dia; per això, es requereix una mica de silenci, si us plau. (*Pausa.*)

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, presentarem, doncs, la Moció subsegüent a la interpellació que varem fer a l'anterior Ple sobre la formació professional com un element clau –varem explicar l'altre dia–, com un element clau del nostre sistema educatiu; no només del nostre sistema educatiu sinó del futur del nostre país. Un país no serà mai competitiu si no té una bona formació professional, si no té uns homes i unes dones capacitades per entrar en el món productiu amb la suficient capacitat i amb la suficient formació perquè puguin donar el màxim rendiment possible.

Nosaltres dèiem en la interpellació que aquesta situació no es donava a Catalunya; hi havia hagut uns canvis en la formació professional, però que no s'havia arribat al fons, que no s'havia, diguéssim, actuat amb la suficient celeritat, amb la suficient força en la formació professional, com sí que s'havia fet amb l'ensenyament secundari obligatori a partir de l'aprovació de la LOGSE; sí que havien fet uns canvis, però aquests canvis de passar d'un sistema a un altre, a la formació professional, no s'havien fet amb tota la intencionalitat suficient, perquè, evidentment, hi hagués aquesta idea de futur que nosaltres plantejàvem a la formació professional.

Per això, les nostres vuit propostes d'aquesta Moció anaven en aquest sentit, anaven a posar fil a l'agulla a tots aquells passos, a aquelles qüestions que nosaltres creïem vitals que s'havien de fer per tirar endavant la formació professional, i passo immediatament, doncs, a explicar-los-les.

Clau, com sempre hem explicat –ja ho varem explicar en el debat anterior, d'ahir, sobre l'educació infantil, i que em sembla que no ens varen fer massa cas; esperem que avui se'ns faci molt més cas en aquest aspecte– és la *planificació* –la planificació–, i per això nosaltres demanem elaborar un pla general, el Pla general de la formació professional de Catalunya, en el marc del Consell Català de la Formació Professional, que encara no està constituït –que encara no està constituït– abans d'acabar el curs 2000-2001 –per a això, nosaltres ja posàvem una data concreta: que aquest curs, doncs, que ara començarà sigui l'últim amb una situa-

ció d'anormalitat i que puguem posar les bases, ja, d'aquesta planificació tan important, doncs, que és necessària per al nostre país—, i, al mateix temps, la necessitat de crear una agència o un institut de qualificacions que estableixi els diferents itineraris formatius per tenir acreditades i reconegudes les capacitats i competències que poden desenvolupar els alumnes.

La formació reglada, la formació contínua..., aquests són elements, doncs, que nosaltres creiem que són importantíssims, igual que la formació ocupacional; s'han de relacionar i s'han de tenir les titulacions necessàries perquè tinguin una —ho repeteixo— relació amb el mercat laboral, amb el mercat de treball, i, evidentment, vol dir que hi ha d'haver una col·laboració entre els agents socials, sindicats i empresaris, i, evidentment, l'Administració.

Proposàvem la revisió del mapa, proposem la revisió del mapa escolar de la formació professional i això em sembla que és claríssim que és molt i molt necessari. Hi ha hagut un debat, o des de fa uns quants mesos hi ha un debat que es necessita en el nostre país unes quantes persones d'unes qualificacions molt concretes perquè no existeixen en el mercat laboral. I alguns diuen que les raons d'aquesta situació són variades, alguns diuen perquè és el sistema, altres diuen «perquè mira, no tenim cap més remei», però, evidentment, hi ha unes raons clau.

Jo crec que aquí hi ha una raó: que hi ha una responsabilitat d'aquell que ha de planificar quins són els oficis que es necessiten en el nostre país i que en aquests moments ens fan falta. Si no s'ha planificat —per això hi ha la situació actual, en aquests moments—, no podem tirar pilotes fora: «l'Administració no en té la culpa». Jo crec que l'Administració, en aquest cas, de la Generalitat, doncs, no ha actuat amb la suficient capacitat per saber quines són les necessitats que té aquest país des del punt de vista ocupacional i, per això, ens trobem, nosaltres, que alguns d'aquests cicles formatius que no s'imparteixen en el nostre país són precisament els que fan més falta en aquest moment. Manca de planificació, manca de visió de futur en aquest aspecte és el que ha caracteritzat aquesta demanda que hi ha a Catalunya; en aquest cas, semblava ser, l'element més important era els informàtics.

Per això, necessitem aquesta revisió del mapa escolar de la formació professional també com un element d'equilibri territorial; hem de visualitzar quines són les necessitats en el diferent territori, que són variades, que són complexes, però que han d'estar relacionades, també, perquè molta gent pugui fer la seva activitat, també l'econòmica, en el seu propi territori, en la seva pròpia comarca i no s'hagi de desplaçar perquè no hi ha feina en aquells territoris, i, a vegades, algunes empreses no s'hi poden instal·lar perquè no hi ha tècnics especialistes o no hi ha tècnics d'aquella branca en aquell territori. No vol dir que pertot arreu hi ha d'haver de tot, però sí que s'ha de tenir en compte un estudi socioeconòmic d'aquell territori, evidentment, amb la realitat social i laboral d'aquell territori.

Alhora també plantejàvem l'augment dels programes de garantia social i, sobretot, que aquests programes de

garantia social es poguessin ofertar des dels IES. S'oferten, jo crec que ja deu n'hi do els programes de garantia social que hi ha en aquests moments, però són excessivament ofertats o en els ajuntaments o, sobretot, en el sector privat. Aquí podríem caure en un altre error: que jo reconec que és molt propensa l'Administració de la Generalitat, i el Departament d'Ensenyament a refugiar-se en el sector privat en massa aspectes i en aquest també; són quantitats d'acadèmies, a vegades amb no massa rigor, les que oferten aquests programes i nosaltres creiem que haurien d'estar dintre d'aquest espai, l'espai educatiu que és el IES per poder..., evidentment, alguns d'aquests nois i noies de setze anys, poder-los recuperar i seguir en el sistema educatiu, o, si no, formar-los perquè continuïn o vagin al sistema o al món laboral. Això crec que és un element, també, a tenir en compte.

Quant al punt cinquè, dèiem la necessitat d'un decret que creï i reguli els instituts d'ensenyament secundari superior d'ensenyament professional. Sabem que aquest decret corre pel Departament d'Ensenyament, però no hi ha manera que acabi de sortir a la llum pública; esperem, doncs, que, a partir d'avui i de l'aprovació d'aquesta Moció —si és que ho aconseguim—, pugui fer-se. Però sobretot, també, hi havia un acord entre Generalitat i sindicats que aquest decret hauria d'estar consensuat amb el sindicats, i aquest procés encara no ha succeït, no s'ha portat a terme.

Esperem que en aquests mesos que queden fins a començar aquest curs, en què ha d'estar ja publicat, doncs, es pugui fer aquest consens, importantíssim, per lligar els diferents subsistemes: ocupacional, contínua i específica.

Alhora també plantejàvem una altra mancança important, que és un decret que regularitzi les pràctiques a les empreses dels alumnes de formació professional. Aquest també és un element importantíssim i que no ha estat desenvolupat..., bé, sí, hi ha una ordre del 1990, i, és clar, com comprendran, si resulta que estem diem que estem fent uns canvis importants en la formació professional, que passem d'un sistema a un altre, i un dels elements clau, com és la regularització de les pràctiques a les empreses, encara és una ordre del 1990, aquí hi ha una cosa que falla. Evidentment, s'ha de fer una actualització, si més no un nou decret, o si més no una actualització d'aquesta ordre, perquè es regulin, evidentment, les condicions de qualitat de la formació, de la seguretat en els llocs de treball, es regularitzi la figura de l'instructor de l'empresa, que no existeix en el nostre país —sí en altres països europeus; posem un exemple europeu, perquè sí que és interessant—, i la seva relació amb els tutors de pràctiques.

I alhora també hauríem de regularitzar el cobrament —diguem-ho clar— dels alumnes en pràctiques en aquestes empreses. Han de cobrar? No han de cobrar? Ho han de fer a través de beques? Doncs, regularitzem-ho, perquè, si no, es crea una disfunció entre uns centres i uns altres, entre alguns sectors i uns altres, que, evidentment, no són massa bons, i que caldria regularitzar això, ho repeteixo, a través de beques, a través d'ajuts o a través del sistema que creguéssim, però que quedés regulat; regulem-ho per evitar aquestes disfuncions.

Ahora plantejàvem un pla de formació específica del professorat; no demanem res més que el que ja està assignat en els acords entre els sindicats i el Govern de la Generalitat, però aquest Pla de formació encara no ha començat amb la suficient força, amb la suficient consistència perquè pugui arribar a tot el professorat, i, sobretot, aquell tipus de formació d'estades a l'empresa, dels professionals de l'ensenyament, les estades de formació a l'empresa, evidentment, per encara enfortir molt més aquesta relació. Els cursos per a l'habilitació d'una nova especialitat tampoc han començat, aquells cursos de fins a cent hores, i que estaven signats i que nosaltres creiem que haurien de començar ja d'una manera clara.

I, per últim, plantejàvem donar compliment a l'acord de la mesa sectorial sobre el tema de plantilles. És un tema greu, és un tema que ara preocupa, i preocupa molt, els centres d'ensenyament, perquè el canvi de la base de càlcul de les plantilles que ha fet el Departament d'Ensenyament provoca que molts professors s'hagin de desplaçar; molts professors, si no s'han de desplaçar..., es redueixen hores totals del centre, que provoca que hi hagi reduccions, per exemple, en tutories d'una hora, que és un element essencial. I això no pot continuar d'aquesta manera, i ens sembla que s'ha de fer una negociació clara i transparent, però que no passi aquest desplaçament massiu de molts professors i professores, per un canvi en la base de càlcul de les plantilles unilateral –unilateral– i que, evidentment, hauria d'haver estat negociat abans amb els sindicats, abans amb el professorat, amb la comunitat educativa, per tal que fos al màxim de coherent possible.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

Acabo, acabo dient, doncs, que esperem que amb el posicionament de les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió puguem arribar a un acord. Ho repeteixo, però: si dèiem ahir que l'educació infantil era clau per al futur del nostre país, també la formació professional; ahir no ens en vàrem sortir, a veure si ens en sortim avui.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió i per defensar les seves esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Farguell.

El Sr. Farguell i Sitges

Senyor president, senyores i senyors diputats, permetin-me que en primer lloc posi de manifest el meu especial reconeixement envers el diputat proponent de la Moció, el senyor Boada, l'actitud receptiva i positiva del qual ha fet possible que per la via transaccional arribéssim a un ampli –i jo entenc que significatiu– acord sobre una part important dels punts de què es compon la seva proposta o Moció.

El resultat ha estat favorable, jo entenc; hem arribat a transigir, en principi, i si així s'accepta, en quatre punts, i també és cert que esperem que algunes modificacions de més calat que s'han proposat puguin ser adequadament enteses pel diputat proponent.

Aquestes coincidències jo penso que han estat possibles, bàsicament, i al meu entendre, pel fet que el senyor Boada és un expert en aquesta matèria –més que jo, certament; o com a mínim jo sóc nou a la cambra i en aquesta matèria concreta–, i penso que ha afegit als coneixements que ja tenia, per damunt de tot, una lúcida lectura, una positiva lectura del programa educatiu 2000-2004 del Departament pel que fa a formació professional, i això ha permès una aproximació de distàncies. I, és lògic, en la lectura positiva d'aquest programa, s'ha constituït –i penso que és absolutament raonable– en un exigent reivindicador del seu compliment, del seu compliment puntual, inequívoc, pel que fa al temps.

I en aquest sentit penso que també hi ha influït una altra qüestió: el fet que a través de les converses amb el diputat proponent he pogut constatar –també amb els contactes amb el Govern de la Generalitat i amb la consellera– que el treball efectuat en aquest cas i en curs de realització estava en disposició de compliment d'una gran part dels punts que el senyor Boada ens presenta. Per tant, això ha produït en mi un efecte reconfortant, de veure que el que ell exigeix en la temporalització del programa té una traducció suficientment positiva pel que fa al programa del Departament, que des d'aquest moment mereix, penso, almenys des del nostre punt de vista, ser defensat amb racional entusiasme ara i en el futur.

Hi ha hagut alguns punts en els quals faré un èmfasi molt concret per no allargar-me, perquè sí que és cert que algunes de les esmenes, més que transaccionals, gairebé es podrien considerar com esmenes purament tècniques. Però sí que no puc deixar de fer una invocació a la tercera, en què per la via de la transacció hem substituït la paraula «planificació d'oferta», o sigui, el que era mapa per a la planificació d'oferta, però amb el compromís que té assumit ja el Departament que sigui revisat cada dos anys, amb la voluntat, diguem-ne, de tenir una actualització permanent –fet que em sembla que era una de les preocupacions també de l'illustre diputat.

Pel que fa a augmentar la demanda en els IES, amb referència als plans, això és un tema que potser el tractarem amb una mínima prèvia de caràcter fonamental, de caràcter d'una certa profunditat. Aquí sí que hi havia una certa discrepància, perquè el que nosaltres volríem és conjurar la idea que els alumnes que estan realitzant programes de garantia social es vegin inexorablement, indefectiblement i pràcticament d'una forma sistemàtica, inserits en la disciplina d'un IES i no tinguin tota la gamma d'opcions que tenen, la qual cosa no vol dir que no s'hagi d'incrementar, no s'hagi d'augmentar, si la demanda així ho requereix –i en aquesta qüestió em penso que hem d'estar tots molt amatents–, l'oferta de programes de garantia social del Departament, i això, tal com es fa..., i si és necessari, que s'incrementi també en el si dels IES, per tal de fa-

cilitar la reincorporació al sistema educatiu o la inserció en el món laboral dels alumnes de més de setze anys que no hagin superat els obstacles de l'ESO, però que això no sigui d'un caràcter tan generalitzat, perquè podria ser que el mateix escenari on hi ha hagut aquest fracàs provisional esdevingués l'escenari d'un fracàs definitiu, cosa que ningú voldria.

I, després, tampoc puc deixar de referir-me a una qüestió amb relació al punt número 7, que en la nostra esmena, així com es contempla, evidentment, que aplicarem –i així és el compromís de la Generalitat– el Pla de formació específica al professorat de formació professional i desenvolupar els acords amb la mesa sectorial per al personal docent d'ensenyament públic en estades de formació a empreses, em consta que per part del Departament hi ha el compromís de convocar, de fer una convocatòria pública per oferir tres-cents places de formació en aquest sentit, a l'empresa, al principi d'aquest curs vinent.

Per tant, amb això em sembla, i en ares d'aquesta brevetat que he volgut implicar en les meves, diguem-ne, exposicions..., jo diria, i dic, a la presidència que retirem l'esmena primera, que era al títol pròpiament introductiu, i l'última, que feia referència al punt vuitè, ja que considerem que es tracta del compliment d'un compromís, la qual cosa constitueix una obligació legal i, a més a més, ètica, des del punt de vista del compromís de la mateixa Generalitat i del mateix Departament.

I fetes aquestes consideracions, i en l'espera també que el Grup proponent accepti en la seva totalitat l'esmena al punt número 5, fetes aquestes consideracions, dono per ratificades les esmenes transaccionades aquí i la que mantenim en la seva integritat. I també voldria que aquest acord de bona voluntat a què hem arribat en matèria de formació professional amb Iniciativa per Catalunya - Verds tingués la traducció, si pot ésser, d'una àmplia majoria en el moment de la seva votació.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Només per precisar... Crec que ha retirat l'esmena número 1 i la número 8, i les altres es mantenen en els seus termes.

El Sr. Farguell i Sitges

Tret d'aquelles en què hi ha la transacció...

El president

Perdó... Ah!, la 7, que es refereix al punt número 8. Exacte.

El Sr. Farguell i Sitges

Sí. El que passa és que tenim les transaccions...

El president

Ah!, llavors me les hauria de passar...

El Sr. Farguell i Sitges

Sempre que el senyor Boada hi estigui d'acord.

El president

...signades, me les ha de passar. Molt bé, gràcies.

Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la postura del Grup d'Esquerra Republicana serà donar suport a la Moció i a les transaccions que es puguin fer. Entenem que el tema de la formació professional, doncs, és un tema cabdal en un moment on al mercat laboral, per part d'una part de la patronal, es parla que hi ha una demanda no coberta de tota una sèrie de professions, i que s'està parlant de la possibilitat de captació d'immigració en una sèrie d'àmbits. I, quan encara hi ha restes d'atur o importants bosses de gent subocupada o ocupada en llocs que no tenen res a veure amb la formació que han rebut, entenc que la connexió entre oferta laboral i formació segurament no s'ha acabat d'aconseguir. És per això que tot allò que sigui un avenç en aquesta direcció ha de ser ben rebut per qualsevol grup de la cambra.

En aquest sentit, és evident que alguna de les primeres qüestions –i a això es refereix un punt, no m'entretindré en cada un d'ells–, la connexió entre els subsistemes de formació ocupacional, formació professional reglada i formació contínua, no s'ha aconseguit. Estem encara amb un tema que portem parlant en aquest Parlament des d'anys, des que jo, almenys personalment, em cuido d'aquestes qüestions: no hi ha manera de connectar el sistema reglat amb el sistema de la formació ocupacional, i ja no parlem de la continuada, que una part d'ella està en mans de sindicats i patronal, i centralitzada a Madrid. Per tant, estem en una qüestió d'ineficiència de recursos públics per a una funció que és la mateixa, que és formar treballadors o reciclar-los.

No sé de quina manera s'ha de dir –del dret i del revés–, però la veritat és que les administracions no han aconseguit fins ara..., i tampoc els agents socials i econòmics per la part que els toqui, doncs, a part de parlar molt, no han avançat en aquesta direcció de cohesionar el conjunt dels subsistemes de formació professional. Primer problema, doncs, que entenc que no està en absolut resolt.

El tema de la garantia social: si no ho recordo malament, estrenada en aquesta cambra a partir d'una proposta meua personal, del Grup d'Esquerra Republicana, a inicis de la legislatura passada, per la qual es va demanar finalment que s'engegués la garantia social a les comarques on en aquells moments s'estava implantant la reforma d'una forma experimental i on enviàvem al carrer generacions successives d'alumnes que acabaven l'ESO sense el graduat i els quals no acollíem amb cap mena de formació que fes la transició al treball.

Allò va començar a solucionar-se; s'ha fet un treball interessant en aquest àmbit, i entenc que la demanda

d'aquí és compatible amb el que diu el Departament sempre i quan –i és una cosa que hi hem insistit des d'aquesta tribuna almenys en persona bastants vegades– hi hagi una transició una mica més organitzada; és a dir, no es pot pretendre que una persona que molts cops, fins i tot, deixa d'anar a escola abans d'acabar la seva formació obligatòria, pel seu compte, s'espavili a buscar els cursos de garantia social.

Per tant, entenc, doncs, que sembla que hi ha algunes línies d'innovació en el camp de l'ESO en aquests moments –esperem que d'una vegada s'apliquin– però es troba a faltar algun itinerari, en la recta final obligatòria, algun itinerari que condueixi, de fet, els alumnes que ja se sap que previsiblement fracassaran en el seu nivell de graduació, els condueixi, encara que sigui un salt d'una reglada a d'una no reglada, els aculli, els reculli i els condueixi d'una forma adequada cap a l'escenari de la formació de la garantia social, perquè, probablement, si no és així, molts d'aquests alumnes es queden pel camí, perquè formen part, precisament, de sectors socials amb complicacions i, ells mateixos, amb dificultats d'encaix en un model d'ensenyament reglat, i que es reboten clarament de tot el que soni a escola.

Per tant, una qüestió que no s'hauria de deixar a la simple demanda de la gent que pugui trucar a la porta de la garantia social. Aquesta qüestió entenc que no està ben resolta, tampoc la Resolució hi entra, però, en tot cas, com que n'hem parlat altres vegades, l'únic que cal esperar és que es compleixi aquesta transició.

És evident que també cal, d'una vegada, doncs, tenir el decret que reguli aquests instituts d'ensenyament secundari superior d'ensenyament professional, que semblen que van destinats a concentrar en caps de comarca o en caps de territori aquells ensenyaments professionals de més alta qualificació, que creiem que no tenen per què estar dispersos en el territori. Això hauria d'anar acompanyat pel fet que el mapa de la formació de primer nivell fos un mapa que s'adeqüés com a mínim a les demandes que hi ha per a l'equilibri territorial, és a dir, que una cosa és concentrar en una escola per comarca, quan la..., segons la mitjana de demografia, els nivells de formació de mòduls de nivell alt, i una altra cosa és que hi hagi una certa distribució territorial dels mòduls elementals amb un tipus d'especialitats més polivalents, com el manteniment o com temes d'oficina o ofimàtica. Per tant, crec que aquí hi ha una cosa: no s'hauria de desvestir un sant per vestir-ne un altre.

És evident que el tema de les pràctiques, doncs, també depèn molt de cada escola com ha funcionat, i cada àmbit territorial: experiències d'escoles o d'instituts que han aplicat uns models de gestió mixta pública - privada –és el cas que conec personalment, també, de l'Institut Lacetània, de Manresa, seguit després per altres instituts de Catalunya–, de fundacions –que, amb la participació de patronals, cambres de comerç, realment entrenen l'oferta i la demanda molt més bé, i, per tant, també controlen i treuen un nivell d'eficiència alt a l'hora del seguiment dels cursos de pràctiques. En aquest sentit, seria bo incentivar aquelles empreses que tracten d'una forma adequada la persona de pràctiques. Hi ha empreses que són, doncs, exemplars en aquest

sentit, n'hi ha d'altres que no ho són tant, i per tant, caldria incentivar, primar d'alguna manera, aquelles empreses que curiosament, a vegades, s'està parlant de remodelació de llocs de treball dintre de l'empresa..., persones potser d'una certa edat que potser no tindrien una funció productiva directa poden tenir una funció de tutoria que serveix perfectament per a les funcions que es reclama que hauria de tenir, en aquests moments, l'empresa amb relació als practicants, i jo crec que hi ha molt per avançar en aquest àmbit.

I, finalment, doncs, també el tema una mica de sempre i recurrent: la necessitat de la formació per part del professorat. És evident que una formació professional per més reglada que sigui, hauria d'estar molt amatenent als canvis del món privat, i avui dia, a les empreses, si la tecnologia canvia a una velocitat supersònica, d'alguna manera s'hauria d'avançar en una línia de connectar la didàctica amb la realitat. Lamentablement, això no és fàcil, però també, segurament, hauríem de buscar un tipus de conveni, doncs, entre Administració i empreses per tal que professors de formació professional potser també fessin pràctiques, és a dir, potser també tinguessin una certa, de tant en tant, immersió *in situ* en les noves tecnologies que s'estan implantant; si no, altrament, és molt difícil que la mateixa Administració tingui recursos suficients i capacitat per reciclar d'una forma adequada tot el professorat que ha tret una plaça, s'encalla en aquella plaça i ensenya tota la vida el mateix. Ja sé que això no passa sempre, però, a vegades, passa. Per tant, caldria que aquest Pla preveïés la concertació amb l'empresa privada sense la qual em sembla que tot això serà una mica musica de violins.

En qualsevol cas, amb la bona intenció i amb tota l'estructura central de la Moció, hi estem d'acord i, sobretot, si es desplega en la línia que entenem que s'ha de desplegar, que és una línia agosarada i que, sobretot, tingui present la demanda de l'ocupació real i no la ficícia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tornem avui a debatre i a parlar, en aquesta Moció, sobre la formació professional; en aquest cas, sobre la formació professional reglada. I el que sí que hem de dir des del Grup Parlamentari Popular és que, per nosaltres, com molt bé ha dit el diputat proposant, és un tema cabdal, és un tema clau; igual que el debat d'ahir, el del zero a tres, aquest és un gran debat i és un dels temes pendents; és un dels temes pendents d'aquesta Administració i per aquesta comunitat autònoma, per la catalana..., i, fins i tot, a la formació professional reglada.

El que el diputat proposant recull en aquesta Moció està recollit en el Programa nacional de formació professional –que es va debatre a Espanya, a nivell nacional,

amb participació de totes les comunitats autònomes l'any 98— del 98 al 2002. Aquí teníem uns objectius, totes les comunitats autònomes, per complir en matèria de formació professional, formació professional ocupacional, reglada i contínua, i el senyor diputat proposant els recull en aquesta proposició, i sobre aquest tema hem de fer una reflexió important.

El primer punt, el de la planificació de la formació professional reglada, ocupacional i contínua. Ens estem trobant, com molt bé han dit els diputats que m'han antecedit en l'ús de la paraula, que el sector laboral a Catalunya demana professionals formats i ocupats —23.000 treballadors ha demanat el conseller de Treball—, i molts d'ells necessiten una formació especialitzada, una formació professional que manquen i no tenen. I jo crec, el Grup Parlamentari Popular creu que han de tindre aquesta formació i que és responsabilitat de l'Administració i del Consell Executiu, fer-ho.

La planificació d'aquesta formació s'ha de fer, com molt bé diu el diputat proposant, elaborant un pla general de la formació professional; un pla general que s'ha de fer, com ja he dit, segons el programa de l'any 98, que ja el reconeix, amb participació dels agents socials i econòmics, però també tenint en compte el territori.

Crec que la resposta que la consellera va donar a aquesta interpellació va ser insuficient, és a dir, s'ha de concretar més, s'ha de dir com es farà aquesta planificació territorial, com es faran aquests plans territorials estratègics, com es tindran en compte les comarques, com es tindrà en compte el territori i, sobretot, senyora consellera, com es tindrà en compte la demanda que el sector laboral està demanant darrerament.

El nostre mercat de treball té actualment, amb les dades del primer trimestre de l'any, només tres mil contractes de formació fets a Catalunya, d'un increment de mig milió de contractes que s'han fet a tot Catalunya. Saben vostès el que representa això? Un 0,0%, un 0,0 alt; no ens hem posat a comptar-ho, però, evidentment, és un percentatge minso. I és un tema molt preocupant. El contracte de la formació i el contracte en pràctiques no s'està utilitzant, no s'està utilitzant com hauria d'utilitzar-se: no té eficàcia, no té eficiència i és responsabilitat de tots —i aquí estic d'acord amb el diputat proposant—, de, també, els agents econòmics i socials. Els nostres joves han d'utilitzar aquests contractes, s'han d'inserir en el món laboral, i hem de trobar que la seva formació sigui la més adient per al lloc de treball.

El senyor diputat proposant diu en el segon punt: «crear una agència o institut de les qualificacions». A vegades, quan parlem d'això, molts dels que no són tècnics en la matèria no saben el que vol dir. És un tema molt important, senyors diputats i diputades, què vol dir això? Vol dir que els nostres joves, els nois i noies que rebin aquesta formació de primer o de segon grau o de tercer grau, han de tindre una qualificació, una acreditació que els permeti entrar en el món del treball, que permeti a un empresari, quan contracta un jove, saber quin tipus de formació té i si això està convalidat en el mercat de treball.

Aquest, a més, és un repte que tenim amb la Unió Europea, i, senyor diputat proposant, també ho diu el Pro-

grama nacional de formació professional, diu: «en el marc de la Unió Europea hem de fer unes qualificacions comunes, unes qualificacions convalidables que permetin als nostres treballadors i treballadores entrar a la lliure circulació del mercat que el mercat europeu i la Unió Europea demanen». Per això creiem que aquesta agència, aquest institut de les qualificacions que s'ha de crear a nivell estatal, també demana la creació dels instituts a nivell de comunitat autònoma. Això també és recull en el Programa nacional de formació professional. Per què? Perquè creiem que és bàsic que el territori ens digui quines són les demandes, quines són les especialitats i quines són les famílies formatives que el mercat laboral està demanant.

La segona part de la seva proposició, de la seva Moció, senyor diputat, va dirigida als programes de garantia social, als contractes de formació, als contractes en pràctiques i a la formació del professorat; segona part, importantíssima, del tema de la formació professional i, en aquest cas, de la formació professional reglada.

Molts dels diputats i diputades aquí presents quan parlem de garantia social ens hem de recordar, hem de pensar que estem parlant de joves, de nois i noies que han tingut fracàs escolar. Què significa això? Que aquest fracàs escolar els estarà donant..., els estarà duent a terme..., a una exclusió del mercat de treball. Hem de fer tot el possible perquè aquests programes de garantia social tinguin l'eficàcia que demana el mercat laboral, és a dir, que aquests nois i noies no es quedin fora del mercat de treball sinó que si s'ha demostrat que no són bons estudiants que puguin, almenys, tindre una formació professional especialitzada i que permeti entrar al lloc de treball.

Aquí, crec que el Consell Executiu hauria de fer un esforç important, com vostè ha dit, senyor diputat proposant. Ha demanat, vostè, que augmenti el programa de garantia social; hi estem d'acord, el Grup Parlamentari Popular, i li diríem —gairebé més agosarats— no que augmenti l'oferta de garantia social, que ens sembla correcte, sinó que, a més, es faci dins de l'àmbit educatiu, com la seva proposta demanava, que permeti als nois i noies que tenen aquest fracàs escolar integrar-se i mantenir-se en el seu entorn educatiu, amb els seus companys i companyes, i que es facin línies d'integració d'aquests programes de garantia social. Això crec que és responsabilitat de la conselleria d'Educació i que caldria posar fil a l'agulla en aquest sentit.

Els contractes de formació i els contractes en pràctiques. N'hem parlat molt i li hem de dir que, des del Govern de l'Estat, s'ha fet la gran reforma de formació professional, tot i que és un dels reptes pendents, però el contracte de formació està actualitzat i s'ha d'actualitzar aquí a Catalunya. I el diputat proposant ha fet esment de dues notes importantíssimes: la qualitat de la formació que es dona amb aquests contractes i la seguretat. La seguretat en el treball d'aquestes joves que tenen aquest contracte de formació és molt important. Pensin que, la formació, l'estan adquirint amb aquests mòduls, amb aquest contracte, i llavors han d'estar el suficientment preparats per no tenir o no poder sofrir un accident de treball; és a dir, que la seva seguretat labo-

ral és un dels mòduls importants en aquest contracte de formació, en aquest contracte en pràctiques.

I un altre dels grans reptes que encara tenim pendents: la formació en pràctiques en centres de treball. A mi m'agradaria saber les estades en centres de treball. Ja ho sé, que n'hi han –ja sé que n'hi han–, però s'han d'augmentar i s'han d'augmentar considerablement. Ens hem d'acostumar, el nostre empresariat, les nostres petites i mitjanes empreses, que aquests joves, aquestes noies i nois que fan aquestes contractes, realitzin els mòduls de les estades en centres de treball. Sé que hi estan, però hi han d'estar més –hi han d'estar més–, i crec que és un dels temes que ens queda per treballar i és un dels temes que, a la transaccional que s'ha fet en aquesta Moció, el Grup Parlamentari Popular, evidentment, hi donarà suport.

I, per finalitzar, parlem de la formació del professorat; un professorat que ha de tindre, evidentment en el marc del conveni i en el marc de la negociació amb els agents econòmics i socials, aquesta negociació d'aquest conveni.

És per tot això que el Grup Parlamentari Popular donarà suport a aquesta Moció i, a més, reconeix el treball que tots els grups parlamentaris hem dut a terme per arribar a una transacció de molts dels punts d'aquesta Moció que permeti que es pugui aprovar per unanimitat, aquesta resolució de formació professional avui aquí.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, d'entrada, dir que el nostre Grup donarem suport a la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya - Verds i també donarem suport al que els companys d'Iniciativa per Catalunya - Verds acceptin de les esmenes que ha presentat el Grup de la majoria.

Hauríem de no caure en la temptació, quan parlem d'educació i parlem de formació ocupacional, de dir: és molt important –que ho és–, i carregar totes les tintes en aquest aspecte concret de l'educació. El que és important, senyores diputades, senyors diputats, és l'educació –l'educació. I l'educació és tot un procés, i en aquest sentit permeti'm que els digui que, si bé avui hi ha hagut esmenes del Grup de la majoria que segurament seran acceptades, em queda un mal gust de boca i un cert sentiment de frustració que ahir, en el debat que hi va haver, no s'acceptés res del que va proposar, del que vam proposar els grups de l'oposició; perquè està clar: si avui sí que diem coses encertades, s'ha de suposar, com a mínim, que ahir també en dèiem, i ahir en el guió no tocava acceptar-les.

I l'educació no és un problema de veure qui és més guapo o més lleig, de qui parla millor o qui parla pitjor.

Jo els he de confessar que avui no em preocupa si faig un bon discurs o no faig un bon discurs des del punt de vista parlamentari, em preocupa baixar d'aquesta tribuna en pau amb mi mateix, perquè sóc pedagog, sóc ensenyant i sé la importància del tema que estem tractant avui. Per tant, amb aquest sentit és amb el que vinc jo a parlar en nom del meu Grup.

En la formació professional ens trobem amb una sèrie d'elements que conflueixen, i conflueixen, també, i els resoldrem millor, si abans tot el procés ha estat ben fet –i amb això no dic que no estigui ben fet. Quan jo estudiava pedagogia a la universitat donaven cinquanta mil definicions del que era ensenyar, i algunes, la veritat, és que d'una certa capacitat per entendre-les, perquè hi ha gent molt embolicada a tots els estaments del món educatiu universitari, però n'hi havia una que deia: «Ensenyar és instruir, formar i despertar aptituds individuals.» Si som capaços que arribi, la gent, a aquesta edat havent fet això, el procés de formació professional també serà més fàcil, i això no és excusa perquè, a qui li toca governar, a qui li toca prendre decisions, faci tot el que s'ha de fer en aquest sentit.

Ha estat oportuna, la interpellació, i la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Verds, perquè ha posat sobre la taula elements que s'havien de, com a mínim, reflexionar, s'havien de parlar i s'havia de fer un pas endavant. I en aquest sentit, és veritat que la formació professional necessita una bona organització, necessita un mapa, necessita ofertes adequades a la demanda, necessita treure bons titulats i ben qualificats, necessita un professorat que es recicli permanentment, necessita que s'atengui al màxim..., i no dic que no s'atengui, però grinyolen coses en el tema de la garantia social, grinyolen coses en el sentit que la garantia social és un ensenyament no reglat –tenen diferents ofertes i en les estadístiques veiem que són més acceptades algunes ofertes com l'escola de treball, per exemple, que no pas altres tipus d'ofertes.

I, senyores diputades i senyors diputats, aquí, amb la garantia social, hi ha un problema que és que l'alumne que fracassa a l'ESO fracassa no per falta de qualitats individuals o qualitats intel·lectuals, fracassa per una sèrie de factors que l'han portat a aquest fracàs –problemes familiars, mal ambient, incapacitat per estudiar, problemes econòmics, atur–, i tot això afecta, bàsicament, una classe, bàsicament, un tipus de població. Llavors, què els diem, a aquesta gent? Els diem: «t'ofereix tal cosa, tal altra, tal altra, però espavila't, i, si no ho tens en el mateix lloc, agafa l'autobús i vés-hi». Una persona que ja estava desmotivada per anar a l'ensenyament reglat, si a sobre ha de posar incentius de la seva part per acabar de fer la garantia social, no ho acaba fent tan bé com seria de desitjar.

Per altra banda, no confonguem, que a vegades diem: escoles de formació professional; una cosa és formar per al treball –que ja està bé– i una altra cosa és formar aquests alumnes perquè puguin tornar a reinserir-se en el procés d'estudis d'ensenyaments reglats, i això, a vegades, no es contempla prou bé. Per tant, creiem que, en aquest tema, haurien d'haver-hi incentius, incentius perquè no hi hagués més dispersió i més absentisme en el tema de la garantia social.

Un altre aspecte, que no el toca la Moció perquè no l'ha de tocar, és que hi ha d'haver una bona orientació de cara a l'educació i una bona orientació per accedir –perquè la gent estigui motivada per anar als estudis de formació professional– als contractes amb les empreses, al treball amb les empreses. Nosaltres, tots, sabem que si la formació professional no té un lligam real –real– amb les empreses, va coixa d'una pota, i, per tant, això s'ha d'incentivar, s'ha de regular, com deia la diputada que m'ha precedit, aquí hi ha encara camí a córrer.

Pel que fa al Govern, jo penso que hauria de prendre nota de moltes coses de les que es diuen aquí, però, sobretot, una part dels estudis tan importants i de tanta importància per al país com és la formació professional hauria d'haver tingut –i ara ens diuen que la tindrà, però l'hauria d'haver tingut, ja– una atenció més preferent. La direcció general de la formació professional ara la faran –i, senyora consellera, vostè no hi era, per tant, no va per vostè–, però ja hi havia d'haver estat, perquè quan dónes importància, quan realment dónes importància a uns estudis, quan saps que tenen una especificitat organitzativa, has de tenir una direcció general com a mínim, perquè, si no, això és un marasme i ningú acaba d'aclarir-se mai.

Per tant, senyores i senyors diputats, jo només vull acabar dient que en l'esmena de Convergència al punt 5, que diu: «publicar abans de començar el curs 2001...»; sí que els vull dir –i vostès ho saben– que el Consell Escolar de Catalunya ja té dictaminat, des del maig de l'any passat, té dictaminat aquest document, per tant, ja podrien haver avançat temps i amb això han perdut uns mesos preciosos.

De totes maneres, sí que vull dir que –i per acabar–: agrair a Iniciativa per Catalunya - Verds aquesta Moció –ha estat una moció oportuna, ja ho he dit abans–; estar mitjanament satisfet que des de la majoria s'hagi esmenat i s'hagi atès el document, encara que quan s'esmena sempre se sap que es rebaixa, però almenys s'ha atès el document i no ha passat el que va passar ahir, i desitjar a tots plegats –a tots plegats– (*algú diu: «Bon Nadal!»*) que aquestes esmenes –no, bon Nadal no–, que aquestes esmenes i aquests compromisos es compleixin i que no hàgim de tornar aquí d'aquí a un temps dient: «escolti, allò que vostès varen dir, no ho han complert»; en tot cas, senyora consellera, no seria la primera vegada i, malauradament, segur que no serà l'última.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'illustre diputat senyor Joan Boada per pronunciar-se sobre les esmenes, per cinc minuts...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, el senyor Martí Sans tenia raó quan feia referència que el caire és molt diferent, d'aquesta Moció, que no la que vàrem presentar ahir; no sé si és per motius partidistes –jo crec que és per motius partidistes– que es varen posar al davant

dels motius de país que potser feien falta ahir per tal de tirar endavant el tema de l'educació infantil.

Però, en tot cas, centrem-nos en les propostes. Majoritàriament, nosaltres acceptarem les esmenes del Grup de Convergència i Unió, sobretot després d'haver retirat l'esmena número 1 i l'esmena número 7, i amb el senyor Farguella hem intentat fer –amb un esforç important sobretot també per part seva– tot un seguit de transaccions que, cosa rara, no modifiquen excessivament i substancialment la Moció presentada per nosaltres –la cosa rara ho deia per les esmenes de Convergència, no per la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Verds–, sobretot perquè els elements clau que nosaltres plantejàvem és que es comencés a actuar ja en tot un seguit de qüestions, i sempre anàvem posant el curs 2000-2001 com un d'actuació immediata.

I aquesta temporalització s'ha mantingut –jo crec que és un element important–; vol dir que per al curs 2000-2001 hi haurà un pla general de la formació professional, vol dir que aquest curs també hi haurà una revisió del mapa escolar i després hi haurà una revisió bianual. Important: aquest mapa escolar es farà amb els agents econòmics, socials i els ens locals de cada territori, per allò del reequilibri territorial. El curs 2000-2001 hi haurà un decret que regularà els IES i els CEP; hi haurà una ordre que reguli les pràctiques dels alumnes a les empreses, una actualització d'aquesta ordre; hi haurà un pla de formació específic; hi haurà –això ja no és qüestió nostra– un acord de plantilles –esperem, senyora consellera– amb els sindicats, i per evitar una mica el que podria passar al començament de curs: que hi hagués una certa mobilització, sobretot pel descontentament de sectors de professorat de la formació professional en aquest sentit.

I acceptàriem tal qual l'esmena número 4, de Convergència i Unió, perquè, evidentment, no modifica substancialment el que nosaltres proposàvem. D'aquesta manera, em sembla que amb aquesta proposta fem un pas endavant, com deia el senyor Martí Sans que s'havia de fer, en tots aquests aspectes de la formació professional, però, sobretot, no oblidin –i amb això acabo– una qüestió: per ara, això és lletra; per ara, això només és música, senyora consellera. Estarem amatents i farem un control exhaustiu, continuat, que aquestes propostes que avui s'aprovin amb la Moció, que en aquest cas és conjunta, es portin a terme durant la temporalització que nosaltres hem plantejat. Si no fos així, evidentment, la nostra obligació seria denunciar l'incompliment per part del Govern de la Generalitat d'aquestes propostes que avui, d'una manera solemne, perquè és solemne tot el que aprovem en aquest Parlament..., no es portessin a terme.

Per això no significa, això, cap xec en blanc, ni de bon tros; mai ho és, el que s'aprova aquí en aquest Parlament, sinó que actuarem, nosaltres, amb un control –aquesta és la nostra funció, de control– estricte que es compleixin aquests acords. Si és així, podrem anar avançant, i segur que, si és així, avançarem en un element clau d'aquest país com és la formació professional i, sobretot, una bona formació professional, no només la reglada, sinó també l'ocupacional, sinó també la contínua.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I ara sotmetrem a votació el text de la Moció, que incorpora les transaccionals als punts 3, 4, 6 i 7, i que incorpora, també, l'esmena número 4, que fa referència al punt número 5, de Convergència i Unió. És així mateix.

Comença la votació.

Aquesta Moció, amb les esmenes incorporades, ha sigut votada favorablement per la totalitat dels assistents, amb 130 vots.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, la vicepresidenta segona, la secretària primera i els secretaris tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat pública, especialment pel que fa a l'exposició als raigs ultraviolats (tram. 302-00041/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat pública, especialment pel que fa a l'exposició als raigs ultraviolats, presentada per la il·lustre diputada senyora Caterina Mieras, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

La Sra. Mieras i Barceló

Bona tarda, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'objecte i propòsit de la meua interpellació ha estat posar en relleu un problema de salut pública, que està relacionat amb l'exposició inadequada i excessiva al sol i amb la pràctica social del bronzejat artificial: els raigs UVA; un problema que és molt important, tant pel nombre de persones potencialment afectades com per la naturalesa i gravetat de les alteracions de la salut que ja s'estan generant i que se seguiran produint. Alteracions que, per l'efecte acumulatiu de les radiacions solars i el consegüent envelliment prematur de la pell de la població, aniran a més en els propers anys.

Per tant, si no volem que les necessitats assistencials ens desbordin, si volem treballar per la salut de la població, si volem evitar llistes d'espera, si volem estal-

viar diners, si volem fer tot això, cal fer prevenció de manera seriosa, sistemàtica i urgent. I és en aquest sentit que van tots els punts inclosos en la Moció que avui porta el meu Grup a l'aprovació d'aquest Ple.

Proposem, per tant, i en primer lloc, fer polítiques d'educació sanitària per informar la població sobre els riscos inherents a l'excessiva exposició al sol, que en un país meridional com el nostre són especialment acusats; educació adreçada als adults mitjançant campanyes informatives periòdicament i regularment planificades a través dels mitjans de comunicació.

Comencin, per exemple, a donar informació meteorològica sobre la intensitat dels raigs UVA, com s'està fent ja, des de fa uns anys, arreu d'Europa. Facin-me cas: comencin –ja estem al juny, ja tenim molta gent cremada, encara hi són a temps–, comencin, comencin aquest cap de setmana. I no em parlin que no cal, que ja fan fulletons i pòsters –poca gent els llegeix. No sé si són paper fumats –com va dir l'honorable conseller– o paper mullats. Però, en qualsevol cas, el que segur que són és paper emmagatzemat. I, si volen comprovar-ho, passin per algun centre d'atenció primària i veuran on estan els fulletons de l'última epidèmia de la grip –per citar un exemple. I és per això que insistim en els mitjans audiovisuals.

Proposem, també, un treball específicament adreçat a la comunitat educativa; un treball especialment important, aquest, perquè la infància i l'adolescència és una època crítica en què el sol resulta més perillós per a la salut, i perquè els hàbits i la cultura adquirida en aquests moments són un valor permanent.

D'altra banda, proposem una política adequada amb relació a la pràctica social –cada vegada més estesa– del bronzejat artificial per raons estètiques. En aquest sentit, l'actuació dels poders públics, del Govern de la Generalitat, en el nostre cas, ha d'abastar diferents registres a la vegada per poder exercir una acció eficaç i eficient. Cal establir el control necessari per assegurar-se que els aparells de bronzejat artificial compleixen els requisits establerts per la norma de la Comissió Electrònica Internacional que, entre d'altres coses, regula les formes d'instal·lació, indica quins aparells es poden vendre, i quins es reserven exclusivament a l'ús mèdic, etcètera.

I cal, també, una normativa específica que reguli la venda als particulars d'aquests tipus d'aparells, i la inspecció periòdica i obligatòria del seu estat, ja que –com no és difícil de comprendre– amb el seu ús els aparells poden patir desajustos i convertir-se en perillosos per a la salut. També cal assegurar-se que els centres d'estètica, els gimnasos, solàriums i altres establiments que ofereixen serveis de bronzejat artificial compten amb un personal amb la preparació adequada per manipular aquests aparells, i els criteris tècnics suficients com per no posar en perill la salut dels seus clients.

Paral·lelament a aquestes mesures, cal intensificar els programes del Pla de salut destinats a la prevenció i a la detecció precoç dels tumors cutanis, i estendre a tot Catalunya un registre de tumors per tal de facilitar una avaluació continuada de l'eficàcia d'aquests programes de prevenció.

Vull insistir en el fet que estem davant d'un problema de salut pública molt seriós que el Govern de la Generalitat no pot seguir ignorant per més temps. Les mesures i actuacions, a les quals acabo de referir-me, requerran coordinació entre els departaments de Sanitat, Indústria, Ensenyament i Medi Ambient; exigiran la participació i el diàleg amb els professionals sanitaris i amb els industrials del sector, i necessitaran recursos econòmics. Però, en tot cas, cap d'aquestes necessitats presenta unes dimensions exagerades o inassolibles. I, en canvi, la seva rendibilitat –sobretot en termes de salut, però també en termes econòmics– ens porta a no dubtar sobre la seva necessitat i el seu interès. És la vella dita que prevenir és sempre millor que curar.

Per això, demano a la cambra el vot favorable a la Moció. I no em val, per no fer-ho, l'argument que l'Estat ja té una llei a punt. I no em val perquè no està aprovada encara; no em val perquè es refereix tan sols als UVA, s'oblida del sol, i, sobretot, no em val perquè estem aquí per exercir la nostra sobirania.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Han presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Popular. Per Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, com bé s'ha dit, té la voluntat d'evitar les conseqüències que els raigs ultraviolats tenen sobre la salut pública.

Aquesta moció presenta set punts, però els podríem englobar, bàsicament, en tres, en tres àrees molt determinades i diferenciades. La primera, seria la que regula la venda i utilització dels aparells bronzejadors mitjançant raigs ultraviolats, i, això, es fa mitjançant tres punts, en els quals, per una banda, es demana impulsar –que el Govern de la Generalitat impulsi– el Reial decret que regula la venda i la utilització dels aparells bronzejants, i, en la mateixa Moció, es reconeix que aquesta és una competència que entra en el marc estatal.

Per una altra banda, per més que es reclama això, i s'accepta –i és la mateixa Moció que diu que la competència és estatal–, es demana que el Consell Executiu faci una normativa legal que reguli la venda –una altra vegada– i la posada a disposició del públic dels aparells bronzejants, i d'inspecció. Per tant, hi ha una contradicció en la mateixa Moció.

En el punt setè es demana la regulació de la formació ocupacional, i aquest és un tema que també ha de venir regulat pel Reial decret que està fet en aquests moments pel Govern central.

El segon punt parla de la informació a la ciutadania dels efectes dels raigs ultraviolats i dels efectes secundaris i perills d'una inadequada exposició a aquests mateixos raigs. Es demana, per una banda, campanyes publicità-

ries en el que és la Corporació de Ràdio i Televisió de Catalunya; per una altra, la intensificació de programes específics contemplats en el Pla de salut, i, per una altra, programes d'educació en la salut.

Hi ha un altre àmbit, que és el que parla de registres de tumors cutanis –es parla, exclusivament, de registres de tumors cutanis– a Catalunya. Bé, nosaltres hem de dir que estem d'acord amb la filosofia del primer bloc –diríem–, però no creiem que sigui encertat el que es demana. Estem d'acord amb la filosofia del segon grup i, en aquest cas, sí que considerem que hi ha més encert en la sollicitud concreta i no estem d'acord amb el que representa aquest tercer punt.

I, ara, passarem a explicar-los el motiu de tot això. Per una banda, com els deia, demanar que el Govern faci les gestions adients davant del Govern de l'Estat per tal d'impulsar l'aprovació del Reial decret pel qual es regula la venda i utilització d'aparells de bronzejat mitjançant raigs ultraviolats, en el marc –hi insisteixo– de les competències estatals; per una banda, hi ha aquest reconeixement que això que demanen és una competència estatal.

Per una altra banda, vostès saben –i ho saben tan bé com nosaltres– que s'ha elaborat i que, com no pot ser d'una altra manera, qui ho ha elaborat és l'Institut Nacional de Consum. Aquest ha informat, per la seva banda, la Comissió Europea –tal com està regulat– i aquesta ha fet les seves observacions, i també hi ha hagut algun altre Estat, com és el cas d'Itàlia, Holanda i Alemanya, que han fet algunes observacions. A partir d'aquestes observacions és quan hi ha d'haver el redactat final d'aquest Reial decret.

La Generalitat, en tot això, què ha fet? Doncs, el que va explicar el conseller Rius i el que li pertoca, que és fer arribar a l'Institut Nacional de Consum quines són les consideracions i observacions oportunes relatives al contingut del Reial decret. Però, tal com diuen vostès en el mateix text, aquesta és una competència estatal, una regulació de competència estatal, en la qual el Govern de la Generalitat ha de fer el que ja ha fet, que és les estimacions oportunes.

És per aquest mateix motiu que, quan vostès demanen, en un altre punt de la Moció, que es reguli aquesta venda –que accepten que és una competència de l'Estat–, que la reguli la Generalitat, vostès han de veure, doncs, que això és contradictori i, per tant, en aquest sentit, no ho podem acceptar. Hi insisteixo: si ho regula l'Estat perquè és una competència de l'Estat, no pot regular-ho la Generalitat. No hem d'oblidar que la regulació que demanen estaria motivada per raons de sanitat pública i de seguretat de les persones sobre les quals la Generalitat de Catalunya no disposa de competències exclusives, i, d'acord amb l'article 149 de la Unió Europea, és l'Estat qui té aquestes competències exclusives sobre les bases de coordinació general de l'Estat.

En aquest sentit, no els vull llegir els dictàmens..., les sentències que tinc del Tribunal Constitucional, però el Tribunal Constitucional, precisament, ha sigut molt clar en aquesta matèria. No dubtin que ens agradaria regular-ho, ens agradaria regular-ho perquè això voldria dir que som un país més, un país normal, però aquesta

normalitat desitjada, en aquests moments, no hi és. Aquesta és una competència de l'Estat i aquesta, per tant, doncs, per seguir la legislació vigent, l'hem de respectar.

Hi ha un segon àmbit; un segon àmbit, que és el que respon a la informació a les persones. I aquí hi ha, bàsicament, doncs –com bé ha explicat la senyora Mieras–, tres àmbits diferents: un, el que fa referència a les campanyes que reclamen a la Corporació de Ràdio i Televisió. Bé, al respecte, els hem de dir que la comunitat científica dubta de la..., no recomana l'extensió d'aquestes campanyes a totes les patologies, i aquesta és la línia que va acordar el grup d'experts de la Unió Internacional de Promoció de la Salut i Educació Sanitària. Per tant, en aquesta sentit, hi ha, doncs, els tècnics que treballen en la matèria que recomanen això. Per contra, hi ha actuacions basades en el consell educatiu integrat a la pràctica assistencial o farmacèutica que poden resultar més útils a la població de risc. A tal efecte, la difusió d'informació escrita com a suport indirecte d'educació sanitària en forma de tríptics o opuscles resulta més eficaç; nosaltres creiem, sincerament, que això és així.

Seguint aquestes directrius, el Departament de Sanitat i Seguretat Social ve duent a terme un seguit de campanyes –com ja va explicar el conseller Rius en la interpellació– i va explicar que, l'any 99, per exemple, s'havien editat 300.000 tríptics per tal d'explicar quines són les mesures de protecció solar per a nens i nenes, 50.000 targetons en els quals s'explica quin és el codi europeu contra el càncer, etcètera; no els ho vull explicar perquè insisteixo que el conseller Rius ho va explicar a bastament en la interpellació.

Per tant, informació sí, molta, però, bàsicament, en els canals que els experts mateixos recomanen, i aquesta és la pràctica assistencial i la farmacèutica. Per tant, en l'àmbit de la salut és aquí on hi ha l'aprofundiment i és aquí on tenim un 100% de coincidències amb el que proposa el Grup socialista. Això no vol dir, de cap manera, que rebutgem al 100% el que puguin ser, doncs, recomanacions que es puguin donar per ràdio i televisió, i, de fet, vostès coneixen programes que es fan per ràdio, doncs, en els quals ja..., estan impulsats pel Departament i es parlen dels problemes cutanis, i, per tant, en aquest sentit, com vostè ha dit, dintre de no res –de dies–, el Departament de Medi Ambient posa en marxa equips de mesures de radiació d'ultraviolats i aquestes radiacions es donaran a conèixer, es farà conèixer quina és la protecció adequada que cal tenir i, per tant, en aquest sentit, hi haurà una sensibilització de la població.

Respecte a prendre les mesures necessàries per tal d'incorporar, obligatòriament, dins els programes d'educació per a la salut, informació respecte a l'exposició als raigs ultraviolats, hem de dir que, per part del Govern –i així nosaltres també ho recolzem–, la responsabilitat és més de la família que de les escoles, i la via és més útil, la de la família, que no pas la de les escoles. I, per tant, en aquest sentit, cal insistir en els programes d'educació sanitària a través del pediatre, del pediatre que donarà els consells a la família i que explicarà quines són les proteccions solars que cal tenir en compte.

Per tant, creiem que aquesta és la via més útil i efectiva, i és, precisament, a través dels pediatres que s'arriba a les famílies i que es busca la màxima efectivitat.

Respecte al punt quatre, que és el tema d'estendre els registres, els registres de tumors cutanis a tot Catalunya, els hem de dir que, a nivell mundial, no existeixen registres poblacionals monogràfics de tumors cutanis, fins allà on coneixem nosaltres, fins allà on nosaltres hem pogut escoltar. Per tant, en aquest sentit, sí que creiem que cal estendre..., i en aquest sentit està treballant, el Govern de la Generalitat, a estendre els registres de tumors –però tumors en general– que existeixen a Girona i a Tarragona, a Lleida i a Barcelona, però això..., aquesta no és una qüestió que es pugui fer en dos dies, és una qüestió que requereix temps; existeixen els precedents –hi insisteixo– de Tarragona i Girona que ens donen l'experiència...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Borràs i Solé

Sí, si em permet, molt breument, acabaré d'exposar això. Insisteixo que l'experiència que hi ha, doncs, permetrà fer un registre general a tot Catalunya, que aquest registre no es pot basar, únicament i exclusivament, en els tumors cutanis, i, per tant, no dubtin que el Govern de la Generalitat és en aquesta línia que treballarà, i el que no es pot fer és ignorar la feina feta pel Govern en aquest àmbit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bronzejar-se al sol d'una làmpada de raigs ultraviolats s'ha convertit en un hàbit per a més del 20% dels catalans entre vint i cinquanta anys. Són moltes les informacions que parlen dels riscos que suposa l'exposició al sol artificial per a la pell, tal com han exposat els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula. Vull destacar que l'exposició excessiva a les fonts artificials de radiacions UVA ha estat establerta com un factor de risc per al càncer de pell. Les radiacions ultraviolades, també, poden produir alteracions del sistema immunitari i ser causa d'envelliment prematur per a la pell. Així, doncs, està comprovat que les persones que utilitzen bronzejat artificial amb raigs UVA reben el doble d'irradiació que aquells que s'exposen a la llum solar a una hora del migdia.

No hem d'oblidar, però, que la Llei 14/86, de 25 d'abril, general de la sanitat, i la Llei 24/84, de 19 de juliol, general de la defensa dels consumidors, obliga les administracions competents a adoptar en l'àmbit de les seves competències determinades mesures amb la finalitat d'evitar risc per a la salut i seguretat dels con-

sumidors i usuaris davant de determinats béns, productes i serveis quan aquests, per si mateixos o per absència de regulació o control, puguin generar conseqüències negatives, sobretot quan, per les característiques concretes d'aquests aparells, es fa necessària l'exigència d'uns requisits addicionals per preservar els drets a la salut i la seguretat establerts en les esmentades lleis i que preceptuen els articles 43 i 51 de la Constitució.

No m'estendré a fer una explicació tècnica sobre aquest tema, que ja ha estat, per altra banda, àmpliament exposada pel Grup proponent, però el que sí que vull fer palès és que el Grup Popular considera que estem parlant d'un greu problema per a la salut pública, i va ser per aquest motiu que el diputat del nostre Grup senyor Daniel Sirera va presentar una proposició no de llei, que va ser aprovada amb Resolució 688/5, que instava el Govern de la Generalitat a establir els mecanismes necessaris per garantir l'ús segur dels aparells de raigs ultraviolats i perquè els centres que disposin de bronzejat artificial donin la informació i els consells d'utilització de les làmpades d'aquests raigs als seus usuaris, i vetlli perquè els centres que ofereixen serveis de sol artificial portin a terme revisions dels aparells i segueixen les recomanacions dels fabricants.

Des de l'aprovació de l'esmentada resolució, el Govern ha aprovat tres instruccions que ja varen ser exposades pel conseller en la seva intervenció, però el que falta ara és garantir que aquests centres compleixin la normativa vigent i, en aquest sentit, el Grup Popular ha presentat una esmena per tal que el Consell Executiu porti a terme inspeccions per garantir el compliment d'aquesta normativa. Considerem que és en aquest àmbit on s'ha d'incidir per tal d'evitar riscos a l'hora de prendre el sol artificial.

El Grup Popular ha presentat dues esmenes més: una que demana la supressió del punt 1 i una altra que demana la supressió del punt 7 de la Moció, perquè entenem que afecten competències del Govern de l'Estat. I, en aquest sentit, vull recordar que, pel que fa a les bases i coordinació general de la sanitat, que és competència contemplada a l'article 149.1.16 de la Constitució, s'ha desenvolupat en base al que estableix la Llei general de la sanitat i en defensa dels consumidors, i, en aquest sentit, el Govern central ja ha elaborat el projecte de decret per establir la norma bàsica, que ja està pràcticament clos, per tal de regular la venda i la utilització d'aparells de bronzejat mitjançant raigs ultraviolats, tot establint les prescripcions amb l'objecte d'impedir que es produeixin situacions de risc davant d'una utilització arbitrària o un ús inadequat d'aquests aparells.

Per tant, no cal instar el Govern que aprovi aquest Decret, perquè ja ho està fent, ja està adoptant totes les mesures que li corresponen. Ha aprovat l'avantprojecte i actualment està seguint la tramitació corresponent d'acord amb el procediment d'informació en matèria de normes i reglaments tècnics que estableix la Directiva 98/48 de la Unió Europea.

El que hem de dir..., fer és centrar-nos en les competències de la Generalitat, que correspon, com han dit abans, a diferents departaments. I, en aquest sentit, vull

recordar que és responsabilitat seva assegurar que aquests tipus de centres donin tota la informació necessària als usuaris i, també, vetllin perquè es facin les revisions que els fabricants fixen.

Pel que fa als punts 3 i 5 de la Moció, el nostre Grup considera que és en els programes dels plans de salut on s'han d'establir totes les mesures per a la prevenció i detecció precoç d'aquests tumors. I, en aquest sentit, hi votarem a favor, si s'accepta l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió.

No donarem suport al punt 2, ja que considerem que les campanyes no són efectives perquè ha de ser amb el consell educatiu que en la pràctica i en l'assistència portada a terme pels professionals i farmacèutics s'han d'adoptar i s'han de recomanar els consells útils. Tot i això, han exposat, el Grup de Convergència i Unió, que el Govern de la Generalitat està portant a terme campanyes d'estiu a través de fulletons per tal de donar una bona informació sobre tots aquests tipus.

Pel que fa al registre de tumors cutanis, nosaltres considerem que s'ha de fer a través dels registres existents, que recullen les dades d'aquest tipus de tumors amb un desglossament per a cada tipus de tumor.

És per aquest motiu que votarem a favor d'aquest punt si s'accepta l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyors president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició, i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt breument per a fixar la posició del nostre Grup.

Dir tan sols que ens ha semblat molt oportuna la presentació d'aquesta interpellació, i estem d'acord amb les mesures que proposa la il·lustre diputada senyora Mieras. I, per tant, ja estic dient que nosaltres votarem a favor del que aquí es proposa.

Ens sembla especialment oportú, perquè aquest és un tema que és evident que no hi ha prou sensibilitat amb relació a la importància que té i els perjudicis que una exposició incorrecta als raigs ultraviolats suposa per a la salut de les persones, i, més en concret, per al risc de contraure determinats tipus de malalties, sobretot relacionades amb el càncer de pell.

Lògicament, en aquest sentit, a part que totes les mesures que aquí es proposen són importants, entenem que especialment les campanyes d'informació són bàsiques, tant les que fan referència al paper que poden fer els mitjans de comunicació com aquelles que es poden fer en els centres escolars, perquè aquí es tracta de donar informació sobre els problemes que pot implicar aquesta exposició incontrolada, doncs, o no controlada respecte als raigs ultraviolats, i això vol dir lluitar contra les modes i lluitar contra la creença de la benignitat

del sol com a subministrador també de vida, de benestar, etcètera; i, clar, no tot és d'aquesta manera.

Per tant, nosaltres votarem que sí a aquesta Moció. També hi votarem afirmativament si s'accepta l'esmena de Convergència i Unió referida al punt número 4, i aquí expressar, en tot cas, la sorpresa i, també, preocupació del nostre Grup quan hem pogut comprovar que pel que fa referència als registres poblacionals de càncer aquests es compten i es tenen, en aquests moments, per a Girona i Tarragona, però sembla ser que no hi són per a Barcelona i Lleida, cosa que –hi insisteixo– és preocupant.

També ens sembla correcta l'esmena presentada pel Grup Popular al punt 6, que també votaríem afirmativament.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Molt breument, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, per anunciar el vot favorable a aquesta Moció sobre els aparells de bronzejat artificial que utilitzen els raigs ultraviolats, per l'acord del nostre Grup amb el plantejament exposat pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi en el transcurs de la interpellació, i per la forma que ha pres aquesta Moció, acord que també expressarem si el grup proposant accepta les esmenes presentades.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Quant a les esmenes de Convergència i Unió, l'esmena del punt 4, que diu: «Continuar l'anàlisi de la incidència dels tumors cutanis...», aquesta esmena, l'aprovaré, tot i que, com ja ha dit molt bé la diputada del Grup d'Iniciativa, jo –a part de tot– no parlo d'un registre específic de tumors cutanis, sinó que el que em sorpren enormement –i això es té a tot arreu i és una vergonya que no es tingui– és un registre poblacional de tumors. És molt trist que no tinguem, encara, un registre de càncer ni de Barcelona ni de Lleida, que solament el tinguem de Girona i Tarragona. Però, així i tot, com que val més alguna cosa que re, doncs, acceptarem aquesta esmena. *(Remor de veus.)*

El president

Perdó, senyora diputada, quina és la...

La Sra. Mieras i Barceló

L'esmena 5...

El president

L'esmena que accepta, digui'm quina és?

La Sra. Mieras i Barceló

La número 4.

El president

La número 4. Molt bé.

La Sra. Mieras i Barceló

O sigui, és una modificació, perquè nosaltres posem «estendre a tot Catalunya», i tot i que ens sembla molt important...

El president

Vol dir la número 1, l'esmena número 1 de l'apartat 4.

La Sra. Mieras i Barceló

L'esmena número 1, que es refereix a l'apartat 4.

El president

Aquesta, l'accepta.

La Sra. Mieras i Barceló

Sí.

El president

Molt bé.

La Sra. Mieras i Barceló

Sí. La número 5 no l'acceptem perquè nosaltres creiem que la comunitat educativa té un paper molt important en la formació dels nans i dels adolescents. I, per tant, no creiem que siguin suficients els programes de salut, dels plans de salut, que, ja ens va bé, però no els creiem suficients. Per tant, aquesta, no l'acceptem.

Quant a les esmenes presentades pel Grup Popular, tant l'esmena número 1 com l'esmena número 3, que són de supressió, ja he dit que no les acceptàvem, perquè l'Estat no té la Llei feta, no està aprovada, perquè, encara que estigui aprovada, tan sols parla dels raigs UVA. I, sobretot, no em val perquè estem aquí per exercir la nostra sobirania i nosaltres tenim competències en Sanitat per poder-ho fer, per ser pioners dintre de l'Estat espanyol, i, per tant, no retirem aquests punts.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

I mai, mai..., i vull recordar en aquesta cambra que, curiosament, el Grup de Convergència i Unió ha citat les competències de l'Estat, penso, divuit vegades –molt curiós, m'ha cridat l'atenció.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

I, finalment, l'esmena número 2 del Grup Popular, que és l'esmena que diu: «D'acord...», jo retiraria el nostre punt i acceptaria aquesta esmena. *(Remor de veus.)* Perquè, tot i que nosaltres creiem que és insuficient, també pensem que l'obligatorietat de la inspecció és un primer pas perquè el Departament de Sanitat s'adoni de totes les deficiències que hi ha en aquest punt, i llavors comencem, i més val començar que no fer re.

Gràcies, senyor president.

(Remor de veus i aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Senyora diputada, suscita les passions de molts diputats. *(Persisteix la remor de veus.)*

Prego atenció perquè anem a votar aquesta Moció. Sí...? Senyora Meritxell Borràs, em demana la paraula per...?

La Sra. Borràs i Solé

Per exposar o per demanar el vot separat i per unes contradiccions, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

A veure, no... Perdonin, senyors diputats, però demano abaixar una mica el nivell, aquest, de..., doncs, sí, d'entusiasme. *(Persisteix la remor de veus.)* No, a veure, si us plau!; no, no, ara estem intentant seguir un debat seriós parlamentari aquí. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Borràs i Solé

Sí, demanar votació separada dels punts 1, 2, 5 i 7...

El president

1...

La Sra. Borràs i Solé

2, 5 i 7.

El president

I 7..., conjuntament.

La Sra. Borràs i Solé

Conjuntament, sí, i els 3, 4, 6 també conjuntament.

El president

Molt bé.

La Sra. Borràs i Solé

I després, per contradiccions, voldríem...

El president

No, senyora diputada, no les he captat, les contradiccions, en aquest sentit. Si em volgués explicar...

La Sra. Borràs i Solé

Si em permet, sí. S'ha dit que no es demanava –i això està per escrit, que no es demanava– un registre específic de tumors cutanis –això consta en el text de la Moció–, i, per tant, en aquest sentit, fer-ho constar. I, així mateix, el fet que s'ha dit que existeixen a tot arreu els registres de càncer.

Fer-los saber, als senyors de la cambra, que només existeix a sis països del món i, a la resta, igual que a l'Estat, que a Itàlia, a França, etcètera, existeix el mateix que hi ha a casa nostra.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. *(Remor de veus.)* La senyora diputada té mig minut per contradir les contradiccions.

La Sra. Mieras i Barceló

Sí, que a l'esmena que nosaltres hem acceptat, la número 3, precisament en aquesta esmena, Convergència especifica els registres poblacionals de Girona i Tarragona –i això ho especifica el Grup de Convergència– perquè no es tenen –hi insisteixo– els de Barcelona i els de Lleida, i estem parlant de registres poblacionals de càncer, no específics de tumors.

Gràcies.

El president

Molt bé, gràcies.

A veure, anem a passar a la votació del text de la Moció introduint-hi les següents esmenes: la número 1 de Convergència, que es refereix al punt 4, i la número 2 del Grup Popular, que es refereix al punt 6. Dit això, passem a votar ara els punts 1, 2, 5 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 61 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, posem a votació els punts 3, 4 i 6.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 127 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport sanitari (tram. 302-00042/06)

El punt quinquè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport sanitari. La presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir. *(Remor de veus.)*

Esperi's un segon, senyora diputada!

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Sí, sí...

El president

Pot començar.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la interpellació que vam presentar amb relació al transport sanitari, com vaig comentar ja en l'anterior sessió, ve motivada per la preocupació de les conseqüències que estava produint el fet d'haver-se produït un canvi en el sistema d'adjudicació del transport sanitari i el fet que, en la realització del concurs fet a partir d'un nou plec de clàusules i del sistema de licitació, diferents empreses concursessin per tal d'optar al transport sanitari.

Es va fer la Moció en el moment que aquest concurs s'havia ja realitzat i es tenia consciència dels problemes que estava suposant el canvi realitzat: el fet que moltes de les empreses havien canviat la seva ubicació territorial, que algunes havien deixat de prestar el servei com a resultat del concurs i que d'altres s'hi incorporaven de nou, i el fet que hi haguessin justament aquests problemes –molts d'ells relacionats, també, amb la subrogació del personal– va fer que des del Servei Català de la Salut s'optés per acordar amb algunes empreses el fet de prorrogar el moment d'entrar en servei efectiu fins a primer d'octubre d'enguany. Tota una sèrie de problemes que derivaven, al nostre entendre, del fet que aquest concurs s'havia realitzat sense tenir uns paràmetres prou adequats per poder valorar de forma adequada què és allò que s'estava exigint a les empreses que a partir d'aquell moment realitzarien el transport sanitari.

Per altra banda, ens preocupava, també, el fet que no s'hagués completat, encara, tota la coordinació amb el que és el transport sanitari pròpiament, amb totes les situacions d'emergències en què intervenen, a més a més, doncs, altres tipus d'organismes, altres tipus d'institucions, com són ara policies, com són bombers, etcètera. Tenint en compte, a més a més, que el període estival implica desplaçaments a població importants al llarg del territori, que implica, també, situacions d'emergència derivades dels mateixos riscos que tenen a veure amb el mateix cicle estacional..., tot això donava com a fruit aquesta preocupació.

Aquesta Moció, per altra banda –i cal dir-ho–, té en compte la Moció que prèviament va estar aprovada en aquest Parlament, defensada per la il·lustre diputada del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Àngels Gassó, i també tota una sèrie de proposicions no de llei que, arribades a la Comissió de Política Social, intentaven solucionar a nivell territorial el que eren els problemes que s'estaven detectant en el territori.

Què és, aleshores, el que proposàvem, el que proposem a la Moció? I dic «proposàvem» –he començat en passat– perquè, de fet, hem arribat, a partir de les esmenes presentades per diferents grups –pel Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi, pel Grup de Convergència i Unió i pel Partit Popular–, finalment, a una Moció conjunta, que passarem a la Mesa convenientment.

Nosaltres el que demanàvem –i això es recull en bona part, també, a la Moció conjunta– és, en primer lloc, fer un estudi, una anàlisi –dèiem «un mapa»– de la demanda de transport sanitari per cadascun dels lots que han sortit a concurs. Era una cosa que nosaltres pensàvem que s'hauria d'haver fet abans; la sorpresa va ser comprovar que això no s'havia fet abans. I, per tant, el fet que es fes un concurs sense tenir aquesta anàlisi de la demanda existent en transport urgent i no urgent en els lots que van sortir a concurs, entenem que pot produir uns desajustos en el mateix Pla funcional que poden haver presentat les empreses. Per tant, en primer lloc, fer aquest estudi de la demanda de transport sanitari.

També cal resoldre la situació d'aquells llocs, d'aquells lots, millor dit, que no han estat concedits –han quedat deserts, millor dit–, per tant, a cap empresa.

També pensàvem que calia ser especialment atents, en la primera fase de funcionament del nou sistema, respecte a quins eren els possibles problemes que se'n derivaven, i, per tant, intentar tant valorar la qualitat..., que se segueixi garantint la qualitat en el transport sanitari com també valorar el fet que es pogués reajustar els problemes que poguessin sorgir.

També ens preocupava –també ens preocupava– el fet que es garantís que les persones amb discapacitats poguessin realitzar el transport sanitari amb vehicles adaptats. I aquest és un altre dels punts de la Moció.

Ens preocupava, també, els conflictes que podien sorgir com a resultat de la subrogació del personal, cosa que efectivament ha anat sorgint. No ha sigut fàcil –no ha sigut fàcil– que unes noves empreses subroguessin el personal existent d'altres que deixaven de prestar un servei. Encara s'està en negociacions, i és en aquest sentit que enteníem que calia expressar algunes de les mesures que ja existeixen com a possibilitat, com és la mateixa actuació del Tribunal Laboral de Catalunya, com el mateix fet que el Servei Català de la Salut sigui qui garanteixi el compliment de les clàusules de subrogació que apareixen en els plecs, en el plec de condicions.

Ens preocupava, també –i aquesta és una altra de les propostes–, fer tota una sistematització, un pla –en dèiem nosaltres– de la coordinació entre la xarxa sanitària: el cos de policies, bombers, el transport sanitari, el 112, l'empresa SEMSA; el fet que el model 061 pugui estendre's pel territori de Catalunya, que es facin plans especials per a les zones urbanes, per a les zones muntanyoses aïllades, per a les zones costaneres, per a les zones afectades pels plans industrials –sobretot de cara a les emergències–, i, evidentment, que es vagi adequant el pressupost a les necessitats derivades d'aquests plans per poder garantir la qualitat als ciutadans i l'equitat amb independència del lloc on es realitza el transport sanitari.

Enteníem, a més –i per això presentàvem, també, propostes en aquests sentits–, que calia, en aquesta tasca de coordinació entre el que és el transport sanitari i el transport derivat de les emergències, atendre especialment la situació del Cos de Bombers. Perquè, tal com s'havia previst en una Moció aprovada en aquest Parlament l'any 98, s'encomanava al Cos de Bombers tota una sèrie de tasques relacionades amb l'assistència sa-

nitària a partir de les tasques d'assistència i salvament que se'ls encomanava. I és en aquest sentit que, al Cos de Bombers, se li ha fet fer tota una sèrie de cursos, relacionats amb la formació per a l'assistència sanitària i la conducció d'ambulàncies. I entenem que calia, també, que es revisés l'actual parc de vehicles del Cos de Bombers per adequar-lo a aquestes tasques de salvament que el mateix Parlament va aprovar que realitzaria aquest Cos de Bombers.

Cal insistir, a més a més, en el fet que les tasques de salvament d'aquest Cos s'han anat incrementat al llarg dels anys: només comparant el nombre d'incidents que van atendre el Cos de Bombers, ara fa deu anys –o ara fa nou anys, millor dit, l'any 90–, respecte a salvaments van ser 4.700 incidents, mentre que, l'any 99, van ser 12.181.

Per tant, fixem-nos en la progressió tan gran que s'ha produït respecte al tipus d'actuacions que han hagut de fer els bombers, i moltes de les tasques de salvament impliquen l'assistència sanitària, impliquen, també, el transport sanitari, o haurien d'implicar el transport sanitari; ara per ara, no estan preparats.

Per això entenem que també calia fer –i era aquesta una altra de les propostes– un estudi amb concreció territorial dels riscos potencials derivats de les concentracions humanes dels nuclis industrials o d'altres factors, precisament –precisament–, com un element per poder preveure possibles incidències en situacions d'emergència i aquest era un compromís que, de fet, s'havia adquirit com a part de l'elaboració del Llibre blanc del Cos de Bombers.

I, finalment, també ens preocupava la coordinació necessària amb els ens locals, perquè molts dels problemes que sorgeixen a partir d'aquestes qüestions que estem tractant, allà on es detecten, allà on es poden copsar, en primer lloc, és justament en els ajuntaments, que és on els ciutadans van a expressar, en primer lloc, les seves queixes. I, per això, també, prevèiem una proposta en aquest sentit.

Com deia abans, hem arribat a un text transaccional, en què tots els punts de la Moció han sigut consensuats per part de tots els grups i on totes aquestes dimensions queden expressades –ordenades, en algun cas, d'una altra manera, però, en tot cas, expressades– amb l'esperit a partir del qual estava feta aquesta Moció, que és: intentar resoldre els problemes derivats d'aquest canvi en el sistema de transport sanitari, i, per tant, anar realitzant des del Parlament la tasca de control i donar garanties als ciutadans que tindran un sistema de qualitat amb aquest transport sanitari.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades; gràcies, senyor president.

El president

Senyora diputada, li agrairia que em fes arribar el text transaccional degudament signat.

Moltes gràcies.

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el Grup de Convergència i Unió i el Grup Popular. Pel Grup Socialistes - Ciuta-

dans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Honorable president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ja en la interpellació al Consell Executiu del passat mes de gener, realitzada per la senyora Àngels Gassó, va exposar la seva preocupació pel desenvolupament del concurs públic del Departament de Sanitat per a la gestió del transport sanitari a Catalunya.

Aquesta preocupació, avui la concretaríem en els següents àmbits: el primer seria la manca de planificació prèvia. No es va fer, amb anterioritat a l'elaboració de les bases del concurs, una anàlisi acurada i exhaustiva de la demanda del transport sanitari, ni tampoc es va elaborar, amb caràcter previ, un pla funcional del transport sanitari urgent i no urgent per a cadascuna de les regions sanitàries, que establís la coordinació i funcions de les empreses adjudicatàries resultants del concurs amb altres agents implicats, fent especial incís en les urgències i emergències. Tampoc s'establien els mínims de recursos humans i materials de cada lot que sortia a concurs, ni la ubicació de les bases d'aquests efectius humans i materials al territori.

Això, senyores i senyors, no es va fer, i, per això, avui ens trobem com ens trobem. I no sabem com s'atendran els accidents de circulació laborals i esportius. Esperem que amb l'acceptació –això, sí, matisada– de l'esmena número 4 del nostre Grup el Govern vetlli i exigeixi, a qui en tingui l'última responsabilitat, aquesta assistència.

El segon àmbit que ens preocupa és la subrogació del personal. Senyors, avui encara queden conflictes. És molt fàcil dir: «S'ha de complir la Llei», i inhibir-se. Qui ha convocat el concurs? Costa tant seure en una taula amb les empreses adjudicatàries i els representants dels treballadors als llocs on hi ha conflictes? No creuen que val la pena fer l'esforç i fer aquesta transició sense problemes? El Govern, entenem que ha de fer de mitjancer i garantir aquesta subrogació.

El tercer àmbit en què cal expressar la nostra preocupació és que el senyor conseller va anunciar la moratòria parcial o total a l'inici de la prestació del servei de les empreses adjudicatàries fins al 30 de setembre del 2000. Tenim garanties que durant aquest període transitori el servei de transport se segueixi prestant amb els suficients recursos humans i materials i amb qualitat? Jo els respondré: no. Ja hi ha empreses, que fins ara prestaven el servei, que han comunicat formalment a la seva regió sanitària que no el poden garantir. Quines mesures prendrà el Govern? Esperem conèixer-les aviat.

I, finalment, creiem que cal fer un seguiment acurat del servei de transport sanitari que presten les empreses adjudicatàries a partir de l'1 d'octubre per tal de corregir les disfuncions i, en cas necessari, corregir-les. I, si això passa –entre altres qüestions– per revisar les ubicacions territorials de les ambulàncies, cal fer-ho. Per revisar el pressupost? Cal fer-ho. Per augmentar les dotacions? Cal fer-ho. Cal que fem el que sigui neces-

sari per tal de poder prestar un servei de qualitat, eficient i equitatiu.

Senyores i senyors diputats, estem parlant de la salut i, en molts casos, de la vida de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I ha estat en base a aquests quatre àmbits que hem presentat les nostres esmenes a la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Verds. I, en la mesura que entenem que la preocupació esmentada anteriorment queda recollida en el text transaccionat entre tots els grups parlamentaris i alhora que també la transacció recull i complementa diferents aspectes com l'elaboració d'un pla, la revisió pressupostària, la col·laboració amb els ens locals i la subrogació dels treballadors, ja aprovats en la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre polítiques de concertació de serveis sanitaris, de 10 de febrer del 2000, donem el nostre suport a l'esmentada transacció, que també, alhora, recull l'elaboració d'un informe avaluable de la prestació del servei –part de l'esmena número 3 del nostre Grup– i també es compromet a revisar l'actual parc de vehicles del Cos de Bombers per tal que comptin amb els equipament necessaris per a les activitats d'assistència i salvament que tenen encomanades, segons una Resolució d'aquest Parlament –ja esmentada per la diputada que m'ha precedit en el torn de l'ús de les paraules–, ja que avui ens trobem que el Cos de Bombers ha passat a assistir salvaments d'accidents de trànsit, el 1990, d'una quantitat de 1.402 a, el 1999, 8.623 salvaments. Aquest augment d'intervencions fa que hàgim de garantir la qualitat del servei i l'equitat territorial.

I, per acabar, tan sols em queda fer esment del llarg procés de negociació dut a terme entre tots els grups parlamentaris per tal d'assolir un acord que ha fet possible que avui puguem aprovar aquesta Moció consensuada, que permetrà avançar en la prestació del transport, del servei –perdó– de transport sanitari i, si cal, d'aquí a nou mesos, vaja, entre totes ens ha sortit un embaràs; doncs, d'aquí a un embaràs en tornarem a parlar.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Martínez.

La Sra. Martínez i Barderi

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per defensar les esmenes de modificació que el Grup de Convergència i Unió ha realitzat a la Moció subsegüent a la interpellació sobre el transport sanitari, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Seguidament, indicaré el posicionament del Grup de Convergència i Unió sobre la dita Moció.

Els motius que justifiquen la presentació de l'esmena són de dos tipus: un de caire general i un altre de caire més específic. Quant als de caire general, primer, hi hauria el fet que, darrerament, el transport sanitari ha estat motiu de força iniciatives parlamentàries, tant en

Comissió com en el Ple, degut a la reordenació que hi ha hagut del sector. Com ja s'ha explicat diverses vegades –i de manera reiterada–, el Servei Català de la Salut va convocar el passat mes de desembre el concurs públic per a l'adjudicació del transport sanitari a Catalunya, amb l'objectiu d'adaptar aquest servei al que estableix la normativa actual, concretament, la Llei 13/95, de contractes de les Administracions públiques. Es tractava, doncs, d'introduir els principis de transparència i lliure concurrència en la prestació d'aquest servei, objectiu en el qual em sembla que estem tots d'acord.

El segon: és evident que aquesta reorganització ha provocat una certa intranquil·litat i inquietud, comprensible, per altra banda, entre els treballadors del sector, però no és menys cert –com ja he dit, també, reiterades vegades– que la subrogació en aquest sector està del tot garantida. Aquesta garantia, com ja vaig explicar en la meua anterior intervenció, en la Moció que va presentar la il·lustre senyora Gassó, es dona a través de dues vies: la primera, la trobem en la pròpia legislació laboral i el conveni de treballadors d'aquest sector, que estableix la subrogació; la segona, la trobem en el punt 2.5, apartat e de l'Annex I del plec de clàusules administratives que regeixen la contractació de la gestió de serveis sanitaris, a través del qual s'obliga a presentar un document on es faci constar de forma expressa la voluntat que, en cas de resultar adjudicatari, es respecti l'article número 9 de la secció IV del conveni col·lectiu dels treballadors d'aquest sector. En aquest article es parla de la subrogació dels contractes de treballadors en aquest sector. En aquest sentit, val a dir que aquesta doble garantia és efectiva, com ho demostra el fet que, ahir mateix, es va desconvocar la vaga prevista a Girona per alguns treballadors del sector, ja que aquesta subrogació s'ha portat a terme.

El tercer punt de caràcter general és que s'ha intentat, amb la nostra esmena, ajustar el text presentat als textos que ja havien estat aprovats per aquest Parlament sobre aquest mateix tema.

Quant als motius específics, aquests són els següents: pel que fa al primer punt, pensem que en el període de sis mesos –i no en el de tres–, s'estarà en millors condicions de poder avaluar la demanda de cadascun dels lots que han sortit a concurs.

Sobre el segon punt, d'acord amb la legislació vigent, el procediment per adjudicar els lots que han quedat deserts en el concurs per a la gestió del transport sanitari és el procediment negociat. Per tant, hem modificat el redactat per tal d'adequar-lo a la Llei de contractes de l'Administració pública.

Al tercer punt es demanava establir un període de prova fins a finals de l'any 2000 per corregir els problemes derivats del canvi d'empreses. El concurs no preveu aquesta possibilitat i, per tant, proposem dur a terme un seguiment acurat del servei que presten les empreses adjudicatàries, a fi de garantir la qualitat del transport sanitari.

Quant al quart punt, cal dir que, a hores d'ara, el transport per discapacitats amb vehicles adaptats està ja garantit, ja que, a l'hora d'establir l'adjudicació, es va

tenir en compte que les empreses disposessin d'aquest tipus de vehicles; de tota manera, pensem que cal garantir que, en la pràctica, això es porti a terme, i aquest és, doncs, el sentit de la nostra redacció.

Quant als punts cinquè i sisè, estem d'acord en la seva filosofia, tot i que pensem que no es pot responsabilitzar el Servei Català de la Salut de la subrogació dels treballadors, ja que aquesta responsabilitat –com estableix el conveni col·lectiu del sector– correspon a les empreses adjudicatàries. I aquest és el sentit de la redacció que proposem. Malgrat això, m'agradaria dir que aquest és un compromís que ja es va assumir en el punt sisè de la Moció 8/6, que es va substanciar ara fa uns mesos sobre el mateix tema en aquest Parlament.

En el punt setè, hem realitzat una modificació en la redacció, ja que, tot i que pensem que la voluntat de la proponent és la de regularitzar la gestió i la coordinació de les urgències i emergències a Catalunya per tal de garantir una assistència de qualitat als ciutadans i una equitat amb aquesta, voluntat de què participem totalment, també creiem que, tot i l'especificitat de la ciutat de Barcelona –pel fet de disposar del Servei Coordinador d'Urgències de Barcelona–, aquest Pla especial o funcional que es prepara no té per què excloure aquest àmbit territorial, i, en aquest sentit, hem demanat modificar les regions que no pertanyen al Consorci Sanitari de Barcelona per Catalunya. Dins aquest mateix punt, en parlar del 112, ens semblava que s'hi feia referència més com un agent a coordinar, quan, de fet, aquesta és la unitat de coordinació i gestió de la resposta integral a les emergències, d'acord amb la normativa europea. També hi hem afegit el 061, que sí que és un agent a coordinar.

D'altra banda, també pensàvem que la numeració exhaustiva del Plaseqta i del Penta feia que quedessin excloses altres zones afectades per altres plans de risc químic, com ara el Plaseqtor.

Pel que fa al punt vuitè de la Moció, hi ha una coincidència amb la necessitat de disposar d'un mapa de risc exhaustiu que contempli tots els factors de risc potencial, però no és correcte involucrar aquest estudi en el marc de l'elaboració del Llibre blanc del Cos de Bombers; en canvi, sí que pensem que és un àmbit propi del dimensionament i la implantació del 112 i, de fet, ja s'hi està treballant.

Quant al punt novè, que fa referència al dimensionament i a la revisió dels vehicles del Cos de Bombers, pensem que no té res a veure amb la resta de la Moció, ja que els furgons no són vehicles medicalitzats sinó que són utilitzats per fer excarceracions. En aquest sentit, però, una Comissió tècnica operativa, participada pels sindicats i l'Administració, està acordant quin tipus de furgons escau a cada parc. Pensem, doncs, que cal respectar aquest acord i és aquest el sentit de la nostra esmena.

Per últim, quant al punt desè –i darrer punt–, que fa referència a la col·laboració amb els ens locals, val a dir que ja s'havia adoptat en l'anterior Moció i que la modificació només incorpora el punt que ja havia estat aprovat.

Aquests, doncs, són els motius que justifiquen i expliquen la presentació de la nostra esmena, esmena que retirem a favor a la transaccional a la qual, finalment, després de moltes discussions, hem pogut arribar. Pensem que en aquesta transaccional es recullen els motius que hem esmentat –modificats, evidentment– i que podrà millorar la gestió del transport sanitari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com han exposat els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, una vegada més la gestió del transport sanitari a Catalunya torna a posar de manifest les dificultats amb què es troba l'ordenació d'aquest sector des de la convocatòria del concurs i els criteris que han aplicat per tal de dividir el territori i el tractament que es fa a les diferents zones en funció de la demografia i l'àmbit geogràfic, entre d'altres.

Des que es va substanciar la interpellació i subsegüent Moció al propassat Ple –el 15 de març d'enguany–, que va ser aprovada amb la Moció 8/6, s'ha licitat el concurs i la modificació del sistema, que, ja per la seva complexitat, es veia difícil i ha ocasionat grans problemes, en part per una falta de planificació, de coordinació del Departament, que ha posposat el termini d'entrada en determinades zones.

Aquesta situació s'ha complicat encara molt més en algunes àrees on les concessionàries començaran a funcionar el mes de juliol i, en altres, es prorrogarà l'actuació fins al mes d'octubre. Aquesta transició pot ocasionar greus problemes d'assistència en determinades àrees, que és necessari resoldre.

El Grup Popular ha presentat tres esmenes a aquesta Moció. La primera fa referència a la necessitat de garantir l'aplicació de la clàusula de subrogació que estableix el plec de condicions del concurs en compliment de la Moció 8/6 d'aquest Parlament. Tal com han exposat els altres Grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, aquesta condició ja va quedar recollida en aquesta Moció; llavors, nosaltres considerem que la subrogació ja està garantida, tal com vam exposar, també, quan es va substanciar la primera interpellació; queda recollida en la legislació laboral i en el conveni dels treballadors d'aquest sector així com en l'obligació que estableix en el plec de clàusules administratives, que regeix la contractació de la gestió dels serveis sanitaris en exigir la subrogació del personal. Tot i això –és cert que el personal està preocupat–, el nostre Grup, una vegada més, es farà ressò d'aquesta preocupació, encara que en els darrers dies ja s'han solucionat molts d'aquests problemes. Però vull insistir que la responsabilitat de la subrogació dels treballadors, d'acord amb el conveni col·lectiu i la legislació vigent, correspon a les empreses adjudicatàries.

La segona esmena presentada pel nostre Grup insta a crear un marc de transport sanitari urgent i no urgent a Catalunya per a cada una de les regions sanitàries per tal d'establir els mecanismes de coordinació i control necessaris que garanteixin la correcta prestació dels serveis a nivell d'igualtat, eficiència i equitat, que inclogui els següents extrems: coordinar la xarxa primària i hospitalària que atén les urgències, les funcions de l'empresa SEMSA i la coordinació del 112 amb tots els altres serveis que ja han quedat incorporats a l'esmena transaccional.

Nosaltres creiem que això era el primer pas que havia d'haver fet la Conselleria abans de convocar aquest concurs per tal de garantir la norma bàsica de coordinació i de seguretat per tal d'obtenir un bon desenvolupament d'aquests serveis.

El nostre Grup, per això, coincideix amb els altres Grups que s'han de diferenciar les urgències i les emergències i coordinar millor totes les actuacions en funció del territori –serveis que, evidentment, corresponen a la Conselleria.

L'altra esmena que ha presentat el nostre Grup era la de garantir l'increment dels vehicles del Cos de Bombers per tal que, en funció de les recomanacions que faci la Comissió Tècnica –que està participada per la Generalitat, membres del Cos de Bombers i sindicats–, s'incrementi aquest Cos amb les dotacions suficients per tal de desenvolupar totes aquelles actuacions que té encomanades en compliment del punt 5 de la Moció 57/5 d'aquest Parlament.

Pel que fa a la resta de les esmenes, no hi entraré, perquè ja han quedat molt exposades pels Grups que m'han precedit en l'ús de la paraula i s'han lliurat amb l'esmena transaccional a què hem arribat. El que sí que vull deixar palès, per això, és que hi ha alguns punts que estaven recollits en la Moció i que també han estat transaccionats, que ja eren d'obligat compliment, en compliment de la Llei de contractes de les Administracions públiques, ja que aquesta Llei obliga l'Administració a seguir el procediment negociat quan un concurs queda desert.

No obstant això, el nostre Grup –tot i que no és necessari, ja que la Llei, com he dit abans, és d'obligat compliment–, doncs, hi votarà a favor perquè s'ha incorporat a l'esmena transaccional.

Així mateix, també, pel que fa al punt 3 –que també ha estat incorporat–, a pesar que el concurs no preveu la possibilitat que les empreses adjudicatàries tinguin un període de prova, com que la Llei de contractes que he esmentat abans estableix suficients garanties per ser, en el supòsit que l'empresa adjudicatària no estigui en condicions o incompleixi la prestació de serveis en les bases per les quals s'ha concursat, llei entre les parts; per tant, o s'ha de sol·licitar el compliment o es pot resoldre el contracte i, fins i tot, es poden exigir indemnitzacions.

És per aquest motiu que nosaltres estarem d'acord amb el text transaccionat per tots els grups i votarem a favor d'aquest text.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar el seu posicionament i per Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb relació a la Moció presentada sobre el transport sanitari pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, el nostre Grup voldria manifestar, en primer lloc, que estem davant d'un tema complex, a nivell econòmic –a nivell, també, sanitari–, i que s'hi ajunten diverses qüestions que fan que no sigui un tema de fàcil solució.

En primer lloc, és evident que el transport sanitari era i és un tema que calia ordenar i regular; moltes vegades, en debats de pressupostos i en els debats sobre el finançament de la Sanitat, ja havíem dit que, precisament, en la part del transport sanitari es podrien començar a aplicar polítiques molt més racionals, que permetessin un estalvi. Creiem que aquest és un tema que no s'ha aconseguit ni de bon tros i que, fins i tot, de vegades, les posicions que s'han tirat endavant han entrat en contradicció.

Ara que el Govern està començant a aplicar una política en aquest sentit, hi ha evidents queixes per part del sector, per part dels professionals i per part dels grups polítics, entre altres coses, perquè entenem que el Govern no ho ha acabat de fer com caldria. Per tant, hem d'insistir que és un tema complex i, nosaltres, el que volem manifestar, avui, aquí és que el transport sanitari ha estat un calaix sense fons on, en una determinada època, s'ha anat utilitzant una política no d'eficiència econòmica, no d'eficiència sanitària, i, de vegades, una política d'utilització de recursos que no es poden suportar.

No s'ha resolt aquesta problemàtica de la millor manera possible; hi ha hagut, hi ha en aquests moments, per exemple, damunt la taula queixes per part del personal de voluntaris i treballadors de la Creu Roja. No hem aprofitat la polèmica; no l'hem aprofitat, per exemple, per esbrinar quin tracte havíem de fer servir davant d'aquesta entitat, d'aquesta institució que és la Creu Roja. Perquè, reconeixent la feina dels seus professionals, reconeixent la feina dels seus voluntaris, quan parlem de la Creu Roja, de què estem parlant? D'una empresa? D'una ONG? D'una ONG amb criteris empresarials? D'una ONG que es basa en el voluntariat, però que, a la vegada, té actituds empresarials? Parlem dels drets d'uns treballadors? Només dels drets d'uns treballadors? També dels drets d'uns voluntaris? (*Remor de veus.*)

El nostre Grup entén que la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya - Verds, després de l'acceptació de les esmenes i de les transaccions, tal com queda, és una Moció que, en els criteris generals, és plenament acceptable i, en conseqüència, hi votarem a favor. A més, la Moció posa damunt la taula... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Esperi's un moment, senyor diputat, i és que la seva intervenció mereix molts comentaris, com pot veure. Esperi's, si us plau. *(Pausa.)* Esperi's. *(Pausa.)* Moltes gràcies; pot continuar.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president; és que ha coincidit la intervenció en un moment de transport de diputats amunt i avall...

El president

Sí.

El Sr. Bargalló Valls

...que és, també, un tema de trànsit...

El president

Sí, però no és un transport sanitari, eh?, com vostè pot veure...

El Sr. Bargalló Valls

No, senyor president... Deia que la Moció posa en evidència un altre tema que hem comentat moltes vegades i que la Moció dona peu a començar a debatre amb més profunditat, que són les diferències de plantejament, les diferències de realitat entre el transport sanitari i el transport d'emergències. Nosaltres creiem que hauríem de començar ja a definir les diferències entre el que és clarament una cosa i l'altra. El concurs s'ha fet per al transport sanitari, no específicament per al transport d'emergències; per nosaltres, el transport d'emergències hauria de ser a mans dels professionals –dels professionals de les emergències–, que són, en primera instància, els bombers i, en segona, la policia, tot i que, a hores d'ara, uns, els primers, més que els altres, ja comencen a estar amb la formació suficient per encarregar-li aquestes funcions, que són, a més a més, les funcions que tenen assumides en bona part dels països occidentals.

En qualsevol cas, és evident que, d'una vegada per totes, s'havia de fer una aposta clara per ordenar i regular el sector, que s'havia de dotar d'uns recursos adequats, tant des del punt de vista material com humà, i és evident, per tant, que s'ha fet un primer pas perquè hi ha molt camí per recórrer.

En tot cas, el nostre acord amb la Moció, tal com queda..., la nostra preocupació per alguns aspectes que la Moció també marca com a preocupants, com, per exemple, la distinció dels cicles estacionals: no és el mateix fer la previsió en alguna part del territori en una època de l'any que en una altra; no és el mateix fer la previsió en la zona turística que cal fer a l'època d'estiu o a l'època de Nadal que en d'altres èpoques, i és, també, evident la necessària coordinació del transport sanitari i del transport d'emergències amb altres planificacions que ja hi ha en el país d'emergències, com pot ser, per exemple, el Pla Penta o el Plaseqta.

En tot cas, pel pas endavant que la mateixa Moció aporta per a l'inici del debat amb qüestions i amb la voluntat, per part del nostre Grup –com esperem que d'altres grups de la cambra–, de situar aviat en el debat aquesta distinció entre el transport sanitari i el transport d'emergències, els reitero el vot favorable del nostre Grup.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per acceptar les esmenes transaccionals, la il·lustre diputada Dolores Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Encara que és evident que, si s'ha arribat a un text transaccional és perquè les esmenes han estat acceptades, jo voldria agrair explícitament les aportacions que han fet els diferents grups parlamentaris que han presentat esmenes perquè han contribuït a millorar, jo diria, ostensiblement, fins i tot, el que és el text de la Moció que finalment aprovarem.

També volia significar que els mateixos apartats 1 i 2 de la Moció transaccional, tal com queden, que implica fer, realitzar, en primer lloc, aquesta anàlisi de la demanda de transport sanitari urgent i no urgent en un termini de sis mesos i elaborar, en segon lloc, un Pla bàsic de transport sanitari urgent i no urgent –aquest, en un termini de nou mesos–, són dos punts que el mateix fet d'estar presents en la Moció impliquen que el Govern ha de reconèixer implícitament que les coses no s'han fet en l'ordre que seria lògic haver-ho fet, és a dir: primer, haver fet aquests estudis previs i aquest Pla bàsic de transport sanitari i, després, fer el concurs amb la licitació corresponent. S'han fet les coses al revés, però, com que més val tard que mai, doncs, disposarem d'aquests instruments per poder ajustar millors les coses.

Hi insisteixo: agrair de nou les aportacions dels diferents grups i fer notar, en tot cas, al senyor president que en l'apartat 11 hi ha una esmena tècnica perquè on es cita «que es doni compliment al punt 5 de la Moció» ha de ser la Moció 87/5 d'aquest Parlament –i estava indicada una altra cosa diferent.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Passem, per tant, a la votació d'aquest text tot ell transaccional.

Comença la votació.

Aquest text transaccional ha sigut aprovat per la unanimitat dels presents: 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i lluita contra les drogues de disseny (tram 302-00044/06)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques

ques de prevenció i lluita contra les drogues de disseny. La presenta el Grup Popular i, per exposar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera. (*Remor de veus.*)

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores...

El president

Esperi's un segon, esperi's un segon. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el proppassat dia 8 de juny, el nostre Grup Parlamentari va presentar una interpellació al conseller de Sanitat sobre les polítiques de prevenció i lluita contra les drogues de síntesi. Quinze dies després, un noi de catorze anys va morir a Pineda de Mar, després de consumir tres pastilles d'èxtasi, i és cert, tal com va explicar en aquell debat el conseller de Sanitat –en la seva resposta a la nostra interpellació–, que el Govern de la Generalitat està treballant en la prevenció i també en la lluita contra el consum de drogues, però, des del nostre Grup Parlamentari, creiem sincerament que cal anar més enllà.

Cal adaptar, senyores i senyors diputats, les polítiques de prevenció i lluita contra el consum de les drogues als nous hàbits de consum que generen les drogues de síntesi. Hem de reconvertir, també, la xarxa assistencial catalana per fer front a aquesta nova realitat.

No volem, senyores i senyors diputats, ni ser alarmistes ni tampoc generar expectatives sobre un problema que, realment, abasta i preocupa la nostra societat, però els nostres joves han de saber que el consum de les drogues de síntesi només pot portar dues conseqüències: d'una banda –ja s'ha comprovat–, la mort de qui les consumeix, i, de l'altra, el consum d'aquestes drogues produeix un seguit de seqüeles de caràcter psiquiàtric sense que la possible població de risc, que ho som tots, en siguem del tot conscients.

Les drogues de síntesi no segueixen els patrons habituals d'altres drogues; per tant, en aquest context, la prevenció i, també, la informació dels seus efectes letals són les úniques armes que tenim, a hores d'ara, al nostre abast per lluitar contra el seu consum.

Segons un estudi de la Fundació Santiago Dexeus, un de cada deu joves de Barcelona, entre catorze i dinou anys, consumeix èxtasi; un 18,2% dels consumidors prenen més de tres pastilles per nit –la mateixa quantitat que va matar el jove de Pineda, la nit de Sant Joan– i el 2% dels joves d'entre quinze i vint-i-nou anys admet consumir èxtasi diversos cops per setmana.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, hem presentat una Moció amb propostes concretes per tractar d'evitar que fets com els de Pineda de Mar no tornin a produir-se i, també, per evitar les conseqüències negatives de futur sobre la salut mental dels nostres joves i adolescents.

És, en aquest sentit, que, senyor president, els diferents grups parlamentaris que han presentat esmenes –el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds– han presentat un seguit d'esmenes que el nostre Grup Parlamentari, per fer efectiu allò que va aprovar aquest Parlament sobre una *Taula d'Acords per a una política consensuada en matèria de drogodependències*, ha volgut, també, consensuar amb tots els grups parlamentaris aquesta Moció i arribar a un text transaccional de la Moció presentada pel Grup Popular, que és el que realment sotmetem a la consideració d'aquest Parlament.

Aquest text transaccional insta el Govern de la Generalitat a impulsar nous mecanismes d'informació i de prevenció de les anomenades drogues de síntesi, mecanismes que contemplin, en primer lloc, l'establiment de nous programes de reducció de danys associats al consum d'èxtasi i altres drogues de síntesi entre els consumidors d'aquestes substàncies o la possible població de risc, que, com deia abans, som tots els ciutadans de Catalunya, i la potenciació –dins del marc del Programa d'Educació per a la Salut a l'Escola– d'un conjunt d'accions de prevenció del consum de drogues que inclogui tots els Instituts d'Ensenyament Secundari de Catalunya públics, públics concertats i privats, i informació sobre els efectes i les conseqüències del consum de les drogues de síntesi.

També instem el Govern de la Generalitat a dur a terme un seguiment dels diferents estudis existents de recerca sobre els efectes de les noves drogues de síntesi per tal de sistematitzar i també analitzar la informació existent sobre aquest consum de les estadístiques, enquestes, memòries i investigacions recents per incorporar els seus resultats en els programes de reducció de danys.

Instem, també, el Govern de la Generalitat a preveure, a tenir molt present, quines seran les necessitats de futur sobre l'atenció sociosanitària que requeriran els adolescents que, a hores d'ara, consumeixen drogues de síntesi, tot potenciant, si escau, els recursos sociosanitaris, territorialitzats per regions, per a l'atenció integral de les persones consumidores de drogues de síntesi.

El següent punt d'aquesta Moció insta el Govern de la Generalitat a presentar en aquest Parlament, en el termini màxim de sis mesos, l'avaluació dels acords establerts pel document *Taula d'acords per a una política consensuada en matèria de drogodependències*, al qual feia referència abans i que va ser aprovat per aquest Parlament el 25 de febrer de l'any 98; és a dir, dos anys després, el Govern encara no ha vingut al Parlament a explicar-nos quines han estat les conclusions o quins són el seguiment i l'avaluació d'aquesta taula d'acords.

I, per últim, instem el Govern de la Generalitat a incrementar els mecanismes de treball i de coordinació amb les entitats locals, amb els nostres ajuntaments, i també amb el moviment associatiu, pel que fa a les polítiques de prevenció, tractament, reinserció social i lluita contra el consum de drogues.

És per aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, que nosaltres demanem als grups que han presentat esmenes que retirin les seves esmenes en benefici d'aquesta transacció, a la qual crec que hem arribat de manera conjunta i que realment pot donar, com a mínim, resposta..., o pot ser un pas més per tal d'evitar que, com deia abans, fets com el de Pineda tornin a produir-se a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes, prèviament a aquesta transacció, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup de Convergència i Unió. Per defensar-les, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a l'hora de confrontar el que va suposar la interpellació presentada per l'il·lustre diputat senyor Sirera en el que va ser la seva exposició i el que van ser les seves propostes, en confrontar-ho, com si diguéssim, amb la mateixa reflexió respecte a què significava la presència avui d'aquest consum de drogues de síntesi, especialment entre la joventut, em va venir de seguida una reflexió relacionada amb el que està significat en la nostra societat un canvi en les tendències en el consum de drogues, algunes de les quals lícites, altres –com les que estem parlant ara– il·lícites o il·legals, però, en tot cas, ens posa en evidència l'existència d'un fet, que és que les persones, en diferents moments, en diferents etapes de la seva vida, en diferents situacions, pel que sigui, moltes vegades relacionat amb l'oci, però no sempre amb l'oci, consumeixen diferents tipus de drogues.

Si parlem de drogues il·lícites més en concret, aquest canvi de tendències s'expressa molt clarament. Fins a l'any 80, fins als anys vuitanta, era sobretot l'heroïna la que feia estralls, també la cocaïna, però fixem-nos que aquestes dues últimes drogues, sobretot l'heroïna, s'han anat desplaçant cap al que són les drogues de síntesi, de vegades anomenades «drogues de disseny», i entre elles l'èxtasi seria de les més conegudes, però no necessàriament la més freqüentada; un canvi de tendència que implica, també, diferents sectors, és a dir, un canvi, també, en els sectors que consumeixen els tipus de drogues. Avui les drogues de síntesi són consumides bàsicament en estones d'oci, són consumides sobretot per la joventut, i no oblidem un component molt important que té el fet de no solament buscar, doncs, noves experiències, noves formes, podríem dir-ne, de sensibilitat o d'experimentacions, sinó el component de transgressió que té, també, poder accedir a un determinat tipus de droga, i també una percepció, una percepció equivocada com es demostra en alguns casos, que es tracta d'unes drogues més benignes o més controlables o, com a mínim, més netes que l'heroïna, que el fet d'haver-se associat, doncs, amb problemes tan greus

com els de la sida, també, com si diguéssim, ha fet que determinats sectors de la població les rebutgin.

Per això són importants les polítiques de prevenció, són importants, sobretot, les polítiques que vagin adreçades a donar informació als sectors que són més proclius al consum d'aquestes drogues, per tal d'evitar-ne el consum o, com a mínim, si es consumeixen, doncs, que les persones siguin conscients de fins allà on poden arribar i què és el que es poden trobar.

Això implica, aquesta idea que estem dient ara, el que és, de fet, la proposta inicial de la Moció, que el que ens està dient és que s'estableixin nous programes..., es deia «de danys»; nosaltres vam presentar l'esmena que els programes són «de reducció de danys», eh? I, en aquest sentit, està clar que s'ha anat canviant la concepció –encara que no és fàcil, i no potser ho tenim tots assumit– de lluitar contra les drogues cap a aquesta altra idea que el que cal fer són programes de reducció de danys. És a dir, acceptar que és un fet que les drogues es consumeixin –hi insisteixo, unes són lícites, altres no–, i el que cal és que la població sigui conscient del que implica aquest consum, com un element bàsic de prevenció. I això ja ho va incorporar, fa molts anys, l'OMS –l'any 49 ja té una declaració en aquest sentit–; és la filosofia del Plan nacional contra las drogas; és, també, la que utilitza l'Òrgan Tècnic de Drogodependències. Per tant, un programa de reducció de danys que implica la prevenció, que implica la informació i implica un element molt important que cal tenir en compte i que, de fet, està present en les propostes que se'ns estan donant: una relació fluida amb la mateixa població potencialment consumidora d'aquest tipus de drogues. És a dir, implica participació. No es pot imposar res; s'ha de negociar, s'ha de parlar el mateix llenguatge fins i tot. Per això, de vegades, alguns fulletons divulgatius d'aquests programes de prevenció de danys, de vegades poden xocar, perquè sembla que incitin... No, no és que incitin: és que cal utilitzar el mateix llenguatge comprensible per a les persones que potencialment en poden ser consumidores i, sobretot, la població juvenil, per cridar l'atenció i aleshores fer-los donar compte del que significa introduir-se en aquest tipus de consum i, per tant, que prenguin les precaucions que siguin necessàries.

Fixem-nos que els programes de reducció de danys, per tant, són la línia correcta que s'està seguint o la que es veu en aquests moments que cal seguir en aquest camp. I signifiqui..., aquí ja no ens posaríem d'acord; sembla que, amb el programa de reducció de danys, sí que hi ha un amplíssim acord, respecte als límits que significa, perquè és una contradicció, la il·licitud d'algunes drogues, perquè aquest element de transgressió que deia abans, de vegades, el que fa és, fins i tot, fer atractiu el consum, més que inhibir-lo. I, per tant, doncs, aquí..., però aquí ja entrariem en una altra discussió, respecte a fins a quin punt la penalització, o no, d'aquest tipus de drogues, doncs, incita o no al consum, al marge de la possibilitat, o no, d'introduir controls sobre la qualitat de les substàncies, etcètera.

Però això és un altre debat. Aquí el que se'ns està presentant, i em sembla correcte –i, per tant, el nostre posicionament serà votar a favor de la Moció i del text

que finalment, doncs, s'ha transaccionat—, és adoptar o seguir adoptant aquests programes de reducció de danys i tot el que significa de prevenció i informació que l'acompanyen.

Per això nosaltres hem fet les esmenes en aquest sentit, i no en un altre, dins de la línia que ja es presentava en la Moció. Ja he comentat abans que, bé, havíem percebut, doncs, una incorrecció en el primer punt de la Moció, que es deia «programa de danys» i és «programa de reducció de danys»; no hi ha problema amb això. I també, a l'hora de demanar que es fessin estudis sobre el consum de drogues entre la joventut a Catalunya, ens semblava —i, de fet, es pot comprovar— que en aquestes moments ja hi ha molta informació existent sobre..., sobretot de tipus qualitatiu, que interessa molt en aquest camp veure quins són els contextos, els hàbits de consum a partir dels quals es poden entendre millor les situacions que condueixen a aquest consum, per poder, justament, aplicar aquests programes de prevenció de danys. I, per tant, ens semblava que, més que fer nous estudis, cal pair els que ja hi ha, cal sistematitzar-los, cal veure, cal fer el buidatge de la informació existent, que en aquests moments és bastant completa, i incorporar els resultats en el programa de reducció de danys.

Nosaltres proposàvem, també, en aquest sentit, que hi hagués una col·laboració amb l'Observatori de Nous Consums de Drogues en l'Àmbit Juvenil. La retirem, ens és igual, perquè ens consta que l'Òrgan Tècnic de Drogodependències té ja establerta aquesta col·laboració com una de les seves activitats.

I, finalment, introduïem una petita esmena al final, en l'últim punt de la Moció, perquè s'introduís el fet que la prevenció i lluita són contra el consum de drogues, i no contra les drogues mateix, no perquè ara aquest no és el tema de debat tampoc, sinó perquè la qüestió, és a dir, el tema que estava plantejant la Moció fa relació al consum, i no a altres qüestions. Per tant, penso que queda clar el nostre posicionament.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres hem escoltat amb atenció la interpellació del senyor Daniel Sirera, en nom del Partit Popular, i entenem que aquesta interpellació sobre les drogues de síntesi no suposava un trencament dels acords establerts en aquest Parlament en matèria de polítiques de drogodependències, ans al contrari: jo crec que ens va fer reflexionar sobre allò que no havíem fet —i ho dic en plural— aquests dos darrers anys.

I, per això, nosaltres..., la primera esmena era dir: l'any 94, els partits polítics de Catalunya es van posar d'acord i varen fer un gran pacte; d'aquests pactes que

semblen de poca categoria política, però que, en canvi, des del nostre punt de vista, va marcar una tendència: els temes de drogodependències no han de tenir actuacions partidàries. I això ho vam traslladar al Parlament l'any 98. Però, què ha passat del 98 ençà, que no n'hem tornat a parlar? És responsabilitat del Govern, però també és responsabilitat dels grups d'aquesta cambra, i, per tant, hem d'assumir que, aquesta responsabilitat compartida, no la podem continuar.

I per això era oportú, senyor Daniel Sirera, eh?, i entenem que aquest és un dels elements importants. I, per tant, demanem al Govern, en tant que observador —per dir-ho així— i planificador, que vingui aquí i ens digui què ha passat del 98 ençà, perquè han passat coses. Nosaltres pensem que, malgrat un gran acord, hem trencat petits acords. I en posaria dos exemples —o no hem utilitzat prou bé els acords, per dir-ho d'una altra manera—: el tema de Can Tunis o la incapacitat col·lectiva, per exemple, de no arribar a acords pel tema d'intercanvi de xeringues a les presons. Dic «no utilitzar suficientment els acords» com a element força, eh? Per tant, nosaltres entenem que aquest és el punt clau.

Respecte al tema concret de drogues de síntesi, hem d'acceptar que aquí hi ha un debat pendent, que és el tema de l'oci i les drogues. De cap manera hem de criminalitzar la joventut; sempre, al llarg de les societats, hi ha elements euforitzants per a alguns. Per als adults, sol ser l'alcohol; també per als joves. Però ara, des de fa pocs anys, en la nostra societat són fonamentalment les drogues de síntesi. En broma li deia a la diputada Carme Valls: ni hem estat capaços d'utilitzar el factor protector, que és el gènere femení, per explicar als nois, que són els principals consumidors de drogues de síntesi, que el lleure no ha d'anar lligat necessàriament amb les drogues de síntesi. Per tant, ha d'haver-hi una reflexió en profunditat.

Nosaltres entenem que ha d'haver-hi un pacte local, un pacte amb el tercer sector, sense criminalització. Fixin-se: en aquesta Moció no parlem de policia; en podríem haver parlat, perquè estem parlant d'una droga il·legal, i podríem haver dit: «Esmercem tots els esforços per decomissar les pastilles. S'ha acabat el problema.» Cap de nosaltres n'ha parlat; em sembla que sóc la primera que en parla. Això ho hem de fer, evidentment que ho hem de fer, fins que no decidim que les drogues de síntesi són una droga legal, encara que són compostos amfetamínics que molts de nosaltres, o alguns de nosaltres, en algun moment de la nostra vida..., i, per tant, cal acceptar la humilitat dels consums. Perquè les amfetamines, en forma de pastilla, o que es venen a la farmàcia, en part substrat de les drogues de síntesi, però que són il·legals, tenen una vessant policíaca.

Però aquí no venim a parlar d'això, venim a parlar de salut pública, venim a parlar de prevenció, d'informació —fixi-s'hi—, d'informació de com el consum d'una droga aparentment banal pot causar la mort perquè la diferència amb altres drogues és que la dosi letal és molt curta, i aquest és un element diferencial. I ens sentim molt tristos quan un noi de catorze anys es mor. Cada dia es moren nois de catorze i de setze i de divuit en accidents de circulació, però aquesta mort, la mort d'un noi de catorze anys perquè es pren quatre pastilles

ens ha de fer reflexionar. I, per això, diem que, fonamentalment, hem de ser més ambiciosos; més ambiciosos vol dir: a cada una de les discoteques, dels *after-hours* que tenim, hem de generalitzar allò que ja ha fet el Departament, a cada una, i hem de dir als ajuntaments que ens ajudin, i hem de dir al gruix de joves, perquè el mimetisme dels joves és l'important, que ens ajudin a explicar que no cal, per divertir-se, consumir, però que, en tot cas, si es consumeix, cal fer polítiques de reducció de danys. Amb aquesta humilitat, igual que ho hem de dir a la persona que pren alcohol, perquè el patró és el mateix, és el patró de l'oci del cap de setmana, lligat al lleure, a l'alcohol i a la necessitat de ballar hores i hores.

Per tant, fixi's: al darrere, algun dia l'haurem d'abordar en aquest Parlament: què entenem i què no entenem per oci, i per què aquesta societat accepta amb molta hipocresia criminalitzar situacions amb poques responsabilitats col·lectives. Per tant, demanàvem una esmena de potenciar i avaluar –perquè és una altra cosa que fem poc– si allò que fem serveix per a molt, per què no arriba a tothom, per què el consum cada vegada és als tretze i als catorze anys. Intensificar-ho a l'escola, hi estàvem d'acord nosaltres. Vam discutir, perquè sempre ens ha fet por parlar en l'àmbit educatiu; ens diuen els tècnics que no saben si estem potenciant el consum, però, en aquest moment, on el que socialitza, molt més enllà de l'escola, és la mateixa societat –el lleure i els mitjans de comunicació–, probablement, d'aquest tipus de consum, que és un consum molt generalitzat, no de població marginal, n'hem de parlar, també, en l'àmbit educatiu i n'hem de parlar de dotze a catorze, encara que ens faci..., ens costi a les persones que hem treballat en aquest món i que sempre dèiem que potser s'ha d'endarrerir aquests programes, però, si no, no hi arribem a temps.

És en aquest moment, en l'etapa primera d'educació secundària obligatòria, on hem d'introduir, en tots els instituts públics, públics concertats –a partir d'ara, sempre diré «públics concertats», perquè em sembla que aquesta és la paraula– i privats, parlar específicament del que vol dir l'oci lligat a consums, i tant hem de parlar de l'alcohol, com del tabac, com de les drogues de síntesi, com de la cocaïna, que, de fet, és el mateix substrat de personalitat. La cocaïna i les drogues de síntesi són euforitzants i estan augmentant el consum, i haurem de discutir per què està passant això; està baixant el consum d'heroïna i està pujant el de les drogues estimulants.

Per tant, aquest és el que nosaltres plantejàvem –i estàvem d'acord amb la proposta del Grup Popular– i anàvem d'alguna manera a intensificar, també, que no només n'hem de parlar en l'àmbit de l'escola, en l'àmbit de les zones del lleure, sinó que n'hem de parlar amb les famílies, a tothom. Perquè un altre fet que ens passa és que, com que la vida dóna tantes voltes, els pares no reconeixen el seu fill com a consumidor d'una droga de síntesi perquè estan acostumats a la borratxera, però no estan acostumats a un noi o una noia ben normalitzat però que resulta que, el cap de setmana, quan arriba a les vuit del dematí, s'ha pres quatre i cinc pastilles, i algun dia poden tenir un disgust. I aquestes fa-

mílies –perquè no podem parlar tampoc de famílies carregant-los tota la responsabilitat– se senten sense discurs, ni tan sols capacitat d'identificar..., perquè –hi insisteixo– el noi i la noia consumidor té un patró absolutament normalitzat d'estudiant, de treballador, fa una vida absolutament normal –si és que existeix el terme «normal», ja ens entenem, entre cometes– entre setmana, però el cap de setmana, lligat a l'oci..., i a vegades passa el que li va passar al noi de Pineda o a vegades fa un brot esquizofrènic, perquè això també passa.

I, per tant, dèiem que més enllà dels joves que són la població més especialment consumidora, també a la família i també a la població general. I dèiem que cal universalitzar en les zones del lleure, a totes. Hem anat repartint, i la conselleria ha anat repartint papers on s'indicava que no es pot prendre alcohol, etcètera, etcètera. I, finalment, dèiem, també: segurament, darrere de les drogues de síntesi cal tornar a repensar els serveis que tenim d'atenció als toxicòmans; eren serveis pensats, fonamentalment, per a alcohòlics, inicialment, i, després, també, per a heroïnòmans. Aquestes persones no tenen consciència de drogoaddictes, cap consciència, igual que el senyor o senyora –adult, moltes vegades– que s'emborratxa o que no s'emborratxa però que el seu consum cada dia a la taula i amb els amics, d'alcohol, és alt. Per tant, aquestes persones només arriben a la xarxa quan és massa tard.

Per tant, darrere d'això, volem reflexionar sobre els equips d'atenció a les drogodependències arreu de Catalunya. Potser els hem de normalitzar, perquè, segurament, aquesta població, no arribarem a ella si no ho fem des de l'assistència primària sanitària. Per tant, darrere d'això, varem intentar, senyor Daniel Sirera, aportar algun punt més, tot i que hem arribat a una transacció –d'acord, que ens n'alegrem–, i sobretot recordar que nosaltres deixem ben clar, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que de cap manera és trencar un gran acord, sinó responsabilitzar-nos col·lectivament d'avaluar amb profunditat els acords a què arribem però que, finalment, a vegades serveixen per a grans silencis i no per avançar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre polítiques de prevenció i lluita contra les drogues de disseny, malauradament, avui, acapara més atenció que fa tres setmanes, quan vèiem aquesta interpellació, perquè malauradament, en aquest temps transcorregut, hi ha hagut un mort, i, malgrat això, creiem, tots els que avui hem parlat, que aquest tema és tan important avui com fa tres setmanes. I, malgrat això, malgrat que hagués pogut ser, aquest tema, un element de confrontació o d'utilització, la realitat és que representa un punt de

trobadra entre les diferents formacions polítiques. I això és així per diferents motius.

Un, perquè hi ha una voluntat real per part de tots els grups de trobar consens en un àmbit tan important com és el de la lluita contra la droga, i també –i deixin que ho digui– perquè hi ha un reconeixement a la feina feta per part del Departament de Sanitat i el seu òrgan tècnic; un reconeixement amb tots els matisos que vulguin, encaminat a millorar el que es fa, a millorar els resultats d'aquesta feina feta, però, al cap i a la fi, un reconeixement a la feina que es fa per part del Departament. Perquè tots tenim molt clar –tots tenim molt clar– que tots els poders públics ens hem d'unir en la lluita d'una plaga davant la qual ens hem de mostrar absolutament, radicalment, contundentment intransigents, perquè qualsevol escletxa entre nosaltres serà aprofitada, i celebro que això no sigui així, que no donem lloc a aquesta escletxa.

I celebro, també, que hi ha hagut la voluntat per part de tots els polítics que, en certs àmbits, el que ha de predominar és el criteri tècnic, i facilitar-los, en aquest sentit, la feina. Per tant, el que ha predominat en aquesta Moció –i, francament, me n'alegro– és una voluntat de consens, un reconeixement a la feina feta per part del Govern, a deixar que prevalgui l'opinió i els criteris dels tècnics en aquell àmbit que els correspon, i a tancar files davant un problema que és de tots.

El Grup de Convergència i Unió hem presentat unes esmenes a la Moció del Partit Popular. La primera era en la mateixa línia que comentava la diputada Dolors Comas d'Argemir: corregir un error, entenem, de transcripció, en la qual faltava una paraula però que, lògicament, perquè tingués sentit, s'ha de parlar «d'establir nous programes de *reducció*» –i remarco «reducció» perquè és la paraula que faltava– «de danys associats amb el consum d'èxtasi».

Nosaltres hem fet, també, una esmena al punt *b* del punt 1, en el qual l'esmena va més enllà de corregir una simple errada, sinó que pretenia fer un canvi profund en l'orientació del que tenia la Moció. Aquest ha estat francament un dels punts de màxima controvèrsia perquè, ahir, en un inici, hi havia dos parers molt diferenciats. Per una banda, els que defensaven informar els joves de les diferents drogues existents i dels seus efectes, i, per una altra banda, els que defensaven educar els joves en hàbits i consums de vida saludable. Crec que, finalment –per sort de tots–, no ha predominat estrictament ni un criteri ni un altre; no ha predominat el criteri del PP o del PSC, o el de Convergència i Unió, o el de qui sigui, sinó que el que ha imperat és el que havia d'imperar: el dels tècnics en la matèria.

Ha sigut amb l'esforç dels grups que hem trobat aquell redactat que dona resposta al requeriment que els experts en la matèria reclamen, i és el que el conseller Rius ens manifestava ja en la interpellació, perquè la prevenció de la drogodependència destinada als adolescents, a la població en general, té per objectiu potenciar, per una banda, els denominats factors de protecció, i intentar reduir els factors de risc. En aquest context, el desenvolupament d'estratègies basades *exclusivament*

–i remarco la paraula «exclusivament»– en la informació sobre els efectes negatius de determinades drogues acostuma a ser valorat de forma unànime pels especialistes com a molt arriscat. Per això és preferible continuar –i s'ha de fer– impulsant les intervencions preventives que es desenvolupen en el marc del Programa d'Educació per a la Salut a l'Escola i que tenen com a objectiu dotar els adolescents d'habilitats i actituds favorables des del punt de vista de la salut.

L'èmfasi en la informació sobre drogues, quan es porta a terme de forma generalitzada en la població jove i adolescent, transmet a vegades una falsa apreciació que indicaria que el consum d'una droga és la norma i no pas l'excepció, al temps que estimula en alguns individus la curiositat per provar certes substàncies. El cert és, però, que també cal informar els joves sobre les drogues a determinada edat, i és necessari fer-ho, però no és suficient, i, per tant, cal insistir, també, en el canvi d'actituds; en el context ampli de l'escola; cal fer més treball transversal, potenciar canvis d'actituds i, per tant, fer..., treballar en la línia de transformar comportaments.

Hi havia, també, una altra esmena per part del nostre Grup, de Convergència i Unió, que enteníem que era interessant i important, i era en la mateixa línia que havia presentat, també, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, en la qual, quan es demanava increment de recursos per a la investigació dels efectes de les noves drogues de síntesi, dèiem que la investigació sobre els efectes d'aquestes noves drogues de síntesi és de gran complexitat, i, de fet, hi ha molts organismes a casa nostra i a fora de casa nostra que hi estan treballant. Per tant, en aquest sentit, crèiem més interessant que, més que invertir en aquest àmbit, el que era important és tenir tota la informació que s'està generant en els diferents centres que estan treballant en aquesta matèria, precisament. Per tant, més que iniciar una dispersió d'iniciatives, s'hauria de proposar un seguiment acurat dels treballs que s'estan duent a terme i, per tant, tenir-ne coneixement, fil per randa, del que s'està estudiant.

Això és el que hem proposat i això, de fet, es recull en la transaccional. Jo crec que aquesta transaccional mostra verdaderament, doncs, l'esperit del que ha de ser una transaccional: és trobar el punt mig, el punt de trobada entre totes les formacions, i, al cap i a la fi –hi insisteixo–, enriquir un tema amb el qual tots tenim el nostre compromís, un tema prou important per al conjunt de la societat i, per tant, crec que entre tots, políticament no és correcte, potser, que ho digui, però crec que entre tots hem fet una bona feina, i confiem que serveixi per aprofundir i millorar les polítiques de prevenció i lluita contra les drogues de disseny.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Aquí hi ha una col·lecció de bolígrafs –ho dic abans que s'acabi la jornada– que no són meus. (*Rialles.*) Moltes gràcies. (*El president diu: «Això és aquella poesia d'en Pere Quart, que de quatre pins en diem una selva...»*) De dos bolígrafs, una col·lecció. Això és la bateria de preguntes parlamentàries, a vegades formada per dos preguntes.

En aquesta Moció sobre drogues de disseny o de síntesi, el nostre Grup, en primer lloc, vol dir que està d'acord en el consens, en l'assumpció de criteris tècnics i en el treball conjunt dels grups sense esclatxes i, per tant, se suma completament a aquests conceptes. Però, en tot cas, vol fer algunes reflexions sobre aspectes que no és la primera vegada que utilitzem debats d'aquest tipus per anar assenyalant.

Primer, no és segurament en discursos morals antiquats i, si més no, antics que podem influenciar o fer modificar actituds vitals de la gent jove. No és segurament repartint papers que farem canviar comportaments de gent jove. Repartint papers a les portes dels *after-hours*, si els papers són dobles, el màxim que aconseguirem és que aquella gent jove que no utilitza drogues de síntesi, sinó drogues de cànnabis, facin servir filtres, però altra cosa no aconseguirem.

No és tampoc –no és tampoc– amb actituds d'hipocresia social, com tan sovint tenim, que modificarem aquests hàbits. Per exemple, és molt fàcil amagar que molts hospitals de casa nostra o que en alguns hospitals de casa nostra s'utilitza el cànnabis com a teràpia alternativa o com a teràpia complementària a la quimioteràpia en casos d'oncologia. I s'utilitza a casa nostra, i alguna senyora diputada d'aquesta cambra ho sap perfectament. I s'utilitza a casa nostra, i és legal en algun Estat americà, dels Estats Units, o està en vies de legalitzar en algun Estat europeu, i, en canvi, genèricament, fem veure no només que no ho sabem, sinó que fem veure que, si ho sabéssim, no ho permetríem.

És també un cas d'hipocresia el fet d'entendre com a normal que la majoria dels viatges de finalització de secundària, a casa nostra, en la darrera dècada hagin canviat Amsterdam per Roma; és a dir, en lloc d'anar a Roma, com s'anava abans majoritàriament, ara vagin a Amsterdam. I, com vostès saben, els viatges de secundària a Amsterdam no són, centralment, ni per anar a comprar diamants, ni per visitar, malauradament, el Museu Van Gogh.

Per tant, hi ha unes realitats que existeixen, que són que ni variarem amb discursos morals que no entendrà mai la gent jove, perquè la seva realitat de plantejament vital i de plantejament social és absolutament contrària i contradictòria, ni tampoc ho farem mantenint aquestes actituds d'hipocresia social que existeixen constantment.

Segurament, al món de la droga, s'hi pot lluitar des de perspectives de seguretat ciutadana, s'hi ha de lluitar des de perspectives de seguretat ciutadana; segurament, també, des de perspectives fiscals i econòmiques. Perquè el món de la droga –jo no diré si lícita o no lícita, si lícita o il·lícita, però sí que il·legal–, el món de la droga il·legal mou una gran quantitat de diners –mou una

gran quantitat de diners. Hi ha negocis a casa nostra que el conjunt de la població al voltant del negoci sap d'on sorgeixen, sap com es financen i sap per a què es creen. I tot sovint –tot sovint– lluites fiscals contra aquests negocis serien segurament més efectives, si es volgués realment acabar amb xarxes de distribució de drogues químiques, que la persecució policial del petit delinqüent, que es reproduïx amb una absoluta facilitat.

En aquest sentit, per tant, absolut suport a aquestes polítiques de consens basades en criteris tècnics i en la lluita sense esclatxes, però el nostre Grup vol tornar a posar damunt la taula la necessitat de canviar el discurs, de no quedar-nos amb el discurs antic, d'adonar-nos de quina és la realitat, d'afrontar la realitat amb valentia, de distingir en l'ampli món de la droga una i altra droga, afrontar aquells que se'n beneficien, afrontar aquells que tenen una riquesa fonamentada en aquest negoci i, sobretot, no culpabilitzar mai unes generacions per actituds vitals que tenen que sovint no són més altres que les úniques que poden tenir en la societat que els estem creant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha posicionaments... Sí? (*Pausa.*) Sobre les esmenes, no. Moltes gràcies.

Passarem, per tant, a la votació del text transaccional. El sotmetem a votació.

Comença la votació.

Aquest text transaccional ha sigut aprovat per la unanimitat dels presents, amb 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 302-00045/06)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària. La presenta Esquerra Republicana de Catalunya i la defensa l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

(*Remor de veus i pausa.*) Un segon, senyor diputat...

Senyores i senyors diputats, els prego silenci, que anem a començar aquesta Moció.

Moltes gràcies. Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Aquesta Moció, que, a més a més, és la darrera d'aquest Ple i em sembla que la darrera d'aquest període de sessions, no?, em fa l'efecte...

Senyores i senyors diputats, ja vam dir durant el debat de la interpellació que l'objecte d'aquesta Moció subsegüent seria intentar, d'alguna manera, donar impuls a la política penitenciària, sobretot perquè, setze anys després d'haver assumit de forma molt positiva i corat-

josa una competència en aquesta matèria, constatem una certa paralització i una certa inoperància que per nosaltres ja gairebé són alarmants.

Podríem parlar de temes com la situació generada a partir de l'entrada en vigor del nou Codi penal, amb la desaparició de les redempcions de penes pel treball; podem parlar de la situació del treball i de la formació ocupacional, però hem centrat aquesta interpellació i aquesta Moció en un aspecte, per nosaltres, molt important, com és la política d'establiments penitenciaris, sobretot perquè, després de l'aprovació, el maig de l'any 96, de l'anomenat «Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris», que contemplava un seguit de previsions per al període 1997-2001, constatem avui dia que bona part d'aquestes previsions s'han incomplert de forma sistemàtica.

De fet, aprofitant aquest *impasse*, el que estem plantejant és un canvi real en l'orientació de la política de construcció de macrocentres penitenciaris, per anar cap al que podríem anomenar «nous centres de reduïda capacitat», on sigui possible l'atenció individualitzada de cadascun dels interns. De retruc, plantejem, també, en aquesta Moció l'aplicació, en tota l'amplitud que el marc legal possibilita, d'un règim de semilibertat vigilat per a tots els interns que poden gaudir en aquests moments de permisos de sortida o mesures similars.

Per això, el primer punt de la Moció i, de fet, també, en part, el segon punt ens traslladen a la problemàtica derivada –com no?– de la substitució de les actuals tres presons de Barcelona –Model, Wad-Ras i Trinitat–, i, per això, reclamem que el Govern informi, en el termini que ens ha semblat prudencial, de tres mesos, de les conclusions de la Comissió Mixta Ajuntament de Barcelona - Departament de Justícia, creada ja fa més de tres anys, sobre la determinació dels usos urbanístics dels solars en què es troben ubicats en aquests moments les tres presons. Només cal recordar que aquesta Comissió, que es va constituir, com deia, l'any 96, ha tingut un itinerari absolutament sinuós, ha estat d'una opacitat i d'una dificultat..., conèixer el contingut de la seva discussió, i, a més a més, ha evidenciat en alguns moments un bloqueig sistemàtic i, fins i tot –per què no?–, en alguns moments, una dificultat per part del mateix Ajuntament de Barcelona per identificar algun emplaçament que, per exemple, permetés encabir els centres de preventius que es preveuen; finalment, s'ha desestimat la construcció de centres preventius i s'ha apostat, s'ha transmutat el conjunt de propòsits inicials d'aquell Pla d'establiments per anar cap a centres d'arrestos de cap de setmana i per a centres oberts. Volem, per tant, conèixer exactament quin és l'estat d'aquesta negociació i que es faci públic en aquest mateix Parlament.

En canvi, com deia, si sabem alguna cosa, ni que sigui per alguna filtració periodística, d'aquesta negociació i del trasllat dels tres centres actuals de Barcelona..., res, absolutament res; no sabem de la probable ubicació dels centres, dels dos centres de preventius, que, com és lògic, han d'anar ubicats o bé a la ciutat de Barcelona o bé a les seves rodalies. Aquí, el mutisme ha estat tan absolut que ha donat lloc a especulacions diverses que en cap cas ens semblen positives i que ha afectat algun

municipi en concret. I, amb independència de la problemàtica de la seva ubicació –hi insisteixo, de la qual cosa tampoc sabem res en ferm–, ens agradaria conèixer quins són els sistemes urbanístics que es pensen utilitzar, o previstos, per exemple, a l'hora de construir els nous centres penitenciaris de la ciutat de Barcelona. És a dir, tenint en compte que nosaltres no estem en contra que l'operació de trasllat pugui garantir la suficiència econòmica d'aquesta operació i, per tant, la construcció dels nous centres penitenciaris, sí que voldríem saber quin equilibri d'usos, a partir de l'eventual reforma del Pla general metropolità, està previst.

El segon element important d'aquesta Moció, jo diria que gairebé la qüestió més cabdal, està en la lletra *a* del punt 2, i també en l'apartat tercer de la Moció. Estem parlant, en aquest cas, de la construcció del futur centre de compliment a Can Margarit, una finca confrontant amb l'actual centre penitenciar de Can Brians, a Sant Esteve Sesrovires. Nosaltres pensem –i en això no ens dol haver de reconèixer públicament que hem evolucionat en el nostre criteri o posició inicial– que caldria substituir la pretensió inicial de construir un únic centre de compliment a Barcelona per diversos centres amb una capacitat màxima de fins a 350 interns, per encabir en cadascuna de les unitats entre 40 i 60 interns, i que aquests centres puguin estar distribuïts pel conjunt del territori d'una manera més òptima que no en la situació actual, en què un únic municipi pot arribar a encabir –com s'ha dit moltes vegades– gairebé la meitat de la població reclusa de Catalunya.

Per això, volem recuperar una idea que, per cert, va plantejar el mateix Grup Popular en aquesta cambra, a través d'una proposició no de llei que nosaltres hauríem pogut subscriure perfectament, però que, finalment, no va ser així, perquè van acceptar una modificació proposada pel Grup de Convergència i Unió fa molt pocs dies a la Comissió de Justícia, per tal que s'elaborés un estudi econòmic que contemplés l'impacte d'aquesta mesura d'implementació de diversos centres petits de compliment, tenint en compte que una part d'aquests centres no ha de reunir, necessàriament, les mateixes normes de seguretat que els actuals centres penitenciaris existents a Catalunya; ni tan sols requereixen el mateix cos de personal, atès que una part d'aquests centres podrien estar perfectament destinats a interns en un grau de classificació avançada de compliment de condemna. I, per tant, consegüentment i com a conseqüència d'aquest informe, lògicament, un escenari; jo crec que el més lògic seria, després de conèixer la viabilitat, com suposem, econòmica d'aquesta mesura, paralitzar definitivament el projecte de Can Margarit, perquè, de fet, l'inici de les obres d'aquest nou centre estava previst per a finals de l'any 99; no s'han començat a executar les obres, el més calent és a l'aigüera, i, per tant, encara estaríem materialment a temps de poder-ho fer.

Per tant, nosaltres, senyores i senyors diputats, estem convençuts que el millor que podem fer és dotar-nos de centres més reduïts: mòduls de 40-60 interns, com deia, amb una capacitat màxima de fins a 350 interns. Creiem que les condicions físiques condicionen totalment les possibilitats de tractament individualitzat de tots els

interns, i això ho saben els països més avançats, fins i tot ho saben les mateixes institucions de serveis penitenciaris de l'Estat, com fa molt pocs dies es va posar en relleu en un estudi que revelava les insuficiències d'un macrocentre com el de Picassent, a València, que més o menys reunia les condicions que en aquests moments es preveuen que reunirà finalment aquest nou centre penitenciarí de Can Margarit, i, per tant, des del punt de vista de l'ambient menys hostil i més normalitzat o de la possibilitat de tenir una atenció i classificació més individualitzades i d'apropar l'intern al seu entorn, al seu hàbitat natural, ens sembla que aquesta és la millor de les solucions possibles.

I acabo amb el darrer element, jo diria, important d'aquesta Moció, com és l'aplicació del règim obert com a fórmula per incentivar els interns i afavorir, també, la seva reinserció social. Fa poc, la conselleria de Justícia va fer pública una iniciativa, que ja ha començat a posar en marxa, que pretén potenciar els mecanismes de control remot dels interns, a partir, en aquest cas, de les anomenades «polseres». És aquesta una mesura que ens sembla dubtosa, si es pretén estendre de manera generalitzada, perquè, en tot cas, el que hauríem de discutir és si això persegueix l'objectiu de pacificar les presons o bé, en aquest cas, complir estrictament amb el marc legal i reglamentari penitenciarí. Ens sembla que és una mesura que, amb caràcter individual i molt puntual, és una bona mesura; mai quan s'estén de manera generalitzada. I, per tant, coincidint amb la necessitat que planteja el nou Codi penal de potenciar tot tipus de mesures alternatives a la presó tradicional, creiem que, més enllà d'aquesta proposta puntual i esporàdica, ha faltat una certa iniciativa, no?, perquè ens podem demanar, ens podem preguntar què passa quan un intern que pot gaudir de permisos de sortida, si aquests són inferiors, per exemple, a dos dies, quan correspon a la mateixa Administració d'atorgar aquest permís, sense el control del mateix jutge de vigilància penitenciària..., si aquest, per exemple, pot gaudir d'una situació, una adequació a les condicions en què s'hauria de continuar complint la seva condemna per tal que aquest recurs, que ens sembla un recurs molt important i molt valuós de cara a la seva preparació per a la vida en llibertat, sigui del tot útil. I ens sembla que la resposta és molt clara: és que no, perquè es continua sortint dels mateixos centres, de vegades, fins i tot, dels mateixos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...els interns –acabo, senyor president– sovint es veuen sotmesos a pressions per part dels que no surten per poder traficar amb drogues, i, per tant, en aquest sentit, nosaltres el que proposem en el darrer punt d'aquesta Moció és una alternativa consistent en la creació del que nosaltres denominem «un programa de permisos específics per a interns en règim de vida ordinari en el segon grau». Ens sembla que aquesta és una mesura moderna, avançada, que també s'ha dut a la pràctica en molts altres països i que plantejem, també, a través

d'aquesta Moció que es pugui dur a la pràctica a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Galceran.

El Sr. Galceran i Margarit

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, prenc la paraula per defensar les nostres esmenes i manifestar el nostre suport a la Moció del diputat senyor Ridao, d'Esquerra Republicana, sobre la política penitenciària que avui estem debatent. Estem d'acord en la substitució de la construcció de macropresons per presons més petites; l'actual sistema penitenciarí no permet accedir a l'intern amb la capacitat necessària per dur a terme el seu tractament individualitzat i aconseguir una reinserció a la societat amb un mínim de garanties.

La consellera de Justícia, en la passada Comissió de Justícia, el 23 de març, ens deia que intenten que grups de 200 o 225 interns facin la vida com si estiguessin en una presó petita, i que això és el que estan fent des de l'any 89, amb la inauguració de la presó de Quatre Camins. El passat 8 de juny, en la interpellació que precedeix aquesta Moció, diu que el centre en el qual estan treballant pot tenir una capacitat de 1.500 interns, però només n'hi haurien 800 i que, a més a més, dins d'aquest centre hi hauria unitats totalment independents l'una de l'altra amb capacitat de 250 interns. I cito textualment; diu: «En aquest sentit, es pot treballar individualment amb cada un dels interns i no té per què ser un problema que estiguin dins d'un macrocentre».

Punt primer, ningú no es creu que es construeixi una presó de 1.500 places per deixar-ne 700 de buides –quasi la meitat. L'any 89, es va inaugurar Quatre Camins i, el 91, Can Brians, i totes dues estan saturades.

Punt segon: les unitats independents de 200 interns dins d'un macrocentre són un fracàs. La senyora consellera, quan parla d'aquestes unitats, que tenen serveis comuns, com poden ser la cuina, la bugaderia o la infermeria, es descuida un punt molt important, que és que també tenen moltes activitats en comú, com el teatre, el poliesportiu, ceràmica, música, etcètera, on els interns es barregen a diari i on l'extorsió i les pressions dels interns que gaudeixen de permís o d'un règim més obert és habitual.

Punt tercer: és impossible, avui, treballar de manera individual amb cadascun dels interns; és molt fàcil dir que tenim 3.000 funcionaris. Posem, per exemple, que si una ciutat li demanés al seu alcalde més seguretat ciutadana i l'alcalde li respongués que té 2.000 funcionaris quan, en realitat, té 200 policies locals, què pensarien d'ell? Que ens expliqui la senyora consellera les funcions i la repartició d'aquests funcionaris; primer, que tregui els que corresponen als serveis mèdics, man-

teniment, oficines, etcètera; només en queden dos grups, que són els que, realment, tenen el contacte diari amb els interns: d'una banda, els tècnics de tractament i, de l'altra, els funcionaris de vigilància i custòdia dels interns, aquests últims repartits en torns de matí i tarda, i cada torn amb guàrdies que coincideixen en el 50%.

Resultat real, per posar un exemple: presó de Can Brians; mòduls de 190 interns: dos funcionaris de vigilància, que, en el millor dels casos, arriben a tres; equip tècnic de tractament: un jurista criminòleg, un mestre, un educador i un psicòleg –quantas vegades pot veure el psicòleg, per exemple, l'any, cada intern per conèixer la seva problemàtica i realitzar una intervenció individualitzada? En mòduls més petits com el Departament especial de règim tancat o psiquiatria, on es troben interns amb una problemàtica especial per la seva conflictivitat, els tècnics de tractament no tenen dedicació exclusiva.

Punt quart: en l'exposició de la senyora consellera el passat 23 de març, ens digué que la Direcció General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació havia implantat a tots els centres un sistema d'avaluació i motivació continuada per pal·liar la situació de desmotivació dels reclusos, referint-se al nou Codi penal i a l'absència dels beneficis penitenciaris. Doncs, bé, aquest sistema d'avaluació i motivació, conegut com a SAM, és un altre fracàs: els beneficis trimestrals que el 80% dels interns poden obtenir per la seva bona conducta i participació en activitats són una fotografia en un arbre de la presó de Can Brians, una comunicació *vis-à-vis* familiar o íntima –que no poden realitzar ja que ja en tenen dues per reglament i, la majoria, una d'extraordinària per destí, i la infraestructura de la presó no permet realitzar-ne cap més– i una targeta de telèfon, al centre de Brians, que el primer trimestre que es va implantar aquest servei es va haver d'anul·lar, aquest benefici, perquè el seu Departament, de Justícia, no podia cobrir la despesa de les targetes demanades.

La veritat és que hi ha dos plantejaments de política penitenciària i de construcció de centres. Un, el que defensen vostès, la presó zoològica, on conviuen diferents espècies d'interns intercanviant llurs diferents experiències; per exemple, l'experiència d'un assassí i violador de temperament psicòtic amb la d'un pusillànim paranoic que es dedicava a l'estafa com una de les belles arts i que insisteix en la seva innocència. Podria ser interessant com a experiment etològic del tipus *Gran Hermano* comprovar el nivell d'enriquiment anímic i mental mutu d'aquests dos prototips de reclusos. Quina relació de dependència s'establirà? Qui serà l'actiu? Qui serà el passiu? Qui, el mestre? Qui, l'alumne? I, si estableix un contacte quotidià i fraternal amb ells un pederasta místic, o un immigrant africà a l'espera de judici, o un camell de la *jet set*, o un financer alquimista que s'ha quedat sense amics, o un adolescent melangios amb cara de nen que també espera judici per haver assassinat tota la seva família, l'àvia inclosa (*rialles*), i que és mirat amb ulls lascius per un reclus condemnat a més de tres-cents anys de presó i per un altre que és sodomita i es mor d'avorriment, podran establir-se en-

tre ells relacions moralment exemplars? Podrem fer política de reinserció en paquet?

Bromes a part, la cosa és massa seriosa, no té gens de fantasia, és la crua realitat; una realitat problemàtica la solució de la qual és molt difícil, però que no passa de ben segur per la construcció de presons zoo o macro-presons. Les presons avui no compleixen el seu objectiu, que és la rehabilitació –tots ho sabem–; per això, el nostre plantejament, que és el nostre, el progressista, el del sindicat UGT, el dels sindicats independents d'Institucions Penitenciàries, és la construcció de presons més petites, per classes, condicions o tipus de població reclusa, que permeti una classificació i una atenció més individualitzada, una opció de millora econòmica i benefici social a mig termini, i, alhora, d'amortitzar socialment l'enorme cost de les polítiques de reclusió –recordo que ens costa més de 5 milions de pessetes per reclus i any.

Malgrat això, sembla que vostès vulguin no solament continuar sinó ampliar i perfeccionar el model clàssic que ve de l'època dels romans, i s'estimen més la massificació carcerària, la presó com a model exemplar de mecanisme repressiu òptim de càstig i amuntegament humà, puix que això és una presó zoològica o el macrocentre que Convergència i el Partit Popular volen i que fa de l'exclusió social dels interns el seu refugi rabiós per la permanent companyia de persones penades per delictes molt diferents i amb inclinacions molt disperses compartint la mateixa quotidianitat.

Permetin-me, ara, que no pugui dissociar-me de la meua condició, a més de la de diputat, d'alcalde de Sant Esteve Sesrovires, curiosament el municipi en què vostès volen encabir el centre de compliment, nou centre de compliment, que estem discutint, al costat mateix del centre de Brians.

És veritat, i ho hem reconegut, que el centre de Brians, que fa quinze anys vostès, senyors del Govern, ens van imposar en contra de la voluntat de tot el nostre poble, no ens ha perjudicat directament com, sincerament, abans crèiem; però d'això a pensar que ens estarem quiets veient com ens continuen robant territori i imposant-nos un altre centre penitenciari en una finca que, a més, té edificis protegits, és estar a la lluna de la política real i dels sentiments de greuge que poden sentir els nostres veïns i veïnes, ciutadans, també –l'hi recordo–, de Catalunya.

Vostès mai han agraït al poble de Sant Esteve la solidaritat que tenim i hem tingut envers Catalunya, ni la col·laboració que, sense fer-ne propaganda, tenim amb els interns amb polítiques culturals i esportives. Espero que vostès, senyors de Convergència, ho tinguin molt present en les seves converses amb l'Ajuntament de Barcelona, i dels aprofitaments urbanístics que en puguin treure dels solaris per aquestes substitucions de centres, que Sant Esteve Sesrovires espera des de fa quinze anys el reconeixement d'una solidaritat imposada però mai compensada. Mentrestant, tal com vàrem dir unànimement tots els grups municipals a la senyora consellera fa pocs dies, no ens fa cap falta ni un Brians ni dos; ens fan falta moltes altres coses que vostès mai han tingut en compte.

Senyors del Govern, per acabar, els diré que vostès s'equivoquen de política; no tenen coratge ni idees per fer-ne una altra de més avançada en la política penitenciària per a aquest nou segle, per a aquest nou segle i mil·lenni que ara comencem. És una llàstima, Ja que fan les coses tard, almenys no les facin, doncs, tan malament; agafin, en tot cas, si volen –nosaltres els ho permetem–, les nostres idees; si volen, els les deixem com a préstec o arrendament: l'important és fer-ho millor i que la societat avanci, però temem que, amb vostès, Catalunya, el nostre país, restarà aturat.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó. (*Remor de veus.*)

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. D'una forma menys abrandada però igualment contundent que l'anterior orador, voldríem deixar clar que nosaltres estem totalment d'acord amb la concepció que cal anar a centres penitenciaris més reduïts i amb un tractament diferent dels interns. Hi ha un tema que a nosaltres ens amoïna, i per això hem presentat una esmena, i és la doble temptació que plana avui en aquesta política –no només en el Grup de la majoria– d'especular o permetre l'especulació amb el terreny de la Model de Barcelona i de continuar expulsant de la ciutat de Barcelona serveis que poden ser incòmodes.

Ens sembla, en primer lloc, que no es pot permetre cap política de requalificació urbanística que vagi en la línia del que ja s'ha produït amb altres terrenys bastant sonats de la carretera de Sarrià, i s'ha d'assumir el que és un disseny urbanístic que té perfectament facultat de ser enquistat en una ciutat harmònica. Va al nostre favor que ja s'hagi declarat com una part intocable el panòptic de la Model, però voldríem –i d'aquí l'esmena– que es mantingués, d'acord amb la planificació general, el que han de ser els usos per a equipaments i serveis. Però encara ens semblaria igualment insolidari que es justificués pel fet de treure de la ciutat serveis penitenciaris; no va per Sant Esteve Sesrovires; va, en general, per tot Catalunya. Tenim la tendència, els barcelonins, de creure'ns que les antigues incineradores, les presons, tot allò que pot semblar que causa molèstia ha d'anar fora, com si més enllà del Llobregat i el Besòs fos *no man's land*, fos terra de ningú, i per això també considerem que hem de predicar amb l'exemple, i a Barcelona ciutat s'ha d'ubicar aquest tipus de serveis.

Per això, hem plantejat aquesta esmena, i, com que veig, a més, gesticulacions divertides per part de la majoria, ells són els primers que saben que arreu, des de l'Ebre fins a l'Alt Empordà, apliquem la mateixa política.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, jo volia començar la nostra intervenció, la del nostre Grup, amb relació a l'evolució de l'inicial Pla de substitució i creació de nous centres penitenciaris, en la línia que es referia el diputat proposant de la Moció, però entenc que, després de l'allusió política molt directa al meu Grup per part del representant del Grup socialista, intentar fer aquesta explicació tampoc donaria cap llum i, en qualsevol cas, em restaria l'oportunitat de poder dir que em sembla que la seva intervenció, amb una desqualificació tan global, no només ratlla –crec jo– la demagògia, sinó que és absolutament injusta amb relació als fets esdevinguts en el nostre país en el terreny penitenciar des que hi ha els traspasos de presons.

El fet –que jo li reconec– que vostè sigui alcalde d'una població que va tenir la imposició d'aquest centre, que, el meu Grup –i jo també, en nom d'ells–, sí que li manifesta la valoració de la solidaritat que això representa –quan en aquest país ningú, cap ciutat vol cap presó, doncs, jo sí que l'hi valoro i l'hi reconec–, però aquest fet en si no pot –no pot– tirar enlaire una feina extraordinària en molts aspectes que s'ha portat a terme en el camp del terreny penitenciar, que és un camp terriblement complex, i entenc que vostè el deu conèixer i que no es pot ventilar amb determinades frivoltats.

Jo suposo que vostè ahir va llegir, va escoltar abans d'ahir l'Informe del Síndic, quan es va referir, en aquesta mateixa cambra, a l'apartat penitenciar, i devia sonar-li: «bona assistència sanitària, bona qualitat dels professionals, tractament rehabilitador..., es valora des de la sindicatura, molt positivament, les millores introduïdes...». Naturalment que tot es pot millorar, faltaria més!, però aquestes són paraules textuais del Síndic. Escolti, del que vostè ha dit, o el Síndic no diu la veritat o vostè ha aprofitat un tema per fer una política massa partidista des del meu punt de vista –naturalment, discutible.

Una altra cosa: a l'Estat espanyol, sobre el qual tots tenim responsabilitats, o per col·laboració amb el Govern o per haver-lo exercit o per estar-lo exercint, de tot el que vostè ha dit aquí en funció de la modernitat, res de res de res ni ara mateix, ni avui, ni ara, ni, naturalment, llavors, i, en canvi, el Govern de la Generalitat ha assumit, a través de la proposta del Grup Popular, que, a Catalunya, sí, sí que es faran tractaments molt més petits que no pas a la resta de l'Estat espanyol. Ja és un avanç, això, perquè, és clar, a vostè tampoc se li escaparà que el terreny pressupostari també existeix; o no parlàvem ahir de les llars d'infants i que es necessiten no sé quants diners? –i és cert.

S'han de fer polítiques d'optimització de recursos, també, o no? Tot i tot alhora no es pot tenir, per molt que sigui molt desitjable. I entenc que vostè aquí ha fet una

intervenció de tot i tot alhora, i, per tant, no tocant de peus a terra, i, per tant, molt lluny de la realitat.

Dit això, em centraré en les esmenes presentades en base a aquestes consideracions. Hem presentat cinc esmenes per intentar resituar el que avui s'aprova amb relació al que es va discutir a la Comissió de Justícia la setmana passada. Acceptem la compareixença de la consellera en relació amb les negociacions amb l'Ajuntament de Barcelona, que esperem que d'aquí a allà s'hagi pogut avançar d'una manera important.

En aquest mateix sentit, estem d'acord, si el proponent de la Moció l'accepta, amb l'esmena socialista perquè en la mateixa compareixença o quan s'acordi en aquell moment doni compte de les relacions, de les converses amb l'Ajuntament de Sant Esteve Sesrovires amb relació a la finca, aquesta, de Can Margarit; que, tot sigui dit de passada, vostès aquí fan una interpretació de 1.500 reclusos, quan la consellera, aquí mateix, va parlar de 800 amb el compromís de tractament individualitzat en mòduls no superiors a 250 persones, i hi ha molts arguments per discutir que aquest centre de 800 pot ser millor que un de 250..., que de 800 hi ha motius a favor però també n'hi ha en contra, i els a favor, a part dels economicistes, simplement, també són de tractament, i també tenen a veure amb aspectes del que vostè mateix deia, senyor Galceran, aquí: que no volien cap presó. Si aquest centre s'ha de dividir en sis presons, veurem quins sis ajuntaments faran possible que això sigui factible i dintre dels terminis del Pla de creació i substitució de centres penitenciaris. Però, bé, en aquestes esmenes, nosaltres hi estariem d'acord i, per tant, la consellera donarà tot tipus d'explicacions en nom del Govern, aquí.

I després, també, quant al punt número 2 de la Moció, hem presentat una esmena que és la que toca el tema que estem discutint, amb relació al fet de si han de ser centres petits o un centre gran. Nosaltres, amb aquesta esmena, el que intentem fer és comprometre que el tractament, comprometre que l'atenció, comprometre que els professionals de què parlava el Síndic abans d'ahir aquí tinguin unes molt millors condicions amb relació a aquestes divisions però optimitzant al màxim els recursos. Això és el que persegueix l'esmena. Si no és acceptada, doncs, votarem en contra d'aquest punt, però, en canvi, no dels altres quatre o cinc punts del punt 2, que, a part que la consellera s'hi va referir en la seva postura aquí, doncs, ja demostra un tarannà prou obert, també, i de caminar en aquest mateix sentit que vostès proposen.

Amb relació a l'esmena al punt número 4, també es va fer referència aquí, durant la interpellació, a la importància de comprometre aquests mecanismes de control remot que han d'afavorir que els interns i internes d'aquest país puguin anar recuperant la normalitat en les seves vides. Per tant, aquesta esmena també esperem que es pugui acceptar.

Quant a les altres esmenes, tant la del Grup socialista –salvant aquesta primera– com la d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres hem de dir que no hi estem d'acord, bàsicament, pels motius exposats, amb relació al Grup Socialistes, i serien reiterats, i amb la del Grup d'Inicia-

tiva, perquè entenem que la seva acceptació condicionarà quelcom que ja està establert en el punt 1 de la Moció, no?, que són les converses entre l'Ajuntament de Barcelona i el Departament de Justícia. És en aquest sentit que, en el cas que s'acceptessin, nosaltres hauríem de votar-hi en contra.

També fer avinent als serveis de la cambra que, en el supòsit que les votacions donessin que aquestes esmenes fossin rebutjades, caldrà fer una esmena tècnica de conformitat amb el proponent de la Moció –que n'hem parlat– que vingui a arrodonir una mica el text d'acord amb el que hem parlat, però això se sabrà després de saber el resultat de les votacions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, per fixar el seu posicionament, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció presentada pel senyor Ridao, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, torna a portar a la consideració d'aquest Parlament el tema –per altra banda, reiterat en aquesta casa– del trasllat de les presons de la ciutat de Barcelona. Tots els grups d'aquesta cambra, sense excepció, considerem que és del tot necessari, per no dir urgent, procedir a traslladar les tres presons que avui acull la ciutat de Barcelona.

Com s'ha dit, els establiments penitenciaris de Barcelona han esdevingut instal·lacions inadequades i antiquades com a conseqüència del nombre d'interns i del creixement de la ciutat de Barcelona al seu voltant, unes presons que no tenen –malgrat el que s'ha dit avui per part del portaveu de Convergència i Unió– ni les mesures de seguretat adients i es troben molt lluny d'oferir les millors condicions per garantir la rehabilitació i la reinserció dels interns.

El nostre Grup, senyores i senyors diputats, es manté en la idea que, per fer realitat –i en no més de quatre anys– aquest desig compartit, cal que els costos d'adequació i de substitució dels tres establiments penitenciaris de la ciutat de Barcelona siguin plantejats com una operació suficient en si mateixa des del punt de vista econòmic. Això comporta, simplement –simplement, senyor Ribó–, la requalificació urbanística dels sòls que ocupen els establiments actuals per obtenir els recursos necessaris per finançar la construcció d'uns nous establiments penitenciaris que substitueixin els anteriors.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, volem zona verda i volem equipaments per als barris, però creiem que, amb un 30% d'aquest sòl destinat a habitatge, només el 30%, seria suficient per fer realitat el trasllat de les presons de Barcelona.

Mirin, aquesta Moció insta el Govern a informar sobre els treballs de la Comissió mixta que estudia la determinació dels futurs usos urbanístics dels solars on es troben ubicats els actuals centres penitenciaris de Bar-

celona. Ja ens va bé, però permetin..., i m'agradaria que el senyor Maragall ens pogués haver acompanyat –de totes maneres, el senyor Nadal ja l'hi dirà–, ens agradaria que fos el senyor Maragall, que sap perfectament, com que ha estat alcalde de la ciutat de Barcelona, que és necessari que Barcelona tingui més espais verds, que és necessari que Barcelona tingui més equipaments, però jo crec que el senyor Maragall coincidirà amb nosaltres que el trasllat de les presons és una prioritat i ha de ser una de les prioritats màximes, en aquests moments, de l'Ajuntament de Barcelona. I, per tant, jo li demano, al senyor Maragall –i a vostè, senyor Nadal, li pregaria que l'hi traslladés, també–, que fes servir la seva influència personal i política sobre el senyor Clos per tal que desencalli d'una vegada per totes els obstacles que impedeixen el trasllat de les presons de Barcelona, i espero que el senyor Ribó també ens doni un cop de mà amb la senyora Mayol, i, el senyor Ridao, amb el senyor Portabella.

Pel que fa al punt 2 –no m'hi estendré, senyor Ridao–, vostè sap que dijous passat vam aprovar una Proposició no de llei del Grup Popular en què s'instava el Govern a construir a la ciutat de Barcelona un centre per al compliment de penes d'arrest de cap de setmana amb una capacitat màxima de 300 places i dos centres de règim obert amb una capacitat màxima de 350 places cadascuna. (*Remor de veus.*)

Nosaltres, senyores i senyors diputats, no donarem suport al punt 3 d'aquesta Moció, ja que, fa tot just una setmana, la Comissió de Justícia, com ja ha manifestat el diputat de Convergència i Unió, va aprovar la proposta del Grup Popular que instava el Consell Executiu a substituir la previsió inicial de construir un centre penitenciari amb una capacitat per a 1.500 interns per un centre penitenciari que aculli, com a màxim, un nombre de 250 interns per a cada unitat funcional, amb l'objectiu... (*Persisteix la remor de veus. Pausa.*)

El president

Esperi's, esperi's...

El Sr. Sirera i Bellés

Deia, senyor president...

El president

Esperi's, esperi's... Ja l'avisaré. (*Pausa.*) Pot continuar, si us plau.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Deia que en la Comissió de Justícia de la setmana passada es va aprovar aquesta proposta del Grup Popular, en la qual instàvem el Consell Executiu a substituir la previsió inicial, del Departament de Justícia, de construir un centre, un macrocentre penitenciari, amb una capacitat per a 1.500 interns, per un altre centre penitenciari que aculli, com a màxim, un nombre de 250 interns per a cada unitat funcional, amb l'objectiu, deia, de facilitar la reinserció, la seguretat i el tractament dels interns.

Potser aquesta no sigui la solució ideal per a alguns diputats d'aquesta cambra, però crec, sincerament, que els arguments econòmics i l'oposició de molts i molts ajuntaments, també socialistes, a la instal·lació de centres penitenciaris, pot convertir aquesta proposta del Grup Popular en l'única viable per aconseguir la reinserció social dels interns.

Un o dos centres penitenciaris, dividits en petits mòduls de fins a 250 interns, amb un funcionament independent i autònom i compartint serveis, com ara la cuina, els locutoris o els tallers, pot esdevenir l'única solució vàlida als problemes que planteja, a hores d'ara, la creació i la substitució dels establiments penitenciaris a Catalunya.

Pel que fa al punt 4, senyor president, que fa referència a l'establiment de mecanismes de control remot, el nostre Grup el votarà favorablement, ja que aquesta, senyor Ridao, és una proposta que el nostre Grup Parlamentari va fer a l'honorable consellera de Justícia el 10 de febrer de l'any 99, en reclamar l'establiment de polseres electròniques perquè determinats interns poguessin complir bona part de les seves condemnes a les seves llars. És per aquest motiu que nosaltres donarem suport a aquesta proposta que avui ens ha plantejat el Grup d'Esquerra Republicana, però que, realment, aquest Parlament ja va veure l'any 99.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Ridao, per acceptar o rebutjar les esmenes presentades...

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president. En tot cas, com que són diverses esmenes, indicaré les que acceptem, les que són objecte de transacció –que ja ha estat lliurada a la Mesa.

Començant per les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'esmena número 1, de modificació, seria objecte d'aquesta transacció que ja hem acordat, els diversos grups.

L'esmena número 2, de fet, ens sembla que ja està incorporada en la nostra Moció originària i, per tant, ens sembla una reiteració i, com a sobrer que és...

El president

L'accepta?

El Sr. Ridao i Martín

No, en tot cas, demanem...

El president

O l'accepta, o no.

El Sr. Ridao i Martín

...Demanem que el Grup proponent, de fet, la retiri, més aviat, senyor president. Les esmenes números 3 i 4, de fet, topen frontalment amb la filosofia que inspira la

nostra Moció amb relació a substituir els macrocentres de compliment per nous centres petits; per tant, no les acceptem, i l'esmena número 5 quedaria integrada, també –l'esmena número 5, de modificació del punt 4–, en la transacció que se'ns ha ofertat i que hem signat, senyor president.

Pel que fa a l'esmena número 1 –i única–, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, convenint amb els arguments que ha expressat el diputat senyor Ribó i coincidint amb el seu contingut, de fet, no la podem acceptar; no podem acceptar aquesta esmena perquè, de fet, prefigura un debat i una discussió que ha de tenir lloc en el si d'aquesta Comissió Mixta entre l'Ajuntament i el Departament de Justícia i, per tant, fins i tot prefigura quins han de ser els usos urbanístics d'aquests tres solars de les presons de Barcelona i un equilibri d'usos entre el sòl residencial, els equipaments i la zona verda, que ens sembla que no és una decisió política que competeix a aquest Parlament. Per tant, al seu dia, quan tinguem coneixement del contingut d'aquesta discussió, evidentment, ja ens hi podem posicionar.

I, pel que fa a les esmenes del Grup Socialista, l'esmena número 1 és objecte de la transacció, senyor president; les esmenes números 2, 3, 4 i 5 són acceptades, totes elles, íntegrament, i també, senyor president, les esmenes 6 i 7, amb el benentès que l'acceptació de les esmenes 5, 6 i 7 farà variar l'ordenació, la prelació que havíem fixat en el darrer punt, en el punt 4 de la Moció.

Si li sembla, senyor president, per ordenar de manera més còmoda la votació, li puc indicar... Ho té, això? Doncs, molt bé; m'ho estalvio, senyor president, i acabo, senzillament, demanant als diferents grups que tinguin a bé de votar favorablement aquesta transacció.

(Aplaudiments en un sector de la cambra i rialles.)

El president

No cal dir que felicitem, en el dia del seu sant, el senyor Pere Vigo. *(Rialles i remor de veus.)* I no cal dir que tots els Peres de la cambra. *(Rialles.)* Moltes gràcies pel senyor Pere Macias i companyia... A veure: prego l'atenció dels portaveus; votem el text de la Moció, incorporant-hi la transaccional que fa referència a l'esmena número 1, Socialistes; a l'esmena número 1, de Convergència i Unió..., a l'esmena número 5, de Convergència, amb una transaccional, més les esmenes 2, 3, 4, 5 i 6, dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Aquest és el text... *(Remor de veus.)* Un segon, que ara es posaran d'acord... *(Veus de fons.)* A veure... *(Pausa.)* Sí que he de dir que qui defensa la Moció és qui dictamina si accepta, o no, les esmenes, i aquest ha sigut el cas. Amb tot, senyor Esteve Orriols, si em demana la paraula... Té la paraula el senyor Joan Ridao. És vostè qui ha de decidir les esmenes que accepta o no.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president, és que no sé si hi ha alguna dificultat de comprensió en la transacció que s'ha anunciat per part nostra, i, per això, li demanaríem que ho pogués repetir, perquè tant el senyor Orriols com jo mateix ens poguéssim acabar aclarint definitivament.

El president

Ho faré. Per part de Convergència i Unió, l'esmena número 1 ha estat transaccionada i coincideix amb l'esmena 1, Socialistes, transaccionada, perquè l'han firmada tots vostès. A més, Convergència i Unió té, també transaccionada, l'esmena número 5, que fa referència al punt 4. A Convergència i Unió no se li accepta cap més esmena que aquestes, les transaccionades. No hi ha cap esmena acceptada, la que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i totes les altres, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, són acceptades. Aquest és, em sembla, el posicionament del senyor Ridao.

Ha quedat clar? *(El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.)*

Senyor Camp, té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Era per demanar votació separada, senyor president. Un primer bloc: el punt primer, de la forma que la Presidència ha anunciat la transaccional signada pels dos grups que l'han presentada i el Grup proponent; el punt segon, tot el punt segon, menys la lletra a, i, al punt quart, l'esmena transaccional, també, que s'ha presentat; juntament, el punt quart i la lletra a d'aquest punt quart. I, en un altre bloc, per part del nostre Grup, senyor president, es podria votar la resta de la Moció.

(Remor de veus.)

El president

Senyors diputats, per ser l'última votació d'aquest període de sessions, ho posen difícil... Senyor Ridao, té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, senyor president, d'acord amb l'enunciat que ha fet de la transacció, amb un petit matís, que és que l'esmena número 1 del Grup Socialistes és objecte, també, de la transacció global amb el Grup de Convergència i Unió, per la qual cosa la votació, l'ordenació de les votacions, a diferència de..., en tot cas, de matís, del que acaba de proposar el senyor Ramon Camp, seria el següent: la primera votació, conjunta de la transaccional al punt 1, tot el punt 2, menys la lletra a, i la transaccional al punt 4 i a la lletra i. Una segona votació, també conjunta, de la lletra a del punt 2, el punt 3, íntegrament *(rialles.)* No sé per què provoca tanta hilaritat, aquesta votació... *(Rialles.)* La lletra b del punt 4, i la resta d'esmenes que han estat acceptades.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat, perquè vegi que ens hem entès, amb aquest llenguatge una mica esotèric, posem a votació... *(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)* Sí, senyor Ribó? *(Rialles.)* Té la paraula, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Mai m'imaginava tanta expectativa per a les nostres intervencions, però, per acabar-ho d'adobar, nosaltres demanàrem votació separada del punt segon, amb tot el que és congruent amb la nostra esmena; per tant, per fer-ho més senzill, des d'on comença el punt segon fins a «següents». Tot el primer paràgraf del punt segon.

El president

Molt bé. Si els sembla, posin-se a punt, perquè votarem aquest punt segon fins a «següents».

Comença la votació.

Ha sigut aprovat per 125 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció.

A continuació, tret ja d'aquesta votació primera del punt 2, votarem conjuntament la lletra *a* del punt 2, el punt 3, la lletra *b* del punt 4 i la resta de les esmenes acceptades.

Comença la votació. (*Remor de veus.*)

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

I, tret de tot el que s'ha votat fins ara, votarem conjuntament la transaccional al punt 1, tot el punt 2 menys la lletra *a*, la transaccional al punt 4 i la lletra *a* del mateix punt.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents: per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Aquest és l'últim Ple d'aquest període de sessions; els desitjo, fins a la tornada, un bon estiu.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set de la tarda i nou minuts.